TUDOR POPESCU

ECUAȚIA CU TREI NECUNOSCUTE

EDITURA TINERETULUI

AVENTURA

COPERTA COLECȚIEI:
DONE STAN

TUDOR POPESCU

ECUAȚIA CU TREI NECUNOSCUTE

EDITURA
TINERETULUI

CINE-I „VRĂJITORUL" ?

— Vreau să fiu lăsat în pace ! Obișnuiește-te cu gîndul că am crescut atîta încît pot să știu ce am de făcut ! Mă dădăcești ca pe-un mucos ! Am început să nu mai suport ! E plictisitor să auzi în orice clipă ce făcea altcineva la vîrsta ta. În fiecare zi încerci să mă convingi că sînt un om ușuratic ! Foarte bine ! Am înțeles ! Dacă mi-ai mai repeta toate astea de un milion de ori, tot nu le-aș ști mai bine ! Sînt ușuratic, cheltuitor, n-am ambiție, nu-mi place munca ! Astea sînt, nu ? Pentru că le știu, te rog să nu le mai repeți !

Ușa se trînti în urma lui, lăsînd în casă un om uluit. Era pentru prima dată cînd Radu îndrăznea să-și înfrunte atît de pornit fratele mai mare. Uimită rămase și femeia de serviciu, în bucătărie. Cînd izbucnise cearta, tocmai ștergea o farfurie. Asculta cu urechea apropiată de ușă. Acum știa ce-o să urmeze : Marian va face o criză de inimă, iar ea nu va putea pleca acasă la ora convenită.

Se întîmplă chiar așa :

— Maria, dă-mi te rog o pastilă din acelea albastre. Mai sînt cîteva în cutie... Grăbește-te !

O aștepta răsturnat în fotoliu, cu picioarele întinse, cu cămașa deschisă la gît, cu capul rezemat de spătar. Cînd îl vedea așa, Maria avea de fiecare dată impresia că s-a sfîrșit și șovăia să se apropie de el. Îl pîndea mai întîi să se asigure că răsuflă.

Marian înghiți pastila și viața păru că se întoarce în obrazul pămîntiu.

— Şi dumneata, domnu' Marian, prea le pui la suflet. Doar nu mai e copil ! S-a făcut ditamai omu', îndrăzni femeia să-şi spună părerea. De la un timp o duceţi numa-ntr-o ceartă. Noroc că vecina asta de sus e surdă, că ne-am face de rîs. Cum sînteţi numai dumneavoastră, n-ar trebui să s-audă nici musca în casa asta. Doi bărbaţi : unu' vine, altu' pleacă. Şi fraţi pe deasupra...

Maria atîta îl toacă la cap, încît Marian îşi spune în sinea lui că, într-adevăr, e tare rău să te dădăcească tot timpul cineva. Poate că şi el ajunsese un pisălog, dar nu putea altfel. Faţă de Radu avea obligaţii. El îl crescuse şi trebuia să-i dirijeze paşii în viaţă. Probabil că nu ştiuse prea bine cum s-o facă, dacă acesta era rezultatul.

Închise ochii şi refuză orice gînd. Ca să scape de dăscăleala femeii de serviciu, o trimise să-i facă un ceai.

Radu se trezise în stradă şi nu ştia încotro s-o apuce. Strada era pustie şi soarele ardea îngrozitor. La ora asta oamenii caută un pic de umbră.

Privi strada albită de lumina prea puternică şi se simţi şi mai dezolat. Cu *omul* ăsta nu se mai putea trăi !

Îşi mai desfăcu un nasture la cămaşă, ca şi cum astfel s-ar fi pregătit să înfrunte căldura, şi se urni din loc, însă neştiind unde o să ajungă. Îşi simţi ţeasta arzînd. Apropie mîna de păr cu aceeaşi teamă cu care o apropii de o plită încinsă. Parcă se aştepta să-l frigă. Îşi schimonosi gura a silă şi continuă să meargă aproape lipit de zidul caselor, să fure cîte un pic de umbră. Ce o fi vrînd *omul* ăsta ? Nu poate oricine să fie ca el, un tocilar, un meticulos, un... El are altă fire. Şi altă vîrstă. N-ar putea să *zacă* zile întregi în faţa unui proiect, ca Marian. Nu voia să ajungă *cineva*. Ce a cîştigat Marian, care a ajuns un arhitect cunoscut ?

În colţul străzii era gata-gata să răstoarne o maşină. Schimbă cu şoferul cîteva cuvinte, din care fiecare află că,

de fapt, este o altă ființă decît aceea pe care o credea el, și ajunse în stația de autobuz. Acum știa, în sfîrșit, unde se duce.

Stătea la o masă în dreptul ferestrei și privea strada. La ora asta barul era gol. În tot localul nu mai era decît o pereche îndrăgostită, pentru care nu exista nimic în jur. Se distră un timp privindu-i. Erau simpatici și caraghioși, ca toți îndrăgostiții de pe lume. Nici o minune nu e mai mare decît dragostea. Cum poate ea să-i taie individului orice legătură cu restul lumii !...

Îi treziră amintiri neplăcute și își răsfrînse plictisit buza, într-un gest de profundă nemulțumire.

Acum se liniștise și începuse să-i dea dreptate lui Marian. În principiu. Cu toate astea nu trebuia să-l bată atîta la cap. Doar și el își reproșa purtarea din ultimele săptămîni. Pînă acum — indiferent de părerea celorlalți — în sinea lui fusese mulțumit de viața pe care o dusese. Nimeni nu i-ar fi putut reproșa nimic grav. De două săptămîni însă, era și el nemulțumit de ceea ce făcea.

Se mira singur cît de ușor putuse să cadă mesa. Totul se petrecuse însă atît de repede, atît de uluitor de repede...

Cu o lună de zile în urmă, Radu Popa stătea în colțul pe care-l face strada Batiștei cu bulevardul Magheru și privea, după un vechi obicei, trecătorii. Se sălta cînd pe vîrfuri, cînd pe tocuri, ca un om care nu are nimic de făcut. Dormise bine toată după-amiaza și, gîndindu-se că noaptea va sta „cu ochii-n grindă" ieșise la o plimbare. Aștepta să întîlnească un prieten cu care să-și facă un program pentru seara aceea, dar, ca un făcut, nici unul nu se ivea. Remarcă, însă, că în imediata lui apropiere, cineva aștepta ca și el, fără succes. Era o femeie elegantă, foarte elegantă, care tocmai de aceea îi trezi

curiozitatea. De puține ori vezi o femeie foarte elegantă — și foarte frumoasă — așteptînd într-un colț de stradă. Cum de a putut să accepte o întîlnire într-un asemenea loc ?

Radu nu se sfii s-o *măsoare* de cîteva ori, insistent. Ea nu scăpă aceste priviri îndrăznețe și-i întoarse spatele, ostentativ. Îi privi părul strîns în vîrful capului într-un conci bogat. Cu îndrăzneala pe care ți-o dă întotdeauna vîrsta și un chip frumos, el continuă să-i cerceteze, cu vădit interes, linia piciorului. Din pantoful de piele de șarpe se ridica o gleznă fină, de ciută.

Tînărul inginer nu ezita niciodată în astfel de situații, și nu pierdu nici de data asta timpul. O întrebă cu aerul cel mai firesc din lume :

— Sînteți amabilă să-mi dați un sfat ?

Spre el se întoarseră doi ochi verzi, indignați. Bretonul și cele cîteva șuvițe de păr negru lăsate pe urechi formau o „ramă" figurii neașteptat de palide.

Femeia știa că întotdeauna cînd privise astfel un bărbat reușise să-l facă să-și piardă siguranța din prima clipă. Cel de acum continua s-o măsoare la fel de liniștit. Pe figura lui persista același zîmbet îndrăzneț. Nimic nu te-ar fi lăsat să crezi că un bărbat cu înfățișarea lui poate să se poarte ca un licean obraznic. Lipsa lui de politețe mergea pînă acolo încît nu-și scosese nici mîna din buzunar.

— Aș vrea să știu cum pot ajunge în cercul dumneavoastră de prieteni.

Femeia îl măsură încă o dată, de sus în jos. Ar fi vrut să-l uluiască și ea. Dădu ultimul dintre răspunsurile pe care le aștepta îndrăznețul inginer.

— Însoțindu-mă.

În colțul ochilor ei miji un zîmbet ironic. Era convinsă că răspunsul neașteptat o să-l deruteze. Dar Radu, luînd în serios invitația, porni alături de ea.

— Poți să-mi spui cu ce te ocupi ? se interesă ea privind spre mîinile înfundate în buzunar.

— Femeie de serviciu într-o casă de oameni cumsecade. Asta e după-amiaza mea liberă.

Putea să nu izbucnească în rîs ?

— Dacă mai vrei să afli și altceva despre mine, întreabă-mă. Știu că nu e frumos ca o femeie să se plimbe în tovărășia unui bărbat necunoscut. Te previn însă că n-ai să mai afli nimic pînă cînd nu-ți trădezi numele.

Îndrăzneala lui depășea orice margine, dar, culmea, nu o supăra. „Un copil teribil întîrziat", îl califică, propunîndu-și să se amuze cîteva minute. Avea convingerea că nu e nici pe departe atît de ușuratic cum îl prezenta gestul de a-i vorbi fără s-o cunoască. Primele cuvinte îl anunțau spiritual, și cum ea nu era deloc bine dispusă, se complăcu în tovărășia lui.

— De ce mă însoțești ? îl întrebă mai mult ca să pornească un dialog.

— Să fiu foarte sincer ?

— Te rog.

— Nici un alt sentiment decît... mila.

Se opri intrigată.

— Mila ? !

— Mila.

— Explică-mi !

— M-am înduioșat văzînd cum aștepți fără succes. Erai atît de decepționată, încît m-am gîndit să fac ceva pentru tine. Să nu te mire, sînt un tip de melodramă. Am citit de trei ori „Misterele Parisului". M-am hotărît să te salvez. Dacă totul decurge normal, în cel mai scurt timp te îndrăgostești de mine și ai să-l uiți pe *ingratul* care a îndrăznit să te lase să-l aștepți. Cu atît mai mult cu cît și-a permis să stabilească un rendez-vous în colțul străzii. Pe tine, bineînțeles, te cert pentru ușurința cu care ai acceptat.

— Pot să-ţi spun că te pripeşti. Trebuia să mă întîlnesc cu o prietenă, aşa că tot raţionamentul dumitale cade.

— De ce în colţul străzii ?

— Pentru că este în apropierea magazinului de pălării pe care trebuia să-l vizităm. Drept pedeapsă, te invit pe dumneata să mă însoţeşti.

— Oribil rol !

— L-ai ales.

— E adevărat.

Trecură pragul magazinului, ea gîndindu-se că e însoţită de un bărbat necunoscut, care a uitat din prima clipă că în limba română există pronumele de reverenţă. De ce nu o supăra, de ce nu-l punea la punct, aşa cum ar fi meritat ? Poate bunătatea ochilor lui albaştri, poate zîmbetul sfios, în contrast cu întreaga purtare, poate spontaneitatea obraznică a replicilor, sau toate la un loc îi smulseseră bunăvoinţa.

Îşi probă primele pălării, dar se lăsă curînd păgubaşă, pentru că de fiecare dată cînd îşi punea una pe cap, el exploda : „Oribilă !“ Acum erau iar în stradă şi îi părea rău că-l ascultase, deşi două dintre ele îi plăcuseră foarte mult. Pentru că el rostise acel categoric „oribil“, ca şi la celelalte, nu mai îndrăznise să le cumpere.

— Cum de n-ai ales nici una ? întrebă el cu sinceră mirare, după ce parcurseseră o bună distanţă într-o tăcere absolută.

— Nu mi-au plăcut.

— De ce ? ! Doar nu eşti lipsită de gust. Cele două vernil te aranjau foarte bine. Mai ales aceea cu panglicuţă şi cozoroc negru.

— Nu-mi plăcea !

Pălăria vernil cu cozoroc negru era una dintre cele două care îi plăcuseră, dar pe care n-o cumpărase din cauza lui. Îi era şi mai necaz.

— Pentru că nu mi-a plăcut mie, n-ai cumpărat-o ?

— Pentru că nu mi-a plăcut mie ! se răsti ea.

Cum de se putuse lăsa influențată de un bărbat pe care îl întîlnise cu zece minute în urmă și căruia nu-i știa nici numele ? Era obișnuită să domine bărbații din preajma ei. Toți deveneau amabili în fața frumuseții ei și iată că un tip *obraznic* — cu cîtă mulțumire gîndi acest epitet — îndrăznește să se poarte cu ea de parcă ar fi fost o fetiță pe care nu o iei în serios. Își permitea să se joace !

— Te-ai supărat ?

Întrebase naiv, privindu-i cuta apărută între sprîncene. Obrazul i se lungise de necaz. Știa că el își dă seama că e nervoasă, și se enerva și mai rău.

— Cred că te-ai supărat.

— Nu !

— Ba ești supărată, și asta mă bucură foarte mult. Nu credeam că am să reușesc atît de repede.

— Nu înțelegi că nu sînt supărată ?! aproape strigă ea, oprindu-se în loc și bătînd din picior.

— Ba înțeleg. Mai ales acum, sînt sigur. Rămîne să vedem ce o să mai facem după ce ne scoatem unul pe celălalt din sărite. Dacă am fi doi oameni obișnuiți, ar trebui să ne luăm de păr, pe cînd așa... Propui ceva ?

Se trezi iar izbucnind în rîs. Nu era posibil să te superi pe *individul* ăsta. O privea deschis, aparent serios, cu ochii lui liniștiți. Cel puțin să-și fi scos mîinile din buzunar ! Nimic nu i se părea mai oribil decît un bărbat care stă cu mîinile în buzunar în fața unei femei.

— De ce rîzi ? o întrebă.

— Mă uit că nu ai suficient păr pentru o luptă cu o femeie. Sînt dezavantajată.

— Mai așteptăm să-mi crească. Intrăm ? îi arătă el o vitrină plină de pălării. Intenționat te-am adus pe aici. Știam acest mic magazin. Ai să găsești ce cauți.

Intrară. Probă iar cîteva pălăriuțe la modă. El nu mai îndrăzni să scoată un sunet. Acum ea ar fi vrut să-i

audă părerea, dar el refuză cu încăpățînare orice comentariu.

În cele din urmă se hotărî pentru o beretă vernil, care se potrivea foarte bine ochilor, accentuîndu-le culoarea.

— Ai luat-o pe cea mai caraghioasă, îi mărturisi, după ce părăsiră magazinul.

— Asta mi-a plăcut!

— Altfel nu o luai.

— Tu pe care ai fi ales-o?

— Tot pe asta, ca să mă pot amuza.

Se înfurie de-a binelea și fără drept de apel. Peste cîțiva pași ajungeau în stația de tramvai și era hotărîtă să-i spună la revedere. *Individul* era enervant.

Înainte să sosească tramvaiul, îi întinse mîna. El i-o strînse indiferent, ca și cum nu l-ar fi impresionat de loc faptul că se despart supărați. Se înfurie și mai rău. El privea în lungul șinelor, preocupat numai de apariția tramvaiului.

— Ar trebui să iei o mașină, o sfătui, ca și cînd ăsta ar fi fost lucrul cel mai important.

— Tramvaiul mă lasă chiar în poartă.

— Atunci e cu totul altceva.

— Dacă nu mai ai răbdare să aștepți, pot să rămîn și singură.

— Constat că ești supărată.

— Mă enervează încrederea... absurdă... — ar fi spus *prosteacă* — pe care o ai în dumneata.

— Iată, a apărut și reverența. Toată lumea începe cu „dumneavoastră" și termină cu „tu", numai noi am străbătut drumul invers. Asta e o „involuție" în relațiile și... *sentimentele* noastre. Păcat! Începuse totul atît de promițător!

Va să zică admitea posibilitatea de a nu se mai vedea. El era cel care propunea asta.

— Cred că ți s-a *părut* promițător.

— ...Poate, veni răspunsul tîrziu. S-ar putea să fie chiar aşa. Acum e de prisos să mai despicăm firul în patru. Totul a devenit supoziţie de neverificat. Peste o clipă ne despărţim. Iată şi tramvaiul.

Se urcă atît de grăbită, de parcă ar fi aruncat-o cineva în vagon. Nu se uită înapoi. El însă izbucni într-un rîs zgomotos, care persistă mult timp în urechile ei. Îşi impuse să nu se uite în staţie să vadă dacă o caută cu privirea... Se temea de privirea lui, pe care o bănuia plină de ironie.

Pînă acasă clocoti de mînie. Era să treacă de staţie. Coborî în ultimul moment şi acest incident o înfurie şi mai mult. Mergea călcînd apăsat, de parcă se răzbuna pe asfalt. În clipa cînd să închidă uşa blocului, cineva îi vorbi :

— Pot să vă pun o întrebare ?

Supărarea i se topi ca un bulgăre de gheaţă aruncat pe o plită încinsă. Era tot el. Cum o urmărise ? Dar ce rost mai avea întrebarea asta ? Important era faptul că o ajunsese, că voia s-o mai vadă, că... o plăcuse. Se jucase cu ea, cum se joacă pisica cu şoarecele.

— Ce vrei să ştii ?

— Ai uitat să-mi spui numele. Adresa e asta, spuse el, privind semnificativ tăbliţa, care anunţa strada şi numărul.

— Numele trebuie să-l afli !

Îi întoarse spatele şi dispăru în lift.

Fugise pentru că se temuse de replica lui. Era mulţumită că avusese ultimul cuvînt. Dacă voia, într-adevăr, s-o mai vadă, se va descurca el. Nu părea un om căruia să-i fie greu să afle atîta lucru. Şi el află.

A doua zi, în cutia de scrisori găsi un plic. Îl deschise nerăbdătoare şi înăuntru văzu un bilet de cinematograf. Nici un cuvînt. Era sigură că numai el i-l putea trimite.

Îi plăcu faptul că se interesase şi aflase cine este, dar o nemulţumi felul de a-i propune o întîlnire.

„Procedează ca un licean", îşi spuse. Se întreba — pentru a cîta oară ? — ce-i cu omul ăsta ? De unde a apărut ? Ce face ? Merita atenţia ei sau se lăsase sedusă de cîteva sclipiri, dincolo de care nu era nimic ? Se obişnuise în tovărăşia unor bărbaţi care afişau oarecare gravitate. Toţi aminteau, fie şi în treacăt, funcţiile şi treburile serioase pe care le aveau. Chiar ea ducea o viaţă aparte în raport cu a celorlalţi oameni.

Luă mai întîi hotărîrea să nu se ducă la cinematograf, dar cu o oră înainte de spectacol începu să se îmbrace, spunîndu-şi ca o scuză : „Mă duc numai să-i fac morală, să-l învăţ să se poarte cu o femeie".

În clipa în care a ieşit din casă, s-a auzit chemată dintr-o maşină staţionată în imediata apropiere. Radu rîdea cu gura pînă la urechi, ca de o glumă bună. În primul moment a vrut să-i spună că nu se ducea la cinematograf, dar s-a răzgîndit şi s-a urcat lîngă el.

— Dacă ai acceptat să vii la o întîlnire pe care ţi-am dat-o în acest fel, înseamnă că mă placi mult de tot, remarcă de-a dreptul obraznic, rîzînd într-una. N-aveam de gînd să te las să te duci singură, i-a mărturisit, amuzat de îndîrjirea din privirea ei.

— Eşti un prost ! răsuflă Tilda, simţind că înnebuneşte dacă nu-l insultă.

— Filmul este excepţional. L-am rugat pe un prieten, mare cunoscător, să-mi recomande un film de dragoste. Am toată încrederea în gustul lui. Îţi plac filmele de dragoste, nu-i aşa ?

A refuzat să-i mai vorbească. Era singurul fel în care putea să se arate supărată.

Ultima surpriză a avut-o chiar în sala cinematografului. Deşi nu erau ocupate nici jumătate din locuri, ei aveau bilet pentru ultimul rînd.

— La mijlocul sălii nu te-aş fi putut săruta, i-a explicat atît de firesc, încît n-a mai ştiut ce să creadă: sau era un mare gogoman, sau un mare actor.

Prost nu părea.

— Ce vîrstă ai? l-a întrebat, încercînd să-şi explice comportarea lui.

— Douăzeci şi opt.

— Sîntem aproape de-o seamă.

— Aproape...

Lovin îi apăru atunci bătrîn şi departe, şi uscat, şi convenţional, şi lipsit de orice elan. Simţi deodată abisul dintre generaţiile lor...

Cine era Lovin?

Îl cunoscuse cu un an în urmă. I se păruse un bărbat interesant, pentru că îi privea pe toţi ceilalţi cu condescendenţă. Avea amintiri, avea o filozofie de viaţă, avea părerile lui în legătură cu orice se discuta. A invitat-o la mare şi pentru că nu avea nimic mai bun de făcut în concediul acela, a acceptat. Apoi... Apoi au urmat multe.

Tilda îl privi speriată pe bărbatul de lîngă ea. De ce nu se purta şi cu el aşa cum se purtase cu toţi ceilalţi? Doar de aceea îl lăsase s-o cunoască...

Pînă astăzi nu lipsise nici o seară de la Lovin fără să-l prevină. Fusese convinsă că n-o să se ducă la cinematograf, şi nu-i telefonase. Apoi nu-şi mai amintise de el. Se plimbase de mînă cu Radu — aflase, în sfîrşit, numele nebunului ăsta. După film, se aşteptase s-o invite la un restaurant, dar el o urcă în primul autobuz, apoi într-o barcă. Se plimbară pe lac, privind şirul de becuri oglindite în apă. A îndemnat-o să tragă la rame. Nu l-a refuzat, dar a obosit repede.

— Floare de seră! Se vede că n-ai stat în aer liber.

Au sărit din barcă, i-a furat o floare dintr-un rond, au ajuns în dreptul unei bodegi de mîna a treia şi au intrat. În viaţa ei nu fusese într-o cîrciumă. A aşezat-o

pe un scaun şubred, scîrţîitor, şi s-a dus să comande mici şi bere. Au mîncat cu poftă şi au băut cîte două sticle fiecare.

Cînd s-au trezit iar în faţa casei, era ruptă de oboseală, dar mulţumită.

— Mîine ?

— Nu cred să ne putem vedea.

Întrebarea o readusese la realitate. Pînă atunci îl uitase pe Lovin, dar el probabil că o căutase. A doua zi, la prima oră, cu siguranţă că îi va telefona la serviciu, s-o întrebe ce s-a întîmplat.

— De ce nu ?

— Sînt ocupată.

— Măritată ?

— Nu.

— O obligaţie sentimentală ?

— Nu.

— Atunci, la şapte, voi fi aici.

Şi a plecat.

A doua zi, Tilda a avut o lungă explicaţie cu Lovin, reuşind în cele din urmă să-l convingă că i-a venit o mătuşă din provincie. Mătuşa urma să plece a doua zi, aşa că nici în seara aceea nu putea trece pe la el.

Lovin a simţit că-i ascunde ceva, dar n-a insistat. Ştia că reproşurile şi acuzaţiile nu fac decît să apropie sfîrşitul unei legături. Era mai înţelept să aştepte să se lămurească de unde venea pericolul. Şi a avut norocul să afle mai repede decît spera el.

La ora şapte, Radu sosi în faţa uşii. La şapte şi cîteva minute, Tilda coborî.

— Vezi că s-a putut ? Hai să ne distrăm.

A luat-o de mînă ca pe un copil, după cum avea obiceiul, şi au pornit spre staţia de autobuz.

— Unde mergem ?

— Îţi fac o surpriză. Sînt sigur că n-ai călcat niciodată pe-acolo.

— Nu mai fac nici un pas, dacă nu-mi spui unde mergem. De la tine mă aştept la orice.

— Ăsta e tot farmecul.

— Unde mergem ?

— La box.

— Unde ? ! ! !

— La box. Vezi că e o surpriză ?

— Ce să facem acolo ?

A izbucnit în rîs.

— Mîncăm seminţe şi ne uităm cum se bat cei din ring.

— Poţi să vezi un astfel de spectacol ? E barbar !

— De unde pînă unde ? Doi tineri îşi încearcă forţa şi abilitatea luptindu-se.

S-a lăsat dusă. Era convinsă că alături de acest om va trebui să se înveţe cu multe lucruri pe care nici nu le bănuise pînă acum. O convingea neaşteptat de uşor.

Se purta pe stradă ca un copil rău crescut. Mai ales îi şoptea observaţii răutăcioase la adresa celor care treceau pe lîngă ei. „Ia uite ce caraghios merge tipul ăla, parcă ar fi"... urma un epitet foarte potrivit, încît nu se putea stăpîni să nu izbucnească în rîs. „Ia priveşte ce tocuri !" se minuna ca o precupeaţă. Doar că nu punea şi mîinile in şolduri. Dar nu-i stătea rău. O amuza.

Tocmai rîdea de o astfel de observaţie, cînd auzi în spatele ei pe cineva, încercînd s-o oprească :

— Duduia Tilda ! Ce plăcere ! Nu m-aş fi aşteptat să te întîlnesc.

A simţit că i se taie picioarele. Pe oricine ar fi vrut să-l vadă — chiar şi pe Lovin — numai pe această femeie nu.

Era Maud, femeia care o săgetase cu privirea din prima clipă a sosirii ei în casa lui Lovin. Deşi acum îi era indiferent dacă o va spune sau nu, tot se temea de ea.

Maud se apropie zîmbindu-i triumfător, ca şi cînd i-ar fi spus : „În sfîrşit, iată că te-am prins !" Nu-i tăcu gura nici o clipă, şi Tilda înţelese imediat jocul ei, într-adevăr periculos. Această femeie rafinată, care o ura mocnit de luni de zile, presimţea că Lovin nu mai este o ameninţare pentru Tilda. Prin el nu se putea răzbuna. Răzbunarea ei trebuia să o ajungă prin bărbatul care o ţinea tandru de mînă şi în compania căruia o prinsese rîzînd cu atîta poftă.

— Nici nu ştii ce supărat a fost Lovin aseară că n-ai trecut pe la el. Gîndeşte-te, domnule — se adresă lui Radu, turuind pe nerăsuflate — să vii seară de seară într-o casă, timp de luni de zile, şi deodată să dispari fără să dai cea mai mică veste. Cum să nu te alarmezi ? Era gata să te caute şi la Salvare.

Tilda îşi simţi genunchii tremurînd. Înţelegea că nimic n-o poate opri pe Maud să-şi ducă planul pînă la sfîrşit. Lovea în Radu, şi ea simţea că n-are ce-i face. Îl privi cu coada ochiului şi îl văzu uşor încruntat, interesat de ceea ce afla. Exista un Lovin la care ea se ducea seară de seară, de luni de zile... Cum să nu asculte ?

— Eu am fost singura din grup care am spus că trebuie să fi intervenit ceva neprevăzut. Eram convinsă că nu s-a întîmplat nimic rău. Vă îndreptaţi spre Lovin, nu ? Cred că l-ai invitat şi pe domnul la noi. O să vă distraţi foarte bine. O societate plăcută, o conversaţie aleasă, poate jucăm un pocher. Jucaţi pocher ?

— Cîteodată.

— Veniţi negreşit. N-o să regretaţi. Nu mă îndoiesc că Tilda v-a dat mai multe amănunte. Sîntem un grup care ne întîlnim foarte des...

Au pornit toţi trei în josul străzii, spre staţia tramvaiului care ducea la Lovin.

— În seara asta Radu hotărîse un alt program, a încercat Tilda să se opună.

— Pot să mi-l schimb, interveni el, dorind să pătrundă acolo unde putea afla cît mai multe despre această femeie, de care se ataşase atît de repede. Invitaţia mă ispiteşte.

— E opt şi jumătate, constată Maud. Ajungem tocmai bine, pe la nouă.

Dacă Radu nu s-ar fi simţit ros de gelozie, ar fi dat-o dracului pe această *parşivă*, cum o categorisise din primul moment. Cu siguranţă că nu-i pregătea nimic bun. Era de ajuns să se uite la obrazul pălit al Tildei, ca să fie convins că va afla lucruri neplăcute. Dar voia să afle totul despre ea, s-o cunoască aşa cum e, nu cum i se păruse la prima întîlnire.

Lovin l-a primit zîmbind, ca o gazdă îndatoritoare, dar ochii i-au fulgerat spre el într-o scînteiere, care nu lăsa nici un dubiu în privinţa sentimentelor adevărate. Un bărbat înalt, uscat, cu pielea obrazului obosită. Se înfioră la gîndul că degetele lui nervoase, cu pielea adunată la încheieturi, se plimbaseră pe trupul Tildei. Era gelos ? Cum de îl suportase femeia asta ? O impresionase cu *morga* lui. Tipul făcea totul ca să pară distins. Privea de parcă plutea, vorbea cu o tărăgăneală ostentativă.

Radu se întrebă de ce nu-l dă, pur şi simplu, afară, aşa cum ar fi făcut şi el dacă iubita lui ar fi apărut la braţul unui alt bărbat. Aluziile lui Maud, destul de transparente, erau întemeiate.

Tilda nu s-a despărţit o clipă de el, parcă îl păzea. Părea o vietate sălbatică în prima zi de prizonierat.

Mai sosiră şi alţi invitaţi. Cineva propuse un pocher. Radu văzu că se deschid două mese şi se oferi să joace şi el.

Torel — un prieten al casei — şi Lovin s-au aşezat la masa lui.

Tilda l-a privit atît de violent pe Torel, încît acesta a lăsat deodată capul, speriat.

— Tu joci ? a întrebat-o Lovin, într-un fel cu totul deosebit.

— În seara asta nu.

Tilda înţelesese că cei doi erau hotărîţi să se răzbune pe Radu. Ultima ei speranţă era ca el să nu aibă prea mulţi bani în buzunar. Se aşează în spatele scaunului lui Radu.

Lovin a suspectat-o tot timpul. Era convins că ea va încerca să-i facă semne.

Radu a pierdut toţi banii. A dat şi o chitanţă de 1 500 de lei. Tilda l-a simţit tremurînd de furie. Nu era obişnuit cu astfel de şocuri, nu avea stăpînirea de sine a jucătorului experimentat.

— Să mergem ! i-a şoptit în aşa fel încît Radu a simţit disperarea din glasul ei.

— E ultima mînă ! îl linişti Lovin. N-are nici un rost.

Torel dădu cărţile şi... inima lui Radu se strînse cît un purice cînd constată că are în mînă patru dame. O asemenea carte mare nu primise toată seara. N-o putea vedea pe Tilda din spatele scaunului. Ar fi înţeles imediat că s-a întîmplat *ceva*.

N-a prins nici privirea triumfătoare, ironică, pe care Lovin i-a aruncat-o Tildei şi care spunea limpede : „Îl învăţ eu minte !".

Ca să poată plusa, Radu a semnat o chitanţă de 10 000 de lei. Îl apucase un fel de nebunie a jocului, cu atît mai mult cu cît de data asta se înfrunta chiar cu Lovin. Şi în înfruntarea asta, el avea o carte mare : patru dame.

S-au aruncat cărţile pe masă. Radu a simţit că se clatină casa cu el. Lovin avea patru aşi...

S-a ridicat şi, fără nici un cuvînt, a ieşit din cameră. Lovin s-a grăbit să-l ajungă din urmă :

— Cred că...

— E o datorie de onoare şi am s-o recunosc oricînd, l-a asigurat.

A trîntit uşa în urma lui.

Gura lui Lovin s-a strîmbat într-un zîmbet rău.

Tilda a vrut să alerge după Radu, dar a înţeles că nu are ce să-i spună. A simţit că în momentul acela a pierdut totul, că Radu nu o va mai căuta, că trecuse prin faţa ei ca un meteor. Dar ea, ce va face ea ? Niciodată nu urîse atît de mult un om ca pe Lovin în clipa aceea. Pe el şi pe toţi ceilalţi din jurul lui. Şi viaţa lor, şi discuţiilor lor, şi preocupările lor...

O auzi ca prin ceaţă pe Maud :

— Felicitările mele, Lovin ! Astă seară ai avut o carte bună.

Ştia că pentru ea rostise aceste cuvinte. Lovin s-a apropiat şi i-a spus cu surprinzătoare indiferenţă, încît ai fi jurat că n-a înţeles nimic din ceea ce se întîmplase :

— Tilda, vrei să bei un coniac ? La ora asta nimic nu e mai bun decît un coniac tare.

L-a privit derutată. Nu descifra nimic pe faţa lui obosită, cu pleoapele căzute. Părea un om care a făcut un efort şi se resimte. Un coniac îi trebuia. Acceptă. şi el se duse să-i aducă un pahar.

Două zile după aceea, Radu a primit un telefon de la Lovin. Îi cerea să-şi respecte iscălitura. L-a asigurat că o va face în timpul cel mai scurt. Nu avea nici un ban.

În clipa în care ieşise din casă, realizase ce se petrecuse cu el. Încăpuse pe mîna unor trişori de meserie Casa lui Lovin era un mic tripou. Ce rol avea Tilda ? Desigur, le procura naivi ca el.

Ajunsese acasă în zori. Umblase de unul singur pe străzi, să se liniştească. În curte, sub un cais mare, erau o masă şi două bănci. Aici obişnuia fratele lui să-şi ia cafeaua. Se lungise pe una dintre bănci, incapabil să se gîndească la ceva precis.

Ştia că chiriaşii care locuiau în corpul de case din fundul curţii nu erau acasă, iar cei doi bătrîni din

apartamentul de deasupra lui dormeau duşi la ora aceea. Putea să stea lungit fără să-i fie teamă că se face de rîs.

Îl zărise tocmai acela pe care îl ocolea : fratele lui. Marian nu dormea.

Deşi erau fraţi, aveau firi cu totul diferite, dincolo de deosebirile pe care le impunea vîrsta. Marian era cu aproape douăzeci de ani mai în vîrstă decît Radu, fiind copilul rezultat din prima căsătorie a tatălui lor. De cînd rămăseseră singuri, Marian îşi asumase răspunderea de a-l educa pe fratele mai mic. Îl ţinuse în facultate, şi Radu îi purta recunoştinţă, deşi relaţiile lor erau adesea încordate. Fratele mai mic fiind o fire zburdalnică, uşuratică, după părerea lui Marian, care era un temperament aşezat. Fire muncitoare, Marian se impusese în profesia lui, ajungînd un arhitect cunoscut. Radu însă nu ţinea de loc să se evidenţieze spre părerea de rău a fratelui. Din această cauză Maria, femeia de serviciu, asistase la multe ciocniri între ei. Şi unul şi celălalt repetau de fiecare dată aproape aceleaşi cuvinte :

— Sînt tînăr, vreau să mă distrez ! La vîrsta ta am să lucrez cum vrei !

— O să fie prea tîrziu. Meseria se învaţă acum.

Marian publicase cîteva lucrări de specialitate foarte apreciate. Arhitectul îşi iubea meseria.

În noaptea cînd Radu venise atît de tîrziu, Marian tocmai stinsese lumina. Lucrase pînă atunci la un proiect pe care trebuia să-l predea a doua zi.

L-a văzut pe Radu lungindu-se pe banca din curte. A venit la el.

— Uite în ce hal eşti. Nu vreau să dai un spectacol pentru vecini. Intră în casă.

Radu l-a ascultat fără să crîcnească.

Acum stătea la masa de lîngă fereastră şi îşi reamintea toate astea. Trecuse aproape o lună de zile de cînd trăise

„noaptea marei experienţe". Rămăsese de atunci cu un gust sălciu, atît. O silă imensă pentru un anume fel de viaţă. Se înfuria cînd îşi amintea că s-a lăsat dus de nas ca un adolescent. Tilda este de-a casei. Încercarea ei de a-l feri nu-i scăpase, dar îi dovedise şi mai sigur că era în cunoştinţă de cauză. Acum ştia care e rolul ei : racolarea proştilor ! N-avea decît să se obişnuiască cu acest gînd.

Îi părea rău că fusese nevoit să-i spună lui Marian că are datorii. Era singurul de la care putea face rost de bani. Numai că în loc de bani, Radu primise reproşuri. Din ziua cînd Marian aflase că fratele mai mic a început să aibă şi încurcături băneşti, viaţa lor devenise un iad. Radu trebuia să-l ocolească. Unul intra în casă, celălalt ieşea. Ca să nu stea o zi întreagă împreună, fratele mai mic luase obiceiul de a pleca de sîmbătă pînă luni în excursii. Duminica nu-l putea ocoli pe Marian şi ar fi trebuit să stea toată ziua în oraş. Prefera să se urce în tren şi să se oprească într-o staţiune. Nu făcea mare lucru. Dimineaţa urca pe munte, să oboseaască, iar după-amiaza se lungea într-un fotoliu de răchită al cofetăriei din centrul staţiunii şi privea turiştii care se perindau prin faţa lui. Putea să privească ore întregi, fără să se gîndească la nimic altceva, şi asta era tocmai ce-i trebuia.

Voia să petreacă astfel această vară nefericită. Numai că întîmplarea a vrut ca el să nu aibă o vară lipsită de evenimente, aşa cum îşi dorea, ci, dimpotrivă, cea mai agitată din viaţa lui.

Aştepta, împreună cu alţi vreo zece, să sosească microbuzul. Se hotărîse să urce la Cota 1400, dar îi era lene să pornească pe jos. Se lungise pe bancă. Aerul rar, de munte, lăsa soarele să-i ciupească pielea. Îşi cocoloşi windiacul sub cap şi aproape adormi. Golit de orice gînduri, se simţea bine, nu trăia decît plăcerea căldurii moleşitoare, care îi accentua lenea.

Pe o bancă vecină, trei fete ascultau un radio mic, pe care una dintre ele îl ţinea în palmă, de parcă îl oferea cuiva. Era caraghioasă ! Toate trei erau caraghioase : ascultau atente, ca la slujbă, nemişcate. Muzica uşoară trebuie s-o asculţi în mişcare, să fie doar un fond sonor, să ai altă preocupare.

Întoarse capul, enervat fără motiv, şi se trezi faţă în faţă cu o *fiinţă* cu totul aparte, care tocmai îl privea, contrariată probabil de lipsa lui de politeţe. Părea să aibă aceeaşi vîrstă ca şi cele trei fete de pe cealaltă bancă, dar cîtă deosebire ! Figura ei nu părea deloc deprinsă cu exploziile de bucurie. Privea în jur de parcă ar fi stat dincolo de un geam aburit Nu surprindeai la ea nici un gest de cochetărie, deşi puteai spune că e foarte frumoasă.

Alături de ea stătea un bărbat în vîrstă, tatăl ei, de sigur. Părea exagerat de atent. Îi adusese o sticlă cu suc pe care i-o dădu numai după ce se convinse de cîteva ori că nu e prea rece. Cînd frunzele se înfiorară de o urmă de vînt, el se grăbi să-i pună pe umeri un sveter, pe care îl primi docilă, deşi se vedea că l-ar fi refuzat.

În microbuz s-a întîmplat să stea alături şi de fiecare dată cînd erau aruncaţi dintr-o parte în alta, la curbe, Radu o proteja, spre disperarea tatălui. Începuse să-l amuze privirile lui furioase. Doar nu se purta necuviincios. Pur şi simplu n-o putea lăsa să cadă. Microbuzul avea pe lîngă pereţi banchete, pasagerii stînd ca în jurul unei mese, aruncaţi cînd în faţă, cînd în spate.

De spaimă, fata n-a îndrăznit să-i adreseze un cuvînt. Tot timpul trăgea cu coada ochiului spre tatăl ei. Cînd au ajuns sus, tatăl era atît de furios, încît Radu se gîndea că l-ar fi pălmuit. Şi-a luat fata de mînă, ca pe un copil de cinci ani, şi a dus-o pe o bancă în cealaltă parte a hotelului, unde nu mai era nimeni. I-a arătat unde să stea şi el a intrat să-şi cumpere ţigări. Radu l-a văzut cum

şi-a scos tabachera şi a închis-o şi mai furios. Acum era momentul să-i adreseze fetei cîteva cuvinte.

Cînd l-a văzut apropiindu-se, ea a împietrit, pur şi simplu. Privirea îi căuta disperată spre uşa hotelului, de unde putea să apară tatăl ei.

— V-aţi revenit ? În maşină mi se părea că nu vă simţiţi tocmai bine.

Să-i răspundă ? Nu ? Bărbatul din faţa ei îi adresa cîteva cuvinte amabile.

— Nu sînteţi obişnuită cu altitudinea ?

— Nu, şopti.

— V-am văzut la vilă. Locuiţi tot în vila „Trandafirul" ?

— Nu.

— Nu ? Dar unde ?

— „Mesteacănul".

Asta voia să afle.

Ar fi continuat, dar tatăl apăru. Privirea lui se opri atît de inospitalieră pe chipul tînărului inginer, încît el înţelese că gluma trebuie să ia sfîrşit. Şopti un la revedere grăbit şi se îndepărtă...

Şi-au ratat excursia. Pînă cînd au ajuns iar la vilă, n-au mai schimbat o vorbă. Fata ştia că tatăl n-o să-i reproşeze nimic. Între ei se statorniciseră astfel de relaţii, încît nu trebuiau să-şi spună unul altuia nemulţumirile. Se ghiceau, se intuiau din gesturi mărunte sau tăceri prelungite. Niciodată nu-i reproşase ceva direct. O iubea atît de mult, încît nu putea s-o înfrunte. Îi sugera doar ceea ce nu îi convenea, şi pentru ea era de ajuns.

Coborîseră din microbuz, se îndreptau spre vilă, şi el pufăia din ţigară, mergînd un pas în faţa ei.

Pînă astăzi, fata nu se simţise niciodată vinovată şi i se părea ciudat acest sentiment, pentru prima dată ivit. Înainte să se fi urcat în microbuz, ar fi putut să spună

cu inima deschisă că nu-i ascunsese nimic tatălui ei. De data asta, nu știa precis de ce, dar era sigură că dacă nu ar fi surprins-o stînd de vorbă cu el, nu i-ar fi spus. Ar fi fost primul ei secret.

Pînă de curînd, tatăl o ducea la școală și o aștepta la poartă, la sfîrșitul orelor. La început, colegele și colegii o priviseră cu o oarecare superioritate, nu se împrieteniseră cu ea. Tatăl o lăsa în fața școlii, după ce o săruta pe frunte, în fiecare zi cu același gest, iar la prînz o întîmpina în același loc. Paula nu se apropiase mult timp de colegi. Firea ei sfioasă, retrasă, era confirmată și de înfățișarea firavă. Își privea colegii cu simpatie, dar dintr-un unghi al ei. Năzbîtiile lor le primea cu condescendență, zîmbind subțire în colțul ochilor. Dar nu zîmbea ironic, și de aceea nu jignea pe nimeni. Era mai mult un zîmbet de participare afectivă la tot ce făceau. De aceea, cu timpul, între ei se statornici simpatia. Colegii voiau să afle și Paula șotiile lor, le plăcea cînd „participa" și ea, o țineau chiar la curent cu „ce se mai întîmplat".

Stima pe care i-o acordau se datora, probabil, și faptului că era mult mai bine pregătită. Din primul an, de cînd se transferase la această școală, se instalase în fruntea clasei și nimeni nu i-a amenințat vreodată locul. Profesorii o dădeau întotdeauna de exemplu, iar la adunările părinților tatăl ei era lăudat pentru atenția acordată educației copilului său.

Intr-adevăr, se poate spune că George Ștefănescu își dedicase viața educației fiicei lui...

Rămăseseră singuri cînd fata încă nu împlinise o zi de viață. El i-a fost și tată, și mamă, timpul statornicind între ei relații atît de apropiate, încît nu se concepeau decît împreună. Nu-și aminteau să fi avut vreodată o discuție care să fi umbrit măcar o clipă sentimentele lor.

Iată însă că astăzi fata i-ar fi ascuns ceva. Şi tatăl simţea asta. De aceea era atît de supărat, cum nu-l mai văzuse niciodată.

Ajunşi în faţa camerei în care locuia fata, tatăl nu se mai putu stăpîni şi izbucni :

— Atîta obrăznicie n-am mai întîlnit !

Se referea, desigur, la îndrăzneala tînărului inginer de a-i fi vorbit.

Se despărţiră în uşă, fără ca ea să dea vreun răspuns indignării lui, fapt care îl puse şi mai mult pe gînduri.

Cum intră în cameră, fata rămase o clipă locului, apoi se întoarse în mare grabă şi răsuci cheia. Pe masă era un frumos coş cu flori. Gîndul îi fugi la tînărul îndrăzneţ. Numai el putea să i le trimită. Îşi aminti şi de tatăl ei, care ar fi putut intra în cameră în orice clipă. Îi ardeau obrajii de teamă şi ruşine.

Cartea de vizită de alături îi dovedi că nu se înşelase.

„În afara propriilor mele sentimente, nu găsesc nici un alt pretext pentru a ne întîlni. Diseară, la ora 9, te aştept în faţa cetăţuii."

Fata rupse cartea de vizită în zeci de bucăţele. Pe faţa ei stăruia un zîmbet de neînţeles...

Cînd reveni din lumea gîndurilor, prima grijă fu aceea de a se descotorisi de coşul de flori.

Se ascundea de tatăl ei !

Paula trăi pentru prima dată sentimentul copleşitor al aşteptării. Orele se dilatară, căpătînd proporţii nebănuite. O persecuta gîndul că nu ştie ce să facă : Să dea curs invitaţiei ? Să rămînă acasă ? Ce să spună tatălui ei ?... Se opri înspăimîntată la gîndul că încearcă să găsească o minciună. Să-l mintă ?! Dar cum se poate să se gîndească măcar la aşa ceva ?! Cu o zi mai

înainte, dacă n-ar fi conceput ceva, era tocmai asta: să ascundă ceva de tatăl ei. Iar acum *căuta* o minciună!

Tatăl îi simţea frămîntarea. Era sigur că fata lui se ascunde, *pentru prima dată*, de el.

Paula nu găsi curajul de care avea nevoie ca să plece la întîlnire, deşi făcuse totul ca la ora aceea să fie singură în camera ei. Pretextase o durere de cap şi îi spusese devreme „ncapte bună" tatălui ei. Îi trecuse prin minte şi gîndul *nebunesc* de a sări geamul. Îşi îmbrăcase chiar rochia preferată, dar rămăsese cu fruntea rezemată de geam, ascultînd tic-tac-ul ceasului. Aştepta să treacă odată ora 9, ca să se liniştească, să scape de gîndul de a pleca de acasă.

Cînd întoarse capul să vadă ce oră e, constată bucuroasă că trecuse de 10. În sfîrşit, nu se dusese!

Se sperie atît de tare cînd cineva ciocăni în pervazul ferestrei, încît scăpă un mic ţipăt. Stătuse cu fruntea rezemată de geam şi nu-l văzuse apropiindu-se. Îi făcea semne să deschidă fereastra.

Deschise.

— Mă aşteptai?

— Nu.

— De ce nu recunoşti?

Îşi duse degetul la buze, rugîndu-l să vorbească mai încet. Îi arătă spre camera tatălui ei.

— Papa?

— Sssst! Te rog!

— Am înţeles. E aspru? Întinse braţele, ca şi cînd ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, propunîndu-i: Hai să ne plimbăm.

— Nu se poate.

— Atunci intru eu! o ameninţă şi, făcînd un salt, ajunse pe pervazul ferestrei.

Gestul lui o îngrozi. La orice s-ar fi aşteptat, numai la asta nu. Cum să intre un bărbat străin în camera ei?

— Nu, vă rog ! îl imploră.

El izbucni în rîs. Un rîs plin de simpatie. Spaima ei era atît de sinceră, încît fu convins că îl credea în stare de orice. Se prinse în jocul de a o necăji. Schiță un gest, ca și cînd ar fi vrut să treacă pervazul, și ea sări cîțiva pași înapoi. Renunță s-o mai amenințe. Se temea să nu fugă din cameră.

— Cînd sînteți serios ? îl întrebă, ușor dezamăgită.

— Cînd nu pot altfel. Acum sînt furios. De ce m-ai făcut să aștept ?

— Nu v-am promis că vin.

— Ar fi o scuză...

Cineva ciocăni în ușă.

— Fugiți ! Vă rog !

— Noapte bună ! Pe mîine ! îi spuse, coborînd de pe geam. Ne vedem, da ?

— Paula ! Te-ai culcat ?

— Da, tată.

— Cum te simți ?

— Mai bine.

— Ai nevoie de ceva ?

— Nu, mulțumesc, tată !

— Noapte bună !

Îi auzi pașii îndepărtîndu-se, dar nu se putu urni din loc. Trăise *prima* spaimă mare din viața ei.

Ca să se liniștească, deschise picupul și puse un disc. Ascultînd, începu să se dezbrace. Își descheia nasturii bluzei cu mișcări încete, cu gîndul la altceva, cînd, cu coada ochiului, văzu că... nu e singură.

— Ce cauți aici ? se răsti la el, strîngîndu-și bluza la piept.

— Mi s-a făcut dor și... îi explică, arătîndu-i printr-un gest că a revenit.

Era iar pe pervazul ferestrei. Intuindu-i candoarea, se amuza, jucîndu-se cu sentimentele ei.

— Am venit să-ţi propun să fugim în lume, îi spuse atît de firesc, de parcă i-ar fi cerut un pahar cu apă. Am un bungalow în America de Sud şi două în Africa. Poţi să alegi. În Arhipelagul Tuamotu stăpînesc trei insule de corali. Îţi propun să mergem acolo. Ah, dar te-am găsit în compania unui alt bărbat ! arătă, cu prefăcută supărare, spre două discuri ale cîntăreţului Dino Fabriani, aşezate lîngă picupul de pe masa din apropierea ferestrei.

Luă unul şi privi lung poza cîntăreţului de pe plic. Era fotografiat într-o atitudine exuberantă, de reclamă : mîinile aruncate în sus, capul lăsat pe spate, picioarele desfăcute, încît semăna cu un „X".

— Te-am prins în tovărăşia lui.

— Sssst ! Vă rog ! îi aminti că trebuie să vorbească în şoaptă.

— Ce s-ar face cîntăreţii, dacă fetele n-ar avea măcar o dată optsprezece ani !

— E logodnicul meu !

O supărase ironia lui.

— Vrei să mă sperii, dar încerci degeaba ! Se vede că nu mă cunoşti ! Cînd l-ai cunoscut ?

— Acum un an.

— N-a stat aici decît o săptămînă.

— Ne-am logodit...

— Ei bine, dacă tu eşti logodnica lui, atunci eu sînt... Ştii să ţii un secret ? O întrebă foarte serios.

— Da.

— Vino mai aproape !

Fata îl ascultă.

— ...Eu sînt „Vrăjitorul" ! Ai auzit de el ?

— Nu.

— Eşti foarte tînără. Nu te uita că par un om oarecare... Am dat lovituri serioase în viaţa mea. Nu exista casă de bani care să-mi reziste. Vezi aici ? îi arătă vîr-

ful degetului arătător. Am iarba fiarelor. Descui uși, lacăte, inimi, case de bani, tot ce vreau... Acum nu mai merge, m-am reprofilat. Fac pe medicul... Dacă ții, cînt și muzică ușoară. Sînt capabil de orice.

Fata îl asculta jumătate serioasă, jumătate amuzată. El o privi cu coada ochiului. Întinse încet mîna, îi ridică bărbia și, tot vorbindu-i și explicîndu-i ce mare „gangester" este... o sărută. Abia atunci fata se dezmetici și fugi tocmai lîngă ușă, înspăimîntată.

NELINIȘTE

Paula recitise de cîteva ori scrisoarea pe care o avea în mînă. Se plimba de o jumătate de oră prin cameră, tulburată, incapabilă să ia o hotărîre. Ce să creadă din tot ce se afirma în aceste cîteva rînduri ? Încercase să privească scrisoarea ca pe o anonimă căreia nu trebuie să-i dea nici o atenție, dar îndoielile nu-i dădeau pace.

„Stimată domnișoară,

Doresc să nu ți se întîmple ceea ce am pățit eu. Radu mi-a distrus viața"...

Putea să uite aceste rînduri atît de îngrozitoare ? Reciti încă o dată ultimul rînd :

„Dacă îl iubești, părăsește-l ! Sînt singurul om care pot să fac ceva pentru el, încît să nu ajungă în fața justiției".

Era și o amenințare ? La ce se referea această femeie ? Și ce trebuia să facă ea ? Să-l părăsească ? Oare așa îl salva ? Dar dacă totul era o minciună ?

O persecuta gîndul că Radu este un om necinstit. Atît de necinstit, încît cineva îl putea amenința cu trimiterea în judecată. O izbise și adevărul că el mai avea o legătură sentimentală. Ce obligații avea față de această femeie care îi scrisese ?

Trebuia să stea de vorbă cu Radu, singurul care ar fi putut să-i explice despre ce este vorba. Să-l întrebe dacă există în viața lui această femeie.

Se plimba prin cameră, pîndind întoarcerea tatălui ei. Ar fi vrut să mai întîrzie. De faţă cu el nu putea vorbi cu Radu. Şi aşa nu avea o părere prea bună despre el. Dacă ar mai fi aflat şi cele din scrisoarea primită de ea, cu siguranţă că n-ar mai fi păstrat rezerva de pînă acum şi i-ar fi interzis să-l vadă. O singură dată vorbiseră despre el, şi ea nu îndrăznise să-i spună mai mult decît că îl apreciază foarte mult. De atunci a avut de cîteva ori ocazia să se convingă că tatăl ei asista din umbră cum evoluează legătura lor. Radu venea pe la ei de două-trei ori pe săptămînă. De două ori ieşiseră împreună în oraş, deşi tatăl ei nu fusese deloc mulţumit. Paula s-a făcut că nu-i înţelege aluziile. I se părea că îl judecă prea aspru pe Radu, repetînd într-una : „Un băiat serios nu face cunoştinţe în maşini".

Acum îşi aminti aceste cuvinte, care căpătară o greutate neaşteptată. Nu cumva tatăl ei avusese dreptate ? Aşa cum îndrăznise să intre în vorbă cu ea, probabil că nu ezita să se adreseze şi altor fete...

Îi telefonă şi i se păru că aşteaptă o mie de ani. Îl chemau de pe şantier. Numai de n-ar veni tatăl ei între timp !

— Paula, tu eşti ? !

— Trebuie neapărat să-ţi vorbesc, îl sperie, adresîndu-i-se grav ca niciodată.

— Dar ce s-a întîmplat ?

— Nu pot să-ţi spun prin telefon.

— Tatăl tău e acasă ?

— Nu.

Chiar atunci ea auzi uşa vestibulului închizîndu-se şi se grăbi să ascundă scrisoarea în cartea de telefon. Cu toată graba, tatăl tot observă gestul ei.

— Spune-mi măcar un cuvînt, insistă Radu.

— Te aştept diseară, răspunse ea, de data asta şoptit.

— Nu mai eşti singură ?
— Nu. Te aştept.
— Trebuia să plec în provincie.
— Dacă poţi, amînă. E ceva foarte grav.
— Am să încerc. Aşteaptă-mă pe la opt.

Tatăl trecu spre bucătărie cu plasa plină de cumpărături. Paula nu ştia să-şi ascundă sentimentele, şi el ghici imediat că s-a întîmplat ceva. Se grăbi să deşerte cumpărăturile şi reveni în casă. O întrebă cît mai indiferent :

— Radu ?
— Vine diseară pe la noi.

O privi în treacăt şi se asigură că fata era palidă. Ochii îi erau înroşiţi de nesomn. Îşi făcu de lucru prin cameră, ezitînd să-i vorbească. Amîndoi se simţeau stingheri, pentru că amîndoi aveau aceleaşi gînduri şi ştiau... că nu vor vorbi despre ele. Tatăl bănuia de unde poate veni supărarea ei, iar fata era sigură că el simte ce se petrece cu ea.

— S-a întîmplat ceva ? se încumetă el, privind-o lung şi aşteptînd o destăinuire.
— Nimic...
— Adevărat ? insistă, dînd vocii o intonaţie neaşteptat de caldă.
— Mă doare puţin capul.
— Atunci nu e nimic grav.

Din camera alăturată se auzi gongul grav al unei pendule mari. Tatăl ascultă atent fiecare bătaie. Pentru cîteva secunde trăsăturile feţei lui se destinseră.

— Zece fără un sfert. Ai întors ceasurile ?
— Nu.

Era prima dată cînd fata uitase să le întoarcă la ora ştiută.

Bucuroasă că scapă de privirea lui iscoditoare, se grăbi să treacă în camera ceasurilor.

Rămas singur, el privi o clipă descumpănit și nehotărît în jur. În sfîrșit, nu rezistă curiozității și răsfoi cartea de telefon, pînă găsi plicul ascuns. Îl luă, citi adresa, tot timpul fiind atent să nu-l surprindă fata. Vru să-l deschidă, dar ezită.

— Tată, nu vii ?

— Da... imediat !

Puse plicul la loc și trecu în camera vecină.

Fu primit de zeci de tic-tac-uri : unele rare, grave, altele repezi, ca niște femei gureșe, multe potrivite, ca mersul unui om care se plimbă lovind asfaltul cu bastonul. Erau imaginile pe care le trezeau în mintea lui George Ștefănescu. Pentru el nu exista o plăcere mai mare decît să-și rotească privirea prin cameră, de la un cadran la altul, și să asculte „corul" lor. Le așezase după epocă. Avea multe ceasuri vechi de peste trei sute de ani. Ceasuri cu arc, ceasuri cu lanțuri și greutăți, ceasuri lumînare. Cadrane simple sau lucrate cu mare migală, cutii drepte sau împodobite cu mici statuete : îngerași, căprioare, ciobani cîntînd din fluier, păsărele ciripind. Toată viața adunase, cu migală și perseverență, piesă cu piesă.

Paula trecea de la unul la altul, le răsucea arcul sau le ridica greutățile. În fiecare zi, la ora 9 dimineața, unul sau celălalt avea grijă să întoarcă ceasurile.

Se apucă și tatăl de aceeași treabă. Cînd ajunse la al treilea, îi spuse fetei :

— Orașul e plin de afișe. În două trei zile cred că sosește în țară.

Nu o privea. Potrivea cu mare atenție minutarul unui ceas rămas în urmă. Părea concentrat asupra acestei operații, dar nu era. N-o scăpa din ochi pe Paula, care și ea voia să lase impresia că e preocupată numai de operația pe care o făcea.

Tatăl se întorsese din oraș, și văzuse primele afișe care anunțau al doilea turneu în țară al cîntărețului Dino Fabriani.

— Pînă azi nu le-am văzut, reluă tatăl, nevrînd să abandoneze discuția despre cîntăreț. Cred că o să ne facă o vizită.

— N-aș vrea să-l mai văd.

Tatăl rămase cu mîna în aer, ezitînd să vîre cheița, apoi răspunse, ușor mirat:

— Acum șase luni i-ai scris că-l aștepți.

Ascultau amîndoi zgomotul arcurilor răsucite. Văzînd că fata n-are de gînd să-i vorbească, el continuă, ca și cînd ar fi tras concluzia unei convorbiri:

— Ne vom purta amabil. Cred că va înțelege.

Ultimele cuvinte o liniștiră pe fată. Știa că tatăl ei nu va insista. O iubea atît de mult, încît niciodată nu va îndrăzni s-o mîhnească.

— Aș fi vrut să vorbim despre altcineva.

— Despre Radu? întrebă tatăl cu interes, ca și cînd ar fi așteptat de la ea o mărturisire.

Pusese cuvintele ei în legătură cu scrisoarea pe care o știa ascunsă în cartea de telefon.

— Vrei *tu* să-mi spui ceva? insistă.

Paula își dădu deodată seama că nu are ce să-i spună. Mai bine zis, își dădu seama că nu poate să-i împărtășească gîndurile. Cînd îi ceruse să vorbească despre altcineva, o făcuse mai mult ca să ocolească o convorbire despre Dino Fabriani. Acum vedea că tatăl ei se aștepta la o mărturisire.

— Ești atît de tînără. N-aș vrea ca viața să te dezamăgească atît de repede.

Paula scăpă cheița din mînă și își făcu mult timp de lucru pe sub un scaun, căutînd-o. Un prilej să nu-l privească, să nu-i răspundă.

El înțelese că n-o poate determina să-i mărturisească ceva. O discuție deschisă nu puteau duce. Îi părea rău

că între ei erau statornicite astfel de relații. Se mulțumi să-i spună :

— Ești încă foarte tînără, iar eu nepermis de slab...

Marian Popa era furios. El, omul meticulos, calculat, așezat, nu putea să nu se înfurie. Radu îi mărturisise că datorează o sumă serioasă de bani, pe care n-o poate plăti. Cum să nu turbeze de mînie ? Niciodată în viața lui nu cheltuise decît atîta cît cîștigase. Cum de putuse Radu să ajungă pînă aici ?

— Și ce-ai făcut cu banii ? Nu-mi închipui ce-ai putut să faci cu atîția bani ! În casă nu dai un leu.

Fratele mai mare întreținea toată casa. Radu nu plătea decît telefonul. Leafa o păstra pentru el.

— Eu te-am întrebat dacă poți să mă împrumuți cu 10 000 de lei. La vîrsta mea nu cred că trebuie să mai dau explicații. Am nevoie de ei.

— Iar eu trebuie să știu ce se petrece cu tine.

— Sînt de acord, dar de data asta nu pot să-ți spun. Te rog să nu insiști. Datorez unui individ 10 000 de lei. Mă amenință. Vrei să se ducă la director, să mă facă de rîs ? Asta urmează acum !

— Numai așa ai să te înveți minte ! Poate că aude și Ștefănescu ce-ți poate capul. De ce te miri că nu consimte să-și mărite fata cu tine ?

— Te-am rugat să-i vorbești.

— Am s-o fac ! Dacă ai să te liniștești.

Maria intră în cameră. Îi aduse ceaiul arhitectului. Cei doi tăcură.

— Diseară nu sînt acasă ! îi spuse Marian. Plec pentru două zile în provincie. Mîine să nu gătești. Tu ești în București ? îl întrebă pe Radu. Parcă ziceai că te-ai înscris să pleci prin O.N.T.

— Mă duc la Bușteni.

Maria îi lăsă singuri și Radu putu să întrebe, mai categoric decît s-ar fi cuvenit :

— Ăsta e ultimul răspuns ?
— Deocamdată, da.
— Individul mă amenință. Diseară vine după bani.
— N-ai să fii acasă !

Cu impertinența vîrstei, Radu îi întoarse spatele și trînti ușa, plecînd iar de-acasă. Așa se terminau toate discuțiile lor.

Marian, îngrijorat, se gîndi că n-a fost suficient de sever cu fratele mai mic. În același timp își dădea seama că Radu se purta ca și cînd ar fi fost într-o situație disperată. Ce-ar fi trebuit să facă ? Era convins că mezinul n-ar fi făcut atît de multe năzbîtii dacă ar fi fost însurat. Convingerea lui — de holtei — era aceea că Radu trebuia să se însoare, cît mai curînd, cu Paula. Omul însurat se liniștește. O cunoscuse pe fată și pe tatăl ei cu cîtva timp în urmă și nu-i scăpase faptul că bătrînul Ștefănescu nu arăta nici un entuziasm pentru proiectata căsătorie. Rămăsese să se mai vadă și, iată, sosise momentul să clarifice odată situația lor.

I-ar fi telefonat imediat dacă nu și-ar fi amintit că peste cîteva minute avea o întîlnire. Plecă și el de-acasă.

Cîteva ore mai tîrziu se întorcea. Nu mai părea omul supărat care plecase cu puțin timp în urmă. Pășea rar, cu mersul lui bătrînesc, purtînd sub braț un pachet, ce părea să fie un tablou înfășurat într-o bucată de pînză de culoare închisă.

Se apropie de poartă, își săltă mîna deasupra gardului, care îi ajungea numai pînă la subsuoară, și trase zăvorul. Apoi, clătinîndu-se de pe un picior pe altul, se apropie de ușa de intrare. Scoase din buzunarul pardesiului un lanț cu chei, suficiente pentru a încuia ușile unui cartier — de care Radu rîdea de cîte ori îl vedea — și o alese dintr-o privire pe aceea care îi trebuia. Cu gesturi la fel de încete și cu un calm absolut, așeză tabloul pe masă, apoi își dezbrăcă pardesiul și haina, răsuflînd cu zgomotul unei locomotive abia sosite

din cursă. Se răcori puțin. Căută cu privirea un cui, de care să agațe tabloul. Îl găsi într-un loc care îi convenea. Se dădu apoi cîțiva pași înapoi, să-l admire. În sfîrșit, zîmbi mulțumit. Era un nud. O femeie stînd pe o canapea tapisată în material albastru.

Arhitectul trase fotoliul de la locul lui și-l așeză cu fața spre perete. Se tolăni în el, fără să-și dezlipească privirea de la tablou. Își aprinse o țigară și privi printre rotocoalele de fum, care parcă și mai mult îl trimiteau în trecut. Era ca o ceață a timpului care se destrăma și el se revedea în anul 193... Tînăr arhitect, făcea furori prin saloane. Într-o seară...

Dar avea altceva mai bun de făcut decît să retrăiască clipe de mult trecute. Se ridică și se îndreptă spre telefon :

— Alo, domnișoara Paula ? La telefon arhitectul Marian.

— V-am recunoscut, răspunse fata cu o bucurie sinceră. Ce mai faceți ?

— Nu tocmai bine. Am avut cîteva treburi prin oraș și iată-mă acasă. M-a supărat Radu. Sînt hotărît să-l iau de urechi. Să nu-i mai pui vorbă bună. L-ai scăpat de cîteva ori pînă acum, dar nu mai merge. Tata este acasă ?

— Tată, vino, te rog, la telefon.

— Alo ? Domnul Marian ?

— Nu știu cînd au trecut zilele și n-am reușit să mai telefonez. Vă rog să ne întoarceți vizita. Aș veni tot eu, dar vreau să vă arăt ceva extraordinar, spuse privind spre tablou.

— E vorba de tabloul acela ?

— Exact ! V-am vorbit despre el. În sfîrșit, am reușit. Oricît ar fi de tîrziu, vă aștept. Trebuie neapărat să stăm de vorbă în legătură cu Radu.

— Și eu doresc.

— Atunci e foarte bine. Vă aștept.

Gîndul lui Radu revenea obsedant la convorbirea pe care o avusese cu Paula. Simţise în cuvintele ei o nelinişte care nu prevestea nimic bun. O cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că nu i-ar fi cerut să-i vorbească dacă nu s-ar fi întîmplat ceva foarte serios. Ce putea fi ?

Refuza cu încăpăţînare să facă vreo legătură între neliniştea Paulei şi Tilda, deşi o presimţire apropia aceste două fiinţe. Se liniştea spunîndu-şi că cele două femei nu se cunosc. Dar dacă... Se temea de Tilda. N-ar fi putut spune de ce. Poate pentru simplul motiv că, văzînd-o în casa lui Lovin, o credea în stare de orice, după cum îl bănuia fără scrupule pe individul care avea de la el două chitanţe în valoare de 10 000 de lei. Primise pînă acum nenumărate telefoane. Îl anunţa că termenul chitanţei a expirat şi aşteaptă banii. Ultima dată îşi permisese chiar să insinueze că dacă nu-i va achita datoria în termen de 48 de ore, se va adresa justiţiei.

Radu Popa se socotea unul dintre acei oameni care ştiu să piardă. Făcuse o prostie şi era gata să-i tragă consecinţele, ca să se înveţe minte. Dar n-ar fi vrut să mai afle şi altcineva despre neghiobia lui. Or, individul părea dispus să nu-l cruţe. Şi orice ar fi suportat Radu, numai să se vadă chemat în faţa justiţiei nu. Nici să-l vadă pe „individ" depunînd chitanţele la direcţie, ca să i se reţină suma din salariu. Era hotărît să facă orice pentru a găsi banii de care avea nevoie.

De aceea, trecînd peste orice alt considerent, îi ceruse lui Marian, deşi fusese aproape sigur că o să-l refuze. Fratele mai mare era dispus să-i dea sfaturi, să-l mustre, să-i ţină o adevărată prelegere despre cumpătare, dar bani... Şi nu pentru că ar fi fost un zgîrcit. Era în stare să dea banii pe te miri ce lucru. Nu-i împrumuta din motive *pedagogice*. Marian voia să-l înveţe să preţuiască banul, să nu-l mai cheltuiască atît de uşor. Dacă ar mai fi auzit şi în ce împrejurare a ajuns să fie dator lui Lovin, cu siguranţă că ar fi fost şi mai pornit. În

schimb ar fi trebuit să-l suporte o noapte întreagă făcîndu-i morală.

Plecase de-acasă furios, dar nu se duse la Paula. Simţea nevoia să se mai liniştească. După vechiu-i obicei, intră să ia o cafea. Nu voia să ajungă la Paula prea devreme.

Ştia că în fiecare seară tatăl ei iese să facă o plimbare. Ar fi vrut s-o găsească singură.

Sorbea din cafea, spunîndu-şi: „Om vedea ce-o mai fi!" De multe ori lăsase lucrurile să se desfăşoare de la sine, convins că trebuie să se descurce ele pînă la urmă.

Porni spre Paula pe jos. Mersul pe jos îi făcea bine. Nu era prea departe. Paula locuia în Cotroceni şi el scurtă drumul coborînd chiar pe linia troleibuzului. În zece minute ajunse la Operă şi de acolo nu mai avea decît foarte puţin.

Mergea cu mîinile în buzunar, fluierînd o melodie la modă. Încercă să-şi amintească măcar două versuri. Era bucuros că are la ce să se gîndească. „Da, parcă astea sînt:

Luna,
Luna nebuna
Nu tace-ntr-una
Îmi tot vorbeşte,
De tine doar..."

Amintindu-şi versurile, ajunse exact acolo de unde voia să fugă. Era melodia preferată a lui Dino Fabriani, pe care o ascultase în ziua cînd o cunoscuse pe Paula...

De ce voia Paula să-i vorbească atît de urgent?

Cînd să dea colţul străzii doctor Koch, un afiş multiplicat obsedant îi atrase atenţia. Îl recunoscu uşor pe cîntăreţ, în aceeaşi atitudine de reclamă de pe plicul discului.

Se înfurie. „Ce mai caută individul ăsta aici ? Nu cumva din cauza lui..."

Prinse marginea unui afiş şi trase. Luă cu el fîşia de hîrtie pe care Dino cînta cu braţele aruncate în sus şi capul lăsat pe spate. „Parcă behăie." Era din ce în ce mai convins că acesta este motivul îngrijorării Paulei.

Ajunse în faţa vilei şi văzu lumina aprinsă în camera ei. Căută o pietricică şi o aruncă în geam.

Îi urmări umbra agitîndu-se prin cameră. Uşa balconaşului se deschise şi ea apăru. Îl căută cu privirea şi întrebă de prisos, aşa cum se obişnuieşte :

— Tu eşti ?

— Nu vreau să cred că aştepţi pe altcineva.

Încercă să pară bine dispus, deşi o făcea mai mult din obişnuinţa de a fi aşa.

— Vino sus.

— Mă caţăr pe scara de frînghie sau urc aceleaşi banale trepte de ciment ?

— Îţi deschid imediat.

Fereastra se închise.

Radu alergă să ajungă înaintea ei la uşa apartamentului. Se opri pe palier şi desfăşură afişul pe care îl rupsese. Îl ţinu în dreptul uşii, iar el se ascunse după perete. Cînd Paula deschise, se trezi în faţă cu fotografia lui Dino Fabriani. Fu mai întîi surprinsă, apoi se supără.

— Radu !

— Te aşteptai să fim doi ?

— Vrei să mă superi ?

Întoarse fotografia spre el şi, privind-o, întrebă cu falsă candoare :

— Nu-ţi place ? Priveşte-l cît e de exuberant. Nu mă îndoiesc că o să vină şi personal.

Paula îi luă afişul din mînă şi îl rupse, aruncîndu-l pe măsuţa din hol. Radu se luă după ea. Aştepta să-i vorbească, dar ea, indignată, tăcea.

— Din cauza lui m-ai chemat ? întrebă, arătînd una dintre bucăţelele de hîrtie, pe care se zărea o parte a feţei lui Dino.

Ea îi ocoli privirea. Îl chemase să-i vorbească despre cu totul altceva, dar îi venea foarte greu să-i spună. Toate frazele savante, formulate atît de precis pînă la sosirea lui, nu le mai putea rosti acum, cînd era el de faţă. Prezenţa lui fusese suficientă pentru a-i spulbera bănuielile. Nu puteau să fie adevărate afirmaţiile din scrisoarea anonimă.

Cu spatele la el, îl întrebă :

— Radu... te rog să-mi spui adevărul... Cunoşti o... pe cineva cu numele Tilda ?

Glasul îi tremura.

Dacă l-ar fi privit, ar fi înţeles adevărul. Dar ea îi aştepta, împietrită de emoţie, răspunsul. Luat prin surprindere, el nu ştiu ce să-i răspundă.

— Ce obligaţii ai faţă de ea ?

— Cu cine ai vorbit ?

— Am primit o scrisoare... nesemnată.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, minţi fără nici o ezitare.

O anonimă poate oricînd fi pusă la îndoială. În acelaşi timp se gîndise că se va duce la Tilda, singura care ar fi putut încerca să-l compromită, şi îi va cere să renunţe la aceste mijloace perfide.

— O anonimă mincinoasă ! Cum poţi să-i dai crezare ?

Paula se întoarse spre el, dar îi ocoli privirea. Dorise atît de mult ca el să-i spună că totul este o minciună, încît îl crezu imediat. Voia să-l creadă.

— Vreau să citesc şi eu scrisoarea !

— Am s-o rup.

— Dar n-ai s-o uiţi.

— O uit, dacă tu îmi spui că e o minciună.

— Ai să mă suspectezi. Nu sufăr să știu că n-ai deplină încredere în mine.

— Am să uit, Radu. Cineva a vrut să fie rău cu mine.

Ultimele cuvinte îl înduioșară. Trebuia să vadă scrisoarea.

— Te rog să mi-o dai! insistă iar.

Paula ar fi vrut să-i spună că era amenințat cu justiția, dar văzînd cît insistă, renunță. Se hotărî să considere totul o minciună. În adîncul sufletului ei îi era frică să-l întrebe. Cine știe ce va mai afla! Iar ea se simțea atît de dezarmată în fața acestei întîmplări!

Își dădură deodată seama că nu sînt numai ei în hol.

— Paula, dacă ai primit o scrisoare, de ce nu i-o arăți și lui Radu?

— Am rupt-o, minți cu surprinzătoare ușurință.

Tatăl știa că minte. Nu insistă.

— Îmbracă-te, e timpul să mergem.

Lui Radu i se păru că Paula n-ar fi vrut ca tatăl ei să spună de față cu el că trebuie să plece de-acasă. Se duse imediat să se îmbrace, dar el simți că fuge din fața lui.

Cînd se convinse că nu-l mai poate auzi, Radu nu se sfii să-i vorbească deschis tatălui ei:

— Domnule Ștefănescu, sîntem între bărbați. Trebuie să mă înțelegeți. E vorba despre un episod încheiat. Toți putem greși. Datorez o sumă de bani, pe care am s-o achit în curînd. Am să-i cer fratelui meu.

— Numai atît? întrebă, rece și insinuant, Ștefănescu.

— Trebuie să vă explic.

— Crezi că mai e ceva de explicat?

Radu își pierdu cumpătul. Știa ce părere are despre el. Întîmplarea asta îl va face și mai rezervat. Paula reveni, cu o pălăriuță albă pe cap și fulgarinul pe mînă.

— E bine că te-ai îmbrăcat așa. Să-mi iau și eu umbrela. Afară e nor. Luați-o înainte, că vă ajung eu.

Rămaseră iar amîndoi.

— Unde vă duceți?

— La aeroport. Soseşte Trebon, impresarul lui Dino.

— Daaa ? ! !

Fata se simţi vinovată faţă de el, deşi nu era. Ea n-ar fi vrut să se ducă să-l întîmpine pe impresar, dar tatăl ei insistase.

Pe scări, Radu o întrebă, aproape răstit :

— De ce nu mi-ai spus ce a hotărît tatăl tău ?

— Nu a hotărît nimic.

— Atunci de ce te duci să-l aştepţi pe acest impresar ? De ce amîni mereu să-i spui că vrem să ne căsătorim.

— Am să-i spun...

— Nu ştiu cum de ai putut să-l socoteşti logodnic, izbucni, gelos.

Ajunseseră jos, în curte. Se opriră să-l aştepte şi pe tatăl ei. Fata îi explică, ezitînd :

— Eram foarte neştiutoare... S-a purtat atent cu mine... Tata îmi spunea că dragostea vine după căsătorie... Că aşa se cade... Eu nu ştiam... Acum are să-i spună... Ştie că ţin la tine şi niciodată nu m-ar face să sufăr. Nu-mi impune un anume lucru, chiar dacă el crede că e bine aşa. N-aş vrea să afle ceva despre tine. Bine că n-a citit scrisoarea aceea...

Aşteptă un cuvînt de la el. Radu se gîndea la Tilda. De aici se va duce la ea. Dacă o găseşte...

— Nu-mi spui nimic ?

Auziră uşa apartamentului închizîndu-se şi paşii tatălui pe scări. Radu se încăpăţînă să nu-i vorbească. Ştia că tăcerea lui o persecută mai mult. Ar fi vrut ca ea să nu fi acceptat să se ducă la aeroport. Putea să-l întîmpine numai el, dacă ţinea să fie amabil.

— Să mergem ! îi îndemnă tatăl, grăbindu-se.

Paula rămase o clipă nehotărîtă, apoi se luă după tatăl ei. Radu făcu şi el doi, trei paşi, cît să-şi ia la revedere, şi plecă posomorît. Se purta astfel pentru ca Paula să-şi dea seama că e nemulţumit.

Tot drumul, tatăl şi fata nu schimbară decît două-trei cuvinte. Paula nu mai fusese niciodată la aeroport. În primul moment o sperie un avion care trecu pe deasupra lor la o înălţime mică, făcînd un zgomot asurzitor. Se lipi de tatăl ei.

Difuzoarele anunţară sosirea avionului. De departe, două lumini creşcură repede. În cîteva minute, avionul rula în apropierea lor.

Trebon apăru în capul scării la fel de bine dispus ca în urmă cu un an. Le făcu semne largi cu pălăria, ca unor vechi cunoştinţe.

— Îmi place să cred că nu m-aţi uitat, se adresă el Paulei.

Fata îl privea cu oarecare nedumerire şi curiozitate. Se gîndea că omul ăsta, care îi zîmbea binevoitor şi pe care nu-l văzuse decît de două ori în viaţa ei, era foarte nesuferit. Recunoscu în sinea ei că trebuie să fie din cauza lui Radu. Impresarul, volubil, turuia într-una, sărind de la un subiect la altul. Paula nu-l urmărea. Era aici, dar se gîndea că Radu avea dreptate să fie supărat. N-ar fi trebuit să vină.

Ştefănescu îl întîmpinase şi el destul de rezervat, dar impresarul nu observă. El se răsucea cînd spre Paula, cînd spre tatăl ei, vorbind fără şir. Adevărul era că nici unul, nici celălalt nu-l ascultau. Ştefănescu era preocupat de fiica lui şi de ceea ce avea să-i spună acestui om.

În sfîrşit, Trebon se înecă în fumul propriei lui lulele şi izbucni într-o tuse groasă, de vechi fumător. Îşi duse batista la gură şi clătină capul a reproş. Tatăl Paulei privi insistent luleaua ciudată a impresarului. Părea să fie şi lulea, şi ţigaret.

— Vă place lulcaua mea ? surprinse el privirea lui Ştefănescu. O comandă specială. Vedeţi ce linie modernă ? Fumaţi pipă ?

— Niciodată.

— Vă ofeream una la fel. Pot fuma şi ţigări. Aici, în cap, e ţigaret. Citeodată fumul de pipă mă oboseşte şi fumez ţigări.

Era o pipă dreaptă, ca un ţigaret lung, lăcaşul pentru tutun fiind aşezat la mijlocul lui.

— Domnişoară Paula, vă transmit urări de bine din partea lui Dino Fabriani. Trebuie să sosească şi el. Poate chiar mîine. Afişele au anunţat concertul?

— Astăzi am văzut cîteva.

— Abia astăzi?! Tîrziu, prea tîrziu. Vedeţi, domnişoară, care este rolul impresarului? Trebuie să sosesc înainte, să mă interesez de toate.

Au ajuns la maşină, uluiţi de şuvoiul de cuvinte al impresarului. Trebon îşi dădu seama că Paula nu era prea încîntată de sosirea lui.

— Trebuie să vă spun că Dino a pregătit un program special pentru acest turneu. Fiica dumneavoastră s-a schimbat neaşteptat de mult în acest an, spuse el, întorcîndu-se spre Ştefănescu.

— Puii cresc, numai noi, părinţii, sîntem bucuroşi cînd rămînem neschimbaţi. La noi schimbarea nu aduce nimic bun, se făcu tatăl a nu-i înţelege intenţiile. În ultimul timp n-am mai primit nici o veste de la dumneavoastră.

— Am călătorit foarte mult. Dino a repurtat succese extraordinare pe toate meridianele lumii.

Se urcară în maşină. Paula în faţă, lîngă şofer. Îl vedea pe impresar prin oglinda retrovizoare vorbind cu tatăl ei.

— Am adus toate actele pentru căsătorie, anunţă el atît de tare încît să audă şi fata. Trebuie să ne grăbim. Nu dăm decît cinci spectacole.

Impresarul aştepta o reacţie a Paulei, dar fata privi drept înainte, ca şi cînd n-ar fi auzit ce-a spus. Tatăl privea şi el strada. Nu cumva lucrurile nu erau atît de limpezi cum se aşteptase el? Fusese convins că

vorbele lui vor fi întîmpinate cu bucurie, şi iată că tatăl privea pe fereastră, ca şi cînd nu l-ar fi auzit.

Paula trăgea cu coada ochiului spre oglindă. Îi văzu pe cei doi angajîndu-se într-o convorbire foarte serioasă. Îşi dădu seama că tatăl ei îi mărturisea impresarului că ea refuză să se căsătorească. Faţa lui Trebon se lungise, se ascuţise. Căuta mereu cu privirea oglinda, să întîlnească ochii Paulei. Impresarul era furios. Refuzul i se păruse, desigur, o jignire. Păcat că nu auzea ce spune.

Îl văzu scoţîndu-şi carneţelul din buzunar şi notînd ceva.

Între timp, maşina ajunsese în faţa hotelului „Ambasador". Trebon coborî şi ocoli maşina călcînd rigid, ca un om care a auzit lucruri cu totul neplăcute. Tatăl Paulei coborî şi el. Se purta ca un om vinovat de ceva. Pe fată o supăra faptul că şovăia în faţa acestui impresar arogant, care îşi permitea să-l privească de sus.

— Ne-ar fi făcut plăcere să luaţi masa cu noi, spuse Ştefănescu.

— Vă mulţumesc, dar nu dispun de nici o clipă. Sîntem în ajun de premieră.

Veni lîngă Paula, deschise portiera şi îi sărută mîna, exagerat de curtenitor.

— Domnişoară Paula, pe curînd.

Se îndepărtă călcînd ţeapăn. Ştefănescu făcu cîţiva paşi împreună cu el. Paula coborî şi se sui în spate, ca să stea lîngă tatăl ei. Îl auzi, în treacăt, pe Trebon:

— Sînteţi neaşteptat de sentimental.

Tatăl veni şi el în maşină şi Paula se grăbi să-l întrebe, îngrijorată:

— Ce i-ai spus ?

Tatăl ezită. Desigur, nu-i spusese ceea ce ar fi vrut, dar o făcuse.

— Că... nu mai credeam în întoarcerea lui Dino, dar că tu ai să decizi...

Fata îl prinse cu brațele pe după gît și se cuibări la pieptul lui.

— Sînt atît de mică, șopti.

Toate cîte se petrecuseră erau prea multe pentru o fetiță care, pînă deunăzi, o lua și o aducea tatăl ei de la școală. Unicul ei sprijin era el, care îi mîngîia acum părul cu o dragoste fără margini. Numai *el* o înțelegea, ca nimeni altul.

— Fetița mea !

Parcă se regăsiseră după un drum lung. Se ocoliseră, se ascunseseră unul de celălalt. Amîndoi știau că se ocoliseră...

Ajunseră acasă.

— Sînt frîntă de oboseală.

Cînd să intre în camera ei, tatăl îi spuse :

— Îmi dai voie să stau lîngă tine cînd îți perii părul ?

Era o plăcere a lui pe care niciodată nu îndrăznise să i-o refuze.

Peste o jumătate de oră, cu pălăria pe cap și bastonul atîrnat de braț, tatăl traversă holul și deschise încet ușa camerei fiicei lui. Paula, în fața oglinzii, își pieptăna părul lung. Nu l-a zărit în prima clipă, și el a rămas s-o privească. O urmărea cu o dragoste vecină cu pasiunea.

Așa cum se pieptăna, cu mișcări molatice, lungi, semăna izbitor cu femeia din tabloul de deasupra oglinzii : mama ei.

Fără să vrea, se trădă printr-un mic zgomot, și fata îl descoperi.

— Tată ! îi spuse cu reproș, bănuind că el o urmărește de mai mult timp.

— Și ea își pieptăna părul în fiecare seară.

— Cînd vorbești așa, parcă mă simt vinovată. Mama ar fi trăit dacă...

— În clipa în care am pierdut-o pe ea, te-am primit pe tine. Împreună ne-a fost mai uşor.

Aveau un fel al lor de a-şi vorbi, nefiresc pentru ceilalţi oameni. Privirea lui dădea întotdeauna o culoare anume cuvintelor.

— Aş vrea să fii la fel de fericită ca ea, dar nu ştiu ce să fac pentru asta.

Fata îşi strînse părul într-un coc enorm, în care înfipse un pieptene mare, de os, ca să-l ţină în vîrful capului. Aşa dormea. Veni lîngă tatăl ei şi îi spuse:

— Poate că nu trebuie să faci nimic, tată...

— Cînd mama a fost aleasă Miss, aşa îşi prinsese părul. Nici nu ştii cît îi semeni.

Niciodată nu-i făcuse o atît de străvezie aluzie la frumuseţea ei.

— Pleci undeva, tată ?

— Da... Pînă la... Mă duc să stau de vorbă cu fratele lui Radu. I-am promis.

Îşi potrivi pălăria şi plecă.

Radu era atît de furios, că dacă în clipa aceea Tilda ar fi apărut în faţa lui, ar fi strîns-o de gît. Ce mai voia femeia asta ? După ce că nu-i spusese tot ce merita, în urma vizitei de la Lovin, ce avea de nu-l lăsa în pace ? Şi, mai ales, ce scrisese în anonima aceea ? Era sigur că amintise şi despre datoria lui, dar Paula nu-i spusese.

Nerăbdător, se aruncă într-un getax şi în cîteva minute fu la ea. Tilda îl primi alarmată.

— Radu, te-am căutat !

Cu un gest lipsit de eleganţă, el o îndepărtă din uşă şi intră în casă. Tremura de furie. Făcea eforturi să n-o insulte.

— Treizeci de ani de educaţie mă opresc să mă port cu tine aşa cum meriţi.

Îi vorbise atît de violent, încît Tilda se feri în spatele unui fotoliu.

— Dar ce-am făcut ?

— Sfîntă candoare ! Uite cu cîtă nevinovăţie mă întreabă ! Nici nu ştiu cum să-ţi spun !

— Nu fi rău cu mine.

— Nimic n-ar fi prea mult.

— N-am vrut să mergem acolo...

— Unde ?

— Mă refer la seara aceea.

— Lasă seara !

— Atunci ? ! se miră ea, atît de sincer, încît el rămase descumpănit.

Era o mare actriţă sau nu ştia nimic ? Desigur, o actriţă. Doar ea îl atrăsese în casa-tripou, părînd tot timpul înspăimîntată. Nu era ea racolera lui Lovin ?

— Ce vrei de la mine ? îi strigă, exasperat. De ce nu mă laşi în pace ?

— Bine, dar... ce-am făcut ? Te iubesc, e adevărat. Aş vrea să fii al meu.

— Pentru asta foloseşti armele care îţi sînt mai la îndemînă : calomnia şi anonima ! Te disprețuiesc !

— Nu este adevărat !

— Lasă teatrul !

— M-ai cunoscut în împrejurări ingrate, dar nu sînt aşa cum mă crezi. Toţi greşim o dată în viaţa noastră. Unii plătim mai greu. Nu mă mai duc pe la el.

— Nu mai spune ? ! Te-ai purificat ! Şi cine îi racolează acum proşti ca mine ?

— Doamne, Doamne ! Ai dreptate, dar cum să te fac să înţelegi ?

— Nu încerca, pentru că ar fi de prisos. Şi mai ales nu mai trimite anonime.

— Eu ? !

Se apropie de el, privindu-l deschis. Voia să-l convingă.

— Radu... indiferent în ce împrejurări m-ai cunoscut, te rog să crezi ceea ce-ţi spun acum. Pe cuvîntul meu că n-am trimis nici o anonimă. În viaţa mea nu m-am pretat la o asemenea mîrşăvie. Crede-mă!

Părea, într-adevăr, sinceră. Radu ezită. Dacă, totuşi, n-a trimis-o ea?

— Te rog să nu mă minţi.

— Crede-mă! În numele sentimentelor pe care ţi le port. Cine a primit scrisoarea de care-mi vorbeşti?

— Logodnica mea.

Femeia se clătină. Pleoapele i se zbătură în două, trei zvîcnituri nervoase, apoi ochii îi rămaseră închişi. Încerca să se reculeagă.

— Nu ştiam nimic, şopti astfel încît Radu simţi că trebuie s-o creadă. Şi... cînd te-ai logodit?

— Acum două săptămîni.

— Îţi doresc numai bine. Să ştii că nu ţi-am făcut nici un rău. Nu cred că aş putea...

— Nu rămîne decît individul *ăla*. Dar la el nu mă duc.

— Nici eu n-am mai fost pe-acolo.

PRIMA NECUNOSCUTĂ

George Ştefănescu era hotărît să ducă o discuţie decisivă cu Marian. Avea de gînd să-l roage, pur şi simplu, să-şi sfătuiască fratele să renunţe la prietenia cu fiica lui. Îl cunoscuse pe arhitect cu două săptămîni în urmă şi i se păruse un om rezonabil. Chiar el avusese cuvinte de reproş la adresa fratelui mai mic. Părerea lui însă era că toate astea sînt trecătoare. „Omul tînăr face nebunii. Parcă noi n-am fost la fel ?" Încercase să-l convingă pe tatăl Paulei că, dacă tinerii s-ar căsători mai curînd, Radu ar fi scutit de nebuniile pe care ar putea să le mai facă. Mai ales că, după propria mărturisire a băiatului, se iubeau.

Ştefănescu ajunsese pe strada lui Radu şi căuta cu privirea numărul caselor. Mai avea puţin de mers.

Păşea fără grabă, ascultînd loviturile bastonului în asfalt. Din spate îl ajunse o femeie tînără, legată cu o basma pe sub bărbie. O văzu oprindu-se la cîţiva paşi în faţa lui, ca să stea de vorbă cu un bărbat care tocmai ieşise dintr-o curte. Apropiindu-se de ei, auzi :

— Îl cauţi pe domnu' inginer ? întrebă femeia.

— Ia lasă-mă-n pace ! o repezi bărbatul, îndepărtîndu-se grăbit.

Trecu atît de repede pe lîngă Ştefănescu, încît nu-l văzu prea bine. Femeia privi mirată după el, apoi deschise poarta şi intră în curtea de unde i se păruse şi lui că ieşise bărbatul.

Tot acolo voia să ajungă şi el. Grăbi pasul, s-o mai prindă.

— Un moment, vă rog !

Femeia rămase în uşa casei, bănuitoare. După ce o repezise celălalt bărbat, nu se uita de loc frumos la George Ştefănescu.

— Pe cine căutaţi ?

— Inginerul Radu Popa.

— A plecat din Bucureşti.

Femeia fu gata să-i închidă uşa în nas.

— Mi-a telefonat fratele lui, insistă el.

— Şi dumnealui a plecat pentru două zile.

— Am vorbit cu el acum două ore.

Ştefănescu avu impresia că ştirea a speriat-o. Trăgea mereu cu coada ochiului spre poartă, de parcă trebuia să vină cineva.

Se duse să vadă dacă este, într-adevăr, Marian în casă. Cînd ajunse în hol, zări pe sub uşă o dungă de lumină.

Ştefănescu aşteptă nerăbdător şi enervat. Purtarea femeii îl intriga.

Auzi un ţipăt care-l făcu să intre. Nu se putea să se fi întîmplat decît ceva foarte grav.

O văzu pe femeie îngrozită, stînd în uşa singurei camere luminate şi bolborosind :

— Aoleu, dom' inginer ! Aoleu, dom' inginer !

— Cînd ai venit ? îl auzi pe Radu întrebînd.

Ştefănescu se grăbi să vadă ce s-a întîmplat.

Se trezi în faţa unei scene cu totul neaşteptate. Arhitectul Marian era căzut pe covor, iar Radu încerca să-l ridice, ţinîndu-l de subsuori. În prima clipă îşi pierdu şi el cumpătul, apoi întrebă :

— Chem Salvarea ?

Se grăbi să formeze numărul Salvării, dar se trezi cu Radu lîngă el :

— Nu mai e nevoie.

Îi luă receptorul din mînă şi formă el un alt număr.

— Alo, Procuratura ?

Ceru să vină de urgenţă cineva la faţa locului.

Abia acum realiză Ştefănescu ce se întîmplase. Se duse şi el în camera unde zăcea bătrînul arhitect. Văzu, căzute lîngă masă, cîteva acte şi un libret de economii. Se aplecă şi le ridică, vrînd să le pună pe masă.

— Lăsaţi totul acolo, îi spuse Radu, venit şi el în cameră.

Ştefănescu tocmai avea libretul de economii în mînă. Îl lăsă în acelaşi loc şi se ridică. În treacăt privise suma pe care o avea depusă Marian.

Rămaseră tăcuţi, în aşteptarea oamenilor legii. Radu trăgea fum după fum din ţigară, iar Ştefănescu se apropie de canapeaua pe care era acum întins arhitectul. Murise cu ochii deschişi.

Medicul legist părea un tip de neimpresionat. Radu îl întîmpină depăşit de întîmplare, făcînd un contrast izbitor cu calmul lui.

— Dumneavoastră ne-aţi chemat ?

— Da, poftiţi.

Vederea cadavrului nu tulbură de loc liniştea doctorului. Fără grabă, el îşi desfăcu trusa, absorbit numai de gîndurile lui. Gesturile profesionale, automate nu-l obligau să fie atent la ceea ce face.

Pe Radu îl enervă această indiferenţă ; i se părea nefirească, făcută.

În sfîrşit, medicul binevoi să se apropie de cadavru. Abia în clipa aceea, cei din jur îl văzură preocupat.

Se părea că atenţia lui este solicitată mai ales de ochi. Stătu un timp în cumpănă, privind fix cadavrul, apoi îl întrebă pe Radu :

— Eraţi acasă cînd a murit ?

— Nu.

Îl privi cercetător, ca şi cînd ar fi vrut să vadă ceva anume la el. Cumpănea ceva grav şi îi venea greu să se hotărască. În cele din urmă se adresă locotenentului de miliţie cu care venise :

— Vreau să vă spun ceva.

Se retraseră în hol. Medicul vorbi aproape în şoaptă :

— O anume coloraţie a corneei îmi dă de gîndit şi mă face să cred că este vorba despre o întîmplare mai complicată. Nu cred că a murit de inimă, aşa cum mi s-a spus.

Locotenentul se grăbi să telefoneze. Pînă la sosirea celor care aveau să cerceteze cazul, se hotărî să ia primele interogatorii. Îl rugă pe George Ştefănescu să treacă împreună cu el în camera de alături.

— Numele dumneavoastră ?

— George Ştefănescu.

— Profesia ?

— Pensionar. Contabil.

— La ce oră aţi sosit aici ?

— Acum aproape o jumătate de oră.

— În ce scop ?

— M-a chemat... arhitectul Popa Marian, fratele inginerului Radu Popa. A vrut să-mi vorbească. Mi-a telefonat şi m-a invitat pînă aici.

— La ce oră ?

— În jurul orei nouă.

— Bănuiţi ce avea să vă spună ?

— Cred că da.

— Puteţi să-mi spuneţi şi mie ?

— Voia să-mi vorbească despre fratele lui.

— Ceva anume ?

— Dorinţa lui era ca inginerul Popa Radu să se căsătorească cu fiica mea.

— Dumneavoastră ce părere aveţi ?

— Eu aş fi lăsat să hotărască ei, tinerii.

— Despre altceva nu v-a vorbit arhitectul Popa ?

— Nu.

— Întîmplător nu v-a spus cu cine s-a întîlnit în după-amiaza asta sau pe unde a fost ?

— Am schimbat numai cîteva cuvinte. M-a invitat aici, unde urma să vorbim mai pe îndelete.

— Mulțumesc.

La poartă opri în acest timp o mașină, din care coborîră trei bărbați. Doi dintre ei intrară în casă, iar al treilea rămase la ușă, privind yala.

Locotenentul îi întîmpină pe cei doi. Unul dintre ei i se prezentă : era locotenentul Mihai. Cel de-al doilea nu trebuia să mai spună cine este, pentru că trusa pe care o avea cu el spunea destul. Cum ajunse în camera în care se afla cadavrul, el își potrivi blitz-ul și începu să fotografieze.

Între timp, Mihai află de la medicul legist de ce fuseseră chemați.

— M-a surprins culoarea corneei. Poate să fie vorba de o sinucidere.

Mihai își roti privirea orientativ prin cameră, apoi se adresă lui Radu :

— Arătați-mi locul exact unde spuneți că era căzut.

— Chiar acolo unde sînteți dumneavoastră.

Locotenentul făcu un semn celui care fotografia și acesta înțelese ce are de făcut. Cu o bucată de cretă încercui locul unde spusese Radu că îl găsise pe fratele lui.

— Presupuneți că a stat pe scaun ?

— Cred că da. După poziția în care l-am găsit părea că alunecase de pe scaun.

Medicul legist era și el atent la întrebările și răspunsurile celor doi. Fuma liniștit. Voi să-și pună scrumul într-o scrumieră, pe care o căută cu privirea. Femeia de serviciu, care tocmai atunci venea din bucătărie, văicărindu-se în șoaptă, se grăbi să-i întindă o farfurioară. Apoi, cu graba gospodinei căreia nu-i place să vadă dezordine în jur, mai ales cînd sînt oameni *străini* în casă, luă de pe colțul mesei tăvița pe care se aflau ceașca cu cafea, paharul cu apă și ibricul. Se duse apoi să le spele.

Cum ajunse în bucătărie, lăsă tava pe bufet şi se duse imediat la fereastră. Căută cu privirea spre poartă.

— Aştepţi pe cineva ?

— Ah ! sări un pas înapoi, ducîndu-şi mîna la inimă.

Din umbră apăru un bărbat, care o întrebă la fel de liniştit :

— Aştepţi pe cineva ?

— Nu... Nu aştept pe nimeni, bolborosi ea, încă înspăimîntată.

— Te-ai speriat ?

— Da...

— Ţi-am vorbit foarte încet.

— Da... Da' nu mă aşteptam. Şi acum, cu moartea lu' domn' Marian...

— Ce făceai aici ?

— Voiam să spăl ceaşca...

— Nu vrei să mi-o dai mie ?

— Da... dacă ziceţi dumneavoastră... A băut domn' Marian, săracu'.

— Tocmai de aceea.

Luă ceaşca şi o aşeză cu grijă în batista pe care o scoase din buzunarul dinăuntru al hainei. O privi apoi pe femeie, zîmbindu-i liniştitor :

— Nu mai spăla nimic. Du-te în casă.

Nu aşteptă să i se spună de două ori. Se înapoie în camera în care erau strînşi bărbaţii. Neavînd ce face, se rezemă de tocul uşii. Îl auzi pe Radu explicînd :

— Cred că băuse o cafea cu cîteva minute mai înainte.

Locotenentul Mihai căută cu privirea ceaşca pe care o ştia pe marginea mesei. N-o mai văzu.

— Ceaşca era aici. Cine a luat-o ?

Se întoarse spre femeia de serviciu, care tocmai voia să explice, dar rămăsese cu ochii spre uşa de la intrare. În cameră intră Dima, care îl întrebă pe Mihai :

— Asta e ceaşca pe care o cauţi ?

Fără grabă, o despachetă din batistă.

— De unde o ai ? întrebă Mihai, mirat la culme.

— De la dumneaei.

Toate capetele se întoarseră spre femeia de serviciu, care se fîstîci şi mai rău.

— Am... am vrut să le spăl...

— Cum s-o speli ?! sări Mihai şi mai furios.

— Dacă era murdară, explică Dima, zîmbind subţire în colţul ochilor. Ce altceva putea să facă o gospodină ?

Dima era fericit de cîte ori putea să-l necăjească pe colaboratorul lui. Ştia că nimic nu-l înfuria mai mult, şi el se bucura de cîte ori îl scotea din sărite. Erau buni prieteni.

Radu, gazdă fiind, se simţi obligat să-l întrebe pe noul sosit cine este.

— Căpitan Dima. Am fost chemat aici împreună cu colegul meu, locotenent Mihai, preciză el, pedant, arătîndu-l pe Mihai.

Dintr-o aruncătură de ochi îi reţinu pe toţi cei de faţă, apoi îşi fixă privirea pe cercul de cretă desenat pe covor. Îşi plimbă ochii de la cerc la canapeaua pe care era aşezat arhitectul Marian. Prinzîndu-i privirea, Radu explică :

— L-am dus pe canapea, crezînd că-i mai pot fi de folos.

Dima nu reacţionă în nici un fel la cuvintele lui. Rămase pe gînduri, muşcîndu-şi uşor buza de jos.

— Vreţi să treceţi alături ? îi invită el pe cei de faţă. Tovarăşe locotenent — i se adresă lui Mihai, căruia de obicei îi spunea pe nume — staţi dumneavoastră de vorbă cu tovarăşa, şi i-o arătă pe femeia de serviciu.

Mihai o invită pe femeie în bucătărie.

— Cu dumnealui am discutat eu, spuse locotenentul sosit o dată cu medicul legist, referindu-se la George Ştefănescu. A venit aici împreună cu femeia de serviciu.

— Atunci treceţi, vă rog, alături şi scrieţi-vă declaraţia, îi spuse Dima lui Ştefănescu. Fiţi amabil ! îl rugă

pe locotenentul care îi luase interogatoriul. Povestiți-mi ! îl invită pe Radu.

— Cînd am ajuns astă-seară acasă, am văzut lumină. N-aș fi observat dacă nu m-aș fi dus mai întîi în fundul curții. Geamul camerei dă în spate.

— Ce căutați acolo ?

— Am un vișin. De cîte ori vin seara, mă opresc mai întîi sub el să mănînc două, trei vișine. Îmi plac foarte mult. Lumina era aprinsă. Nu becul de sus, ci veioza. Fratele meu obișnuia să stea așa. Lumina tare îl obosea. Veioza era întoarsă spre perete, și de aceea nu l-am observat la început.

Radu se opri. Ajunsese să relateze partea cea mai neplăcută a întîmplării. Dima își nota, din cînd în cînd, cîte ceva. Îl întrebă :

— Spuneți-mi, cum v-ați petrecut după-amiaza ?

— Am plecat de acasă pe la șase. M-am dus și am luat o cafea. La „Union".

— Apoi ?

— În jurul orei șapte și jumătate am plecat să fac o scurtă plimbare. La opt și jumătate m-am îndreptat spre domnișoara Paula. Am ajuns pe la nouă. Acasă am venit cu cîteva minute înainte să telefonez.

— Între șapte și nouă v-ați plimbat ?

— Da.

— Nu v-ați întîlnit cu nici un cunoscut ?

— Nu.

Convorbirea fu întreruptă de brancardierii Institutului medico-legal, care veniseră să ridice cadavrul.

Medicul legist îl întrebă dacă mai vrea să știe ceva.

— Deocamdată nimic.

— Mîine, la prima oră, vă trimit rezultatul.

Locotenentul îi înmînă lui Dima declarația lui George Ștefănescu. După ce citi în fugă, hotărî :

— Dumnealui poate să plece, dacă nu mai are nimic de adăugat.

În bucătărie, Mihai stătea de vorbă cu Maria, femeia de serviciu. Mai bine zis aştepta să poată vorbi cu ea, pentru că din clipa cînd a văzut că nu poate răspunde întrebărilor lui, a început să plîngă. În faţa ei, pe masă, avea o foaie de hîrtie şi un toc, să-şi scrie declaraţia.

— De ce plîngi ?

— Păi dacă mă arestaţi, se smiorcăi ea. Eu sînt femeie să stau la puşcărie ?

— Cine ţi-a spus că o să stai la puşcărie ? Nu vreau decît să-mi răspunzi la cîteva întrebări. Te ştii vinovată cu ceva ?

— Eu sînt femeie cinstită.

— Atunci răspunde-mi la întrebările pe care ţi le pun. De ce ai venit aici la ora asta ?

Femeia încetă să plîngă şi Mihai fu fericit. Trăgea cu urechea spre camera în care era Dima. Atîta i-ar mai fi trebuit să intre şi s-o găsească bîzîind. O lună de zile n-ar mai fi scăpat de ironiile lui, deşi Mihai nu se simţea cu nimic vinovat. Femeia era speriată de întîmplarea în sine. Începuse să plîngă atunci cînd el a întrebat-o de ce venise aici la ora aceea.

Repetase întrebarea şi aştepta.

— Domn' Radu o să vă spună că sînt femeie cinstită. Stau cu mama, am grijă de ea. Vin, fac curat, plec. Toată casa e pe mîna mea şi n-a dispărut un ac.

— Faci curăţenie şi noaptea ?

Femeia iar amuţi. Mihai renunţă atunci la întrebarea directă, sperînd să-şi ajungă scopul pe un alt drum.

— Spune-mi, ce ai văzut cînd ai intrat în casă ?

În prima clipă, ea păru că nu înţelege ce vrea Mihai să ştie. Ridică din umeri, ca şi cînd n-ar fi avut ce să-i spună.

— Ştiu eu ? ! Domn' inginer îl trăgea pe domn' Marian.

— Cum îl *trăgea ?* Vrei să-mi arăţi ?

Îi arătă cum îl ţinea Radu pe fratele lui de subsuori.

— Îţi aminteşti încotro îl trăgea ?

— Ştiu eu ?!

— Vreau să ştiu dacă-l *trăgea* spre canapeaua pe care l-am găsit noi, sau spre uşa care duce spre bucătărie şi baie.

— Păi... stătea aşa, cu faţa la uşă... Eu zic că spre canapea, spuse ea, şi îl privi de parcă aştepta ca el să-i confirme că aşa a fost.

Mihai rămase o clipă pe gînduri. Cum să ajungă la întrebarea care îl interesa ?

— Îţi aminteşti ce ţi-a spus inginerul Radu cînd ai deschis uşa ?

— Mi-a spus : „Cînd ai venit ?“ A auzit şi domnu' acela.

— El unde era ?

— Afară, la uşă. A intrat cînd m-a auzit pe mine ţipînd.

— Bine, scrie declaraţia ! îi spuse el cu năduf, supărat că tot n-a reuşit să afle ce voia.

Se duse să se sfătuiască cu Dima. I se părea foarte important faptul că ea ocolea să-i răspundă ce a căutat aici la o oră atît de tîrzie.

Cum închise uşa, Maria sări în grabă şi privi iar pe fereastră. Văzu în stradă un bărbat care se plimba de colo, colo fără rost. Îl recunoscu. O văzu şi el şi prinse curaj. Intră în curte.

Maria îi făcea semne să plece, dar el n-o înţelegea. Dimpotrivă, se grăbea să se apropie.

— Pleacă ! îi strigă şoptit.

Abia acum rămase nedumerit în mijlocul curţii. Ce voia femeia asta ?!

— Pleacă ! îi strigă ea încă o dată şi dispăru în bucătărie.

Cînd să se întoarcă, din umbra zidului se desprinse silueta unui bărbat, care se apropie de el.

— Cauţi pe cineva ?

— Nu... Să vedeți...
— Vino, te rog !
Fu adus în casă.
— Își făcea semne cu o femeie din bucătărie, spuse lucrătorul, prezentîndu-l lui Dima.
Cel care sări în sus fu Mihai. Dădu fuga în bucătărie, la Maria.
— Cine e bărbatul care a intrat în curte ?
Buzele femeii începură să tremure și Mihai se gîndi cu groază că iar o să plîngă.
— E... e Vasile, recunoscu ea.
— Te rog să nu mai plîngi. Vino cu mine.
O aduse în camera în care era Dima și bărbatul suspect. Femeia schimbă cu el priviri care nu scăpară celorlalți.
— Vă cunoașteți ? întrebă Dima.
— E... Vasilică.
Dima întoarse privirea întrebătoare spre el.
— Să vedeți... eu... nici nu știu ce s-a întîmplat.
— Așteptai să se întîmple ceva ?
— Nu, da' !.. Atîta lume, lumină...
— Spune-mi pentru ce ai venit ?
Bărbatul o căută cu privirea pe femeie, parcă așteptînd să-l scape din încurcătura în care intrase.
— Maria... zicea să vin s-o iau.
— D-aia a venit, sări ea imediat, bucuroasă că a găsit un motiv. Să mă ducă acasă. M-așteaptă mama...
— Ascultă, crezi că ne jucăm ? Poate că nu știi în ce situație te afli, îl luă Dima la rost.
— Păi... văd că aici e dandana mare !
— Dacă *vezi*, răspunde-mi drept, nu mai umbla cu tot felul de minciuni. De ce ai venit ?
Bărbatul se codi. O privi pe femeie, se uită la ceilalți, apoi îndrăzni :
— Nu vreți să trecem alături ?
Dima se duse cu el în camera vecină.

— Poftim !

— Să vedeți, domn' inginer, începu el, luîndu-l pe Dima drept stăpînul casei. Eu stau cu sor-mea... Ea stă cu mama... Aici, casa goală... Maria zicea că plecați astă-seară. Fratele dumneavoastră a plecat și el. Da' numa-n bucătărie, pe cuvîntu' meu, domn' inginer. Casa e casă...

Dima mustăci un zîmbet pe care bărbatul nu-l văzu, stînd cu nasul în pămînt.

— Cum te cheamă ?

— Vasile... cum mi-a spus și ea. Vasile Mincui.

— Unde lucrezi ?

— La depozitu' de lemne. Încărcător.

— Bine, Vasilică, te-am înțeles, dar să știi că nu sînt eu inginerul Radu.

Vasile rămase cu gura căscată. Dima, ca să nu izbucnească în rîs, veni în camera vecină, și-i spuse lui Mihai :

— Dumnealui poate să plece.

Vasile, din ușă, îl auzi și o luă din loc ca din pușcă.

— Unde pleci ? strigă Dima după el.

— Păi, n-ați spus că...

— De ce ai veni aici ? Ca s-o conduci pe dumneaei, nu ?

— Păi... cum v-am spus...

— Atunci, condu-o !

Îi făcu semn Mariei să-l însoțească, și femeia nu așteptă să repete gestul.

— De ce le-ai dat drumul ? îl întrebă Mihai, nedumerit.

— Într-adevăr, ai avut un fler extraordinar. Femeia avea *ceva* de ascuns.

Zîmbi în așa fel încît Mihai pricepu că iar i-a dat prilejul să facă o glumă pe seama lui.

Radu, în celălalt colț al camerei, aștepta pe gînduri.

Dima rămăsese în mînă cu libretul de economii, pe care îl găsise printre actele arhitectului Marian. Tocmai

voia să-i pună o întrebare în legătură cu el, cînd fusese adus în cameră Vasilică.

Dima deschise încă o dată libretul şi citi operaţiunile curente efectuate. Veni lîngă Radu :

— Ştiaţi că fratele dumneavoastră, cu puţin timp înainte să moară, a retras de la C.E.C. suma de 10 000 de lei ?

— Nu.

— Mai precis, cu două-trei ore.

Radu zîmbi neîncrezător. Oare voia să-l impresioneze cu aceste amănunte ?

— Mă surprinde precizia cu care...

Dima se explică :

— Mi-aţi spus că arhitectul Marian a fost dimineaţă pe şantier. Oficiul de la care s-au retras banii este în cealaltă parte a oraşului. Asta mă face să cred că a fost la C.E.C. după-amiază, mai precis, după plecarea dumneavoastră de acasă. Dumneavoastră aţi lipsit aproximativ trei, patru ore.

Radu făcu un gest prin care voia să spună că poate aşa s-au petrecut lucrurile.

Bănuia şi întrebarea următoare, care nu se lăsă aşteptată.

— Ne puteţi spune ce a făcut cu aceşti bani ? La el n-am găsit decît 123 de lei.

— Nu ştiu ce să răspund.

— Avea vreo datorie de achitat ?

— Nu cred.

— În mod normal, ar trebui să mă gîndesc că a scos banii de la C.E.C. pentru a-i avea la el mîine dimineaţă. E greu să cheltuieşti 10 000 de lei într-o oră sau două.

Radu admise şi el raţionamentul.

Dima primi, telefonic, răspunsul analizei : În ceaşcă şi ibric nu s-a găsit nici o urmă de substanţă toxică.

Nu se aşteptase la acest rezultat, care îl deruta. Ce să creadă despre omul din faţa lui ? Să-l reţină sau nu ? Două elemente trăgeau greu în cumpănă : banii lipsă şi felul în care îl surprinsese femeia de serviciu. Nu cumva a fost ghinionul lui că a sosit această femeie, singura care avea cheia locuinţei ? În mod firesc, ea nu avea ce căuta la ora aceea aici, şi Radu nu se aştepta să vină. O întîlnire sentimentală i-a stricat însă toate planurile. Femeia a intrat în casă... Oare ce a întrebat-o cînd a dat cu ochii de ea ? A, da ; „Cînd ai venit ?“ Întrebarea putea să-i vină firesc, neaşteptîndu-se să o vadă. Dar dacă l-a găsit pe fratele lui mort şi prezenţa femeii, la ora aceea, i-a dat de bănuit ? Putea să creadă că femeia l-a omorît. Merita să audă ce părere are el în legătură cu această chestiune. Îl întrebă :

— Cînd aţi văzut că femeia de serviciu este în casă, nu v-a surprins prezenţa ei aici, la acea oră ?

Radu ridică din umeri. Nu se gîndise pînă atunci că femeia n-ar fi trebuit să fie în casă.

— Poate, pe moment, atunci, să mă fi mirat, dar acum.... S-a mai întîmplat să vină după-amiaza. Am crezut că a fost în bucătărie.

— Ştiţi care au fost primele cuvinte pe care i le-aţi adresat ?

— Nu.

— Aţi întrebat-o : „Cînd ai venit ?“

— Se poate. Mi-e imposibil să-mi amintesc.

Dima porni să se plimbe prin cameră. Să-l reţină sau nu ? Unde sînt banii ? Cum a murit arhitectul Marian ? De ce să se sinucidă ? Să fi fost forţat de o împrejurare neprevăzută ? La vîrsta lui nu putea să mai aibă probleme sentimentale. O chestiune bănească, nici atît. Pe libretul C.E.C. mai sînt depuşi încă cincizeci şi ceva de mii de lei !

— Ce fel de om era fratele dumneavoastră ?

— Un tip echilibrat. Mai bine spus, liniştit de vîrstă. În tinereţe n-a fost aşa.

— V-a vorbit despre unele neplăceri ?

Se pare că nu avea nici un motiv să se sinucidă. Atunci ? ...Banii nu mai sînt... Femeia a venit pe neaşteptate... Ce fel de om o fi acest frate vitreg ?...

— Trebuie să vă reţin pentru primele cercetări, se hotărî Dima.

Îl mira faptul că Radu nu fu deloc surprins. Părea că se aşteptase la acest sfîrşit de anchetă. „O fi foarte deprimat, şi nu-i mai pasă ce se întîmplă cu el ?“ Era, într-adevăr, afectat.

În sfîrşit, vom mai vedea, mîine...

George Ştefănescu s-a întors acasă copleşit de ceea ce se întîmplase. Nu putea scăpa de imaginea lui Radu ţinîndu-l de subsuori pe Marian. Şi mai ales îl obseda privirea lui din clipa cînd s-au întîlnit. Niciodată nu văzuse un om atît de speriat.

O găsise pe Paula dormind şi n-o mai trezise. Se bucura că doarme. El nu-şi găsea locul. Se plimba de colo-colo, de mai bine de o jumătate de oră. Oare ce se va întîmpla cu fata lui ?

Se opri în faţa ferestrei şi privi strada pustie, care îi accentua sentimentul de singurătate. Avu senzaţia că nu e nimeni în jurul lui. Nu mai avea încredere în nimeni. Era o fire suspicioasă, şi o întîmplare ca asta nu se putea să nu aibă un ecou deosebit în conştiinţa lui. Îşi simţea fata în pericol. Orice să se întîmple, numai ea să nu sufere. Şi el ştia ce are de făcut pentru ca ea să fie fericită. Nimic nu avea să-l oprească. De aproape douzeci de ani, de cînd rămăsese cu ea în braţe, nu se gîndise decît la fericirea ei.

Deschise uşa şi, păşind cu mare atenţie, se apropie de camera Paulei. De multe ori o privise noaptea cum

dormea. Ştia pe unde trebuie să calce, ca să nu scîrţîie parchetul. Ştia cum să apese clanţa, prinzînd-o într-un anume fel, ca să nu facă nici un zgomot.

Paula dormea cu perna în braţe, cum dorm copiii. Liniştea chipului ei trecu şi în sufletul lui. Privind-o, scăpă de gîndurile lui negre...

De obicei se oprea în prag. Acum se apropie de pat, s-o vadă mai bine. Să-i simtă respiraţia.

Fata parcă îl simţi, în somn, şi tresări. Căută cu privirea prin cameră.

— Eu sînt, şopti el, liniştitor.

— Nu dormi ?

Tatăl se aşeză pe marginea patului şi îi luă mîna pe care i-o mîngîia uşor. Se uita la ea cu privirea aceea insistentă, cu care fata se obişnuise.

— Te nelinişteşte ceva, tată ?

Oftă adînc şi-i spuse, ca un ecou al propriilor lui gînduri :

— Nu sîntem decît noi doi pe lumea asta. Numai noi doi.

— Ce s-a întîmplat, tată ? Eşti tulburat.

Oare să-i spună ? Îi era teamă că o să sufere. Nu suporta gîndul că ea ar putea să fie nefericită.

— Tu... crezi că îl cunoşti bine pe Radu ?

Paula deveni deodată atentă. Se ridică într-un cot şi-l întrebă, îngrijorată :

— Ce s-a întîmplat ?

— Dacă i s-ar întîmpla ceva, ai suferi mult ?

— Ce vrei să spui ?

— Ai suferi dacă ai afla că nu merită sentimentele tale ?

— Tată, mă sperii. Radu este un om bun şi drept.

Îi prinse umerii, îi căută privirea şi o întrebă apăsînd pe fiecare cuvînt :

— Paula ! Tu... crezi, într-adevăr, asta despre el ?

— Aşa este, tată! Aşa este! Spune-mi, ce-i cu dumneata? Îmi vorbeşti atît de ciudat.

Din camera lui se auzi gongul pendulei mari.

— Douăsprezece jumătate. Culcă-te! Nu te mai gîndi la nimic. Lasă-mi grijile mie!

— Nu pot să fiu liniştită. Ştiu că te frămîntă ceva şi nu vrei să-mi spui.

Bătrînul se ridică şi se duse să privească pe fereastră. Strada era pustie. Atît de pustie...

— Nu-mi spui, tată? insistă ea.

— Eram atît de liniştit... Te vedeam fericită, alături de un bărbat care să te merite... Deodată a apărut omul ăsta, şi totul s-a tulburat. Şi tu eşti atît de tînără şi neştiutoare...

— Te rog, tată! Te rog! îl imploră ea, înspăimîntată de cuvintele lui.

El vorbea de parcă îi spunea o poveste. Cu ochii închişi, îi povesti tot ce se întîmplase în seara aceea.

— Şi... Radu? întrebă fata, cu glasul pierit şi o sinceră spaimă în ochi.

— Nu ştiu... I-am telefonat şi nu mi-a răspuns nimeni. Poate l-au arestat.

— Şi tu ce crezi? Ce crezi despre el?

— Nu ştiu, fetiţa mea... Nu ştiu nimic...

Se temu s-o privească. Se aşeză pe marginea patului şi îşi prinse tîmplele în palme...

Un Fiat de culoarea oului de raţă dădu colţul străzii lui George Ştefănescu şi se opri. Cineva scoase capul pe fereastră şi scrută atent casele, căutînd ceva... Maşina porni încet, de-a lungul bordurii. În sfîrşit, se opri cu două case înainte de aceea în care stătea Ştefănescu. În maşină era un singur bărbat, cel care conducea. Gulerul hainei îi era ridicat, iar borul pălăriei îi ascundea o bună parte din faţă. Bărbatul coborî, lăsînd

întredeschisă uşa maşinii, probabil ca să nu facă zgomot, închizînd-o.

Mergînd cu paşi de pisică, el ajunse în dreptul ferestrei camerei lui Ştefănescu. Privi atent, apoi continuă să meargă. Urcă scările făcînd paşi mari şi se trezi în faţa uşii. Abia atunci apăru în mîna lui o mică lanternă, pe care o aprinse, îndreptînd lumina spre yală. Cercetă cu minuţiozitate, apoi scoase din buzunar o cheie de un format special pe care o vîrî în uşă. O scoase şi o privi atent. Da, nu era prea greu să o deschidă, pentru că altfel nu ar fi mustăcit acel zîmbet de satisfacţie.

Din buzunarul de sus al hainei scoase o a doua cheie care, în loc de crestăturile cunoscute, avea mai multe plăcuţe, ce se puteau lăsa şi ridica după voie. Privind mereu prima cheie, pe care o vîrîse în yală, el lăsă şi ridică plăcuţele. Obţinu curînd un anume format de cheie. Cu mare precauţie, el o băgă în yală şi suci. Uşa se deschise fără nici un zgomot.

George Ştefănescu ar mai fi rămas mult timp pe marginea patului, furat de gînduri, dacă atenţia nu i-ar fi fost atrasă de un fascicol de lumină care trecu pe sub uşă, luminînd pentru o clipă camera...

Se ridică drept în picioare, dar nu făcu nici un pas. Bănuia că cel din hol pîndeşte cel mai mic zgomot. Dar ce să facă ? Să strige ? Cine să vină ? Şi, mai ales, nu se punea în pericol ? Nu se speria fata ? În acelaşi timp se gîndi la ceasurile lui.

Ascultă încordat şi auzi paşii celui care se îndrepta spre camera lui. „Caută ceasurile !" Făcu şi el cîţiva paşi, spre uşă. Paula îl simţi şi întrebă, aproape adormită :

— Pleci, tată ?

— Sssst !

Din stradă venea o lumină suficientă ca ea să-l vadă. Oare ce se întîmplase ? Ţinea degetul în dreptul

buzelor, făcîndu-i semn să tacă. Se trezi de-a binelea şi o cuprinse teama.

Îl văzu deschizînd încet uşa şi privind în hol. Auzi în acelaşi timp scîrţîitul uşii de la camera tatălui ei.

— Tată, cine e ?

Gestul lui de a o opri fu de prisos. Ştefănescu văzu trîntindu-se uşa camerei lui. Se repezi şi el într-acolo, dar nu făcu decît doi, trei paşi şi auzi geamul sărind în ţăndări. Scoase capul pe fereastră şi-l văzu pe hoţ alergînd aplecat pe spate. Era de acum în dreptul maşinii.

Paula veni şi ea, îngrijorată. Îl văzu privind lung după maşina care tocmai dădea colţul.

— Tată, ce s-a întîmplat ?

— Nu cred că era un hoţ. Poate vreun colecţionar nebun. Ceasurile mele sînt o mare tentaţie.

— Mi-e frică.

— De ce să-ţi fie frică ? L-am simţit la timp. A doua oară nu mai îndrăzneşte el să vină.

O prinse pe după umeri şi o conduse spre camera ei.

— Culcă-te. Mîine trebuie să chemăm un geamgiu.

Dima ştia că nu va putea să doarmă, aşa că renunţă să se mai ducă acasă. Bău o cafea tare şi îi telefonă lui Mihai, invitîndu-l să se întîlnească în locuinţa inginerului Radu Popa.

— Numai dacă ai insomnie, preciză el.

— E tocmai ce aşteptam. Aş fi pus prinsoare că voi primi telefonul ăsta.

— Bravo, Mihai ! Îmi place flerul tău. Atunci ne vedem acolo. În cincisprezece minute ajung.

Era de părere că oamenii gîndesc cu adevărat numai noaptea. „Nici o idee mare a lumii — zicea el — nu a încolţit în mintea vreunui savant sau filozof decît la lumina becului şi a lunii." De multe ori îl bombarda

pe Mihai cu aforisme de acest fel : „Noaptea şi proştii sînt deştepţi" sau „Ce gîndeşti ziua de trei ori, gîndeşti noaptea o dată". Alteori avea justificări *ştiinţifice* pentru părerile lui : „Noaptea nu te sustrage nimic din jur. Întunericul învăluie totul. Te concentrezi numai asupra obiectului care te interesează. Universul se reduce la obiect". Toate astea, evident, erau spuse urmărind un singur scop, neaşteptat de mărunt : să-l facă pe Mihai să-i ţină companie. Şi cine nu ştie că trebuie să argumentezi serios un punct de vedere, dacă trebuie să-l determini pe cineva să-şi piardă noaptea ?

Se simţea bine în tovărăşia lui Mihai. Avea încredere în spiritul lui inventiv, în observaţia lui ascuţită. Foarte rar se întîmpla să facă un raţionament greşit şi Mihai să nu-l sesizeze. Erau şi buni prieteni. Îşi permiteau o glumă, o mică răutate la adresa celuilalt, care îi odihnea cît o jumătate de oră de somn.

Adevărul era că toate *savantlîcurile* despre limpezimea minţii de la ora douăsprezece noaptea nu erau întotdeauna necesare, pentru că Mihai numai aparent se lăsa, cîteodată, rugat. Îşi iubea meseria cu aceeaşi pasiune ca Dima, cuprinzîndu-l aceeaşi nelinişte în faţa unui caz complicat.

De data asta aşteptase telefonul lui Dima. Îşi dădea seama că sînt în faţa unui caz „închis". Cum putea Dima să doarmă şi să nu profite de mintea lui limpede de la ora douăsprezece ?

Dima intră în apartamentul ocupat de inginerul Radu şi avu o strîngere de inimă. *Ceva* plutea în aer, ceva care îl impresiona ori de cîte ori se ducea în camera unei victime. „Unde ştiu ce s-a întîmplat", îşi explica de fiecare dată.

Căută cu lanterna veioza şi o aprinse. Reveni apoi în pragul camerei şi se uită în jur, obiect cu obiect. Fereastra era acum închisă, dar fusese deschisă, după declaraţia inginerului... Văzu canapeaua... masa... uşa spre

bucătărie şi baie... „Femeia pretinde că inginerul îl *trăgea* pe fratele lui spre canapea. De ce nu-l *trăgea* spre uşa de serviciu, dacă voia să-l facă să dispară ?" Ajunse cu privirea pe cercul de cretă de pe covor. Şi-l imagină pe Radu în clipa cînd l-a văzut femeia de serviciu. Cei doi se priviseră. Asta însemna că inginerul era cu faţa spre uşă. Deci cu spatele spre canapea... Aşa trebuia să fie, dacă-l ducea pe arhitect spre ea... Privirea lui Dima se opri apoi pe fotoliul aşezat cu faţa spre perete. Nefiresc de aproape de perete. „De ce o fi fotoliul aşezat aici ? Locul lui e lîngă masă !" Ca să se convingă, cercetă cele patru puncte în care perii persanului erau presaţi. Acolo era locul lui.

Se aşeză în fotoliu, dar nu observă nimic care să-i solicite atenţia. Privi spre fereastră. Era în spatele lui. Nimic deosebit. Gîndul îi reveni la inginerul Radu.

Îl observase cu mare atenţie, deşi nu poposise niciodată insistent cu privirea asupra lui. Îşi spuse şi acum că durerea lui părea sinceră. Părea un tip plin de demnitate, care nu admitea să fie bănuit. Oare nu-i plăcea să fie bănuit ? Dacă era un tip deosebit de abil, care ştia să mimeze demnitatea ? În cariera lui se întîlnise cu fel de fel de oameni. Unii, ca Radu, alţii, dimpotrivă, dădeau din colţ în colţ, vinovaţi sau nu. Pe cei din urmă îi socotea cu conştiinţa mai puţin limpede, chiar dacă nu li se putea reproşa nimic în cazul respectiv. Îi numea „neliniştiţi". Erau mai greu de descifrat decît ceilalţi...

Privi iar camera, de data asta cu intenţia de a-l cunoaşte pe proprietar. Mobila veche, desigur moştenită. El nu şi-ar fi cumpărat asemenea piese grele, masive, din stejar sculptat. În colţ descoperi biblioteca. Numai cărţi de specialitate. Părea să fie unul din acei specialişti care socotesc pierdere de timp orice lectură în afara preocupărilor lor. Neavînd preocupări *umanistice*, de obicei aceştia reduc mult, adesea la linia dreaptă,

celelalte coordonate ale vieții. Nu sînt complicați. Cînd sînt burlaci, mănîncă la cantină, se duc la cinematograf, nu se complică prea mult cu femeile. Cînd au părinți, îi iubesc în felul lor — fără să le trimită o scrisoare măcar la trei luni. În general, nu pierd timpul punîndu-și întrebări complicate.

Pe ultimul rînd al bibliotecii văzu un picup și un teanc de discuri. Iată ceva care merita să fie cercetat... Toate discurile erau de muzică ușoară... Spre uimirea lui văzu și „Concertul pentru vioară și orchestră" de Beethoven. În clipa în care se gîndea că probabil l-a primit cadou, descoperi o mică dedicație pe mapă, și rîse de unul singur : era, într-adevăr, un dar de la o femeie. Placa era absolut nouă.

Printre obiectele lui domnea o mare dezordine. Pămătuful de bărbierit avea săpunul uscat pe el, tubul de cremă era desfăcut, periuța de dinți aruncată printre celelalte obiecte de toaletă.

Lenjeria era în ordine, dar pentru asta trebuia felicitată femeia de serviciu. Se gîndi că un om ca el poate avea oricînd, din neglijență, neplăceri și la serviciu. Probabil că trecea ușor peste lucrurile mărunte, de pe urma cărora, adesea putea pătimi.

„În concluzie ? se întrebă Dima. Un om ca mulți alții". Nu se putea gîndi la el fără oarecare simpatie. Nu descoperise încă nimic care să-l arate capabil de o faptă atît de gravă.

„Și de ce să-l omoare ?"

În cel mai rău caz ar putea fi un criminal de ocazie, nu unul care să omoare premeditat. Ce-i putea cere fratelui său ? Banii de pe libret ? Se poate, dar în acest caz el trebuia să fi avut foarte mare nevoie de ei. Nu-i un criminal de profesie și nici unul care să omoare dintr-o pornire sadică... Va trebui să afle cît mai multe despre viața lui.

În clipa aceea intră în cameră Mihai, aşa că putu gîndi cu voce tare.

— Are vreo datorie, Mihai ? Are ceva lipsuri la serviciu ? Îl şantajează cineva ?

— La asta mă gîndeam şi eu.

Cercetară mai departe toată casa, metru cu metru. Luară probe din cutia cu zahăr şi cafea. În cele din urmă trebuiră să se convingă că nu se putea lega de un fir de aţă.

— Aproape sigur că n-a intrat nimeni în casă, în afara inginerului Radu.

— Pot să jur.

Erau amîndoi obosiţi. De aproape trei ore cercetau, dar fără nici un rezultat. Hotărîră să se oprească. Dima îl privi pe Mihaï şi se convinse şi mai mult că e timpul să plece spre casă.

— Mihai, arăţi ca un om suferind.

— Sînt convins. Tocmai de aceea am să mă duc să iau puţin aer.

— Cînd ?

— Chiar mîine, dacă te-am înţeles bine.

— M-ai înţeles. Te felicit.

Mihai ştia că trebuie să ia date despre Radu. Şantierul lui era aproape de Pădurea Băneasa.

Cînd erau gata să plece, telefonul îi întoarse din drum. Primul gest al lui Dima a fost să-şi privească ceasul : trecuse de ora unu. Ridică receptorul şi aşteptă. De la capătul celălalt al firului nu întrebă nimeni, nimic. Rămaseră aşa cîteva secunde, apoi legătura se întrerupse. Dima aşeză şi el receptorul în furcă.

— Cine să fi fost ? întrebă Mihai.

— Ştiu eu ?

— Ce a vrut ?

— Cred că-l interesa să ştie dacă inginerul Radu a fost arestat sau nu... spuse Dima pe gînduri.

Încuiară ușa, puseră sigiliul și porniră spre casă. Dima își aminti că mai are ceva să-i spună :

— Mîine dimineață, înainte să te duci pe șantier, cred că ar fi bine să mai stai încă o dată de vorbă cu femeia de serviciu.

— Eu ? ! făcu Mihai, strîmbînd din nas.

— Unui prieten îi spui mai multe. N-a plîns ea pe umărul tău, vorbindu-ți ca unui frate ?

Nu uitase.

— Nu i-am spus un cuvînt, se scuză Mihai, cu toată convingerea.

— Era într-o stare sufletească foarte agitată. Dacă o întrebai cum o cheamă, tot plîngea. Mîine ai să vorbești altfel cu ea. Dar ai grijă să nu fie maică-sa pe-aproape. Pune-o să-ți povestească ce a făcut, pas cu pas, de cînd a plecat de acasă. Și acum iată că a sosit clipa despărțirii noastre, spuse teatral, întinzîndu-i mîna.

Citroënul ataca fiecare curbă a serpentinelor cu o viteză care îl făcea pe cel de lîngă șofer să stea tot timpul cu inima cît un purice. Noaptea era luminoasă, dar să mergi cu asemenea viteză pe un drum pe care nu-l cunoști, era mai mult decît curaj, era o nebunie. Cel puțin așa socotea bărbatul în vîrstă care închidea ochiul său sănătos de cîte ori mașina îl arunca într-o parte, la cîte o curbă mai strînsă. Cînd mașina apuca iar drumul drept, el își pieptăna nervos, cu degetele răsfirate, barba scurtă, italienească.

Tînărul de la volan nu părea să țină de loc seama de spaima vecinului. El apăsa acceleratorul la maximum ori de cîte ori avea în față drum drept, fie numai și de o sută de metri. Îi plăcea să audă sfîrîitul cauciucurilor pe asfalt, scrîșnetul lor la curbă. Era ca un vaier, și atunci mașina i se părea o ființă pe care o strunea.

— Poate... poate că era mai bine să rămînem la Braşov în seara asta, îndrăzni bărbatul cu barbă şi monoclu. Călătorim de zece ore.

Indirect îi spunea că, dacă ar fi ştiut ce-l aşteaptă, n-ar fi pornit la drum.

— N-am avut nici un accident de cinci ani încoace, îl linişti.

— E de ajuns unul.

— Ha, ha! rîse cu poftă tînărul. Eşti mai fricos decît credeam. N-ai fost pe front?

Drept răspuns, vîrstnicul îşi întoarse obrazul spre el şi-i arătă cicatricea de sub ochi.

— Trei ani.

— Pare mai mult un semn de la o bătaie de cîrciumă.

— E de baionetă.

— Atunci cum de ţi-e frică?

— Tocmai de aceea. Cînd scapi din atîtea, să termini într-un şanţ?

Observaţia lui stîrni iar rîsul tînărului.

— Mai avem puţin şi ajungem la şes.

— N-o să-mi fie mai puţină frică.

Putea să nu rîdă? Tînărul îi explică:

— Mîine dimineaţă trebuie neapărat să fiu la Bucureşti. În două ore ajungem.

Tăcură. Tînărul dădu drumul aparatului de radio şi ascultară muzică uşoară. Apoi începu să cînte şi el atunci cînd o melodie fu interpretată numai de orchestră.

— Îţi place?

— Desigur. Nici nu ştiţi cît m-am bucurat cînd mi-a spus domnul Trebon că mă ia cu dumneavoastră în turneul ăsta.

— Ai să te distrezi bine. Locurile sînt foarte frumoase, după cum vezi.

— Şi fetele, după cîte am auzit, zîmbi echivoc bătrînul.

— Da, şi fetele.

Bătrînul nu se aşteptase la un noroc atît de mare. O adevărată vacanţă, cum îşi dorea de mult timp. La vîrsta lui, cînd nu reuşeşti să ajungi foarte cunoscut, n-o duci prea bine. Era un pianist bun, făcuse parte din orchestre cunoscute, dar acum nu mai putea ţine pasul tinereţii. Toţi şefii de orchestră vor să aibă interpreţi tineri, antrenanţi. Şi deodată, tocmai cînd se pregătea pentru o toamnă săracă, apăru Trebon. Cum de l-o fi remarcat, nu-şi dădea seama. Cînta într-un local de mîna a treia, împreună cu un saxofonist, melodii de ritm pentru perechile care se mişcau în jurul lor de la ora zece seara pînă la trei dimineaţa. Trebon l-a ascultat, s-a uitat lung la el, de parcă voia să-l ducă la un concurs de frumuseţe, sau i-ar fi trebuit mutra lui pentru un film — sperase pentru o clipă că despre aşa ceva este vorba — apoi îi spusese categoric, după cum îi era felul:

— De mîine cînţi la mine. Poftim cartea mea de vizită. Îmi telefonezi între zece şi unsprezece.

Cine nu-l cunoştea, dintre muzicanţi, pe impresarul lui Dino Fabriani? Lansase pînă acum cîteva nume. Ultimul era Dino Fabriani. I-a telefonat şi s-a dus la el.

— Am nevoie de un corepetitor pentru turneul din România.

El să fie corepetitorul lui Dino Fabriani?! A crezut că glumeşte cu el.

— Nu primeşti? se răstise Trebon, înţelegînd greşit tăcerea lui.

— Cum? Ba da, desigur! Unde aţi spus?

— În România. După aceea vom vedea, dacă am să fiu mulţumit de dumneata.

— Numai dacă o să vrea Dino Fabriani.

— O să vrea.

— Atunci, cînd plecăm?

— Peste două săptămîni.

De atunci lucrase zi de zi cu cîntăreţul şi se împăcase destul de bine cu el. Cel puţin aşa socotea. Numai că, uite, avea toate şansele să-şi sfîrşească zilele într-un şanţ. Dino Fabriani avea beţia vitezei.

În acest timp şi-a dat seama că şi Dino Fabriani îl asculta pe Trebon. Toţi marii artişti ştiu de frica impresarilor lor. Ei îi lansează, ei le încheie contractele, ei ştiu cît trebuie să cîştige. Cîntăreţul cîntă, impresarul tratează.

Dino Fabriani fusese descoperit de Trebon într-o berărie de vară, cîntînd şi acompaniindu-se la ghitară. A făcut din el un interpret cunoscut în toată lumea. Acum însă...

— Mai încet! Să dăm măcar un concert.

— Le dăm pe toate.

A avut dreptate. Două ore mai tîrziu opreau în faţa hotelului „Ambasador".

— Aveţi rezervate camerele 85 şi 86, fură informaţi.

— Domnul Trebon ce cameră are?

— Camera 84.

— Mulţumesc.

L-au trezit şi pe Trebon.

— Aţi sosit? Credeam că aţi rămas la Braşov, dacă n-aţi venit pînă la douăsprezece.

— Domnul Fabriani nu merge decît cu o sută de kilometri pe oră, explică corepetitorul.

— Iar domnul Singer are fobia vitezei. Tot timpul nu s-a văzut decît în prăpăstii.

— Îmi închipui cum ai condus.

— Ei, nici o veste? întrebă Dino Fabriani.

— Mîine trebuie să faci o vizită.

N-a vrut să-i spună din primul moment că totul nu era chiar atît de simplu cum se aştepta el. Era bine să-şi dea el seama de ceea ce se întîmplase între timp. De altfel, spera ca fata, văzîndu-l, să-şi schimbe atitudinea.

— Am adus şi verighetele, după cum m-ai sfătuit.

— Foarte bine. Dar voi nu sînteţi obosiţi ?

— Obosit e puţin spus, recunoscu Dino Fabriani. Concertele au fost anunţate ?

— Dar de ce crezi că am venit aici de două zile ? Totul este aranjat.

— Numai un impresar bun poate asigura un succes mare ! Noapte bună !

George Ştefănescu nu se regăsea decît în mijlocul ceasurilor lui. Ascultîndu-le, uita de orice altă preocupare. Trecea de la unul la altul, le privea rotiţele, le ştergea de praf sau găsea un pretext ca să le desfacă, să le ungă, să le pună la punct. Cînd avea un necaz, se retrăgea aici. Corul lor parcă îl detaşa de întreaga lume, se regăsea. Era ca într-o centură care nu lasă nimic să pătrundă pînă la el.

Se trezise foarte de dimineaţă deşi era aproape ora două cînd se culcase. S-a sculat şi s-a apucat de treburile obişnuite ale dimineţii : a fiert laptele, pe care lăptarul îl lăsa la uşă în zori, a uns feliile de pîine cu unt şi marmeladă — Paula cînd se trezea găsea totul pregătit — apoi a trecut în baie, să se bărbierească. Făcu toate astea cu gesturi încete, ca să treacă timpul. Îşi observă firele de barbă albite, ridurile adîncite acum de griji şi îşi trimise prin oglindă un zîmbet amar. Îmbătrînise.

Trec anii, nu te gîndeşti la ei, şi deodată, într-o zi, le vezi *faptele* şi *afli* că ai îmbătrînit. George Ştefănescu nu avusese niciodată atît de acut sentimentul vîrstei, ca în dimineaţa asta. Se gîndea că timpul a trecut degeaba pentru el. Şi cu atît mai mult voia ca măcar acum să nu dea greş. Fiica lui să fie fericită. Dorea din toată fiinţa lui să fie fericită. Dacă noapte de noapte se perpelea ceasuri întregi pînă să adoarmă, numai la asta se gîndea. Ce era mai bine să facă ? Paula îl iubea pe Radu. Dar ce fel de om era acest Radu ? Se intere-

sase printr-o cunoştinţă şi nu aflase de loc lucruri bune. Iată, chiar el îi mărturisise că are o datorie, iar acum fratele lui...

Se aşezase la masa de lucru. Refuză să se mai gîndească la toate astea. Cu lupa de ceasornicar la ochi, uita de toate. Era absorbit de rotiţele care se mişcau sub privirea lui.

Era cu atît mai absorbit cu cît revizuia piesa lui preferată : un ceas de buzunar pe care-l purta şi cu care se lăuda că merge exact ca un cronometru, deşi fusese confecţionat în urmă cu două secole.

Tîrziu, o auzi şi pe Paula dereticînd, apoi vorbind la telefon. Ascultă convorbirea.

— Te duci la bibliotecă ?... Vin şi eu, ceva mai tîrziu. Reţine-mi un loc... Mulţumesc.

Ştia că vorbeşte cu Florin, singurul coleg de şcoală pe care admisese să-l invite Paula în casă, dar numai după ce se convinsese că este un băiat timid şi studios. Pentru că voia şi el să dea admiterea la aceeaşi facultate, învăţau adesea împreună.

— Tată ! Mă duc la bibliotecă, îi strigă Paula din camera ei, bănuind că el nu doarme.

— Ai mîncat ?

— Nu mi-e foame.

— Te rog să mănînci.

O simţea supărată. Probabil că de aceea nu venise să-l sărute, ca în fiecare dimineaţă. Nu voia nici să mănînce...

Oftă şi îşi văzu mai departe de lucru. O auzise şi aseară, după ce a plecat din camera ei, telefonîndu-i lui Radu, deşi trecuse de ora unu. Nu mai putuse să doarmă.

Paula îşi luă servieta şi îi strigă din hol „la revedere".

— Pe la ora unu să fii acasă.

— Poate şi mai devreme.

În clipa aceea se auzi soneria.

— Vezi, te rog, cine e ! o rugă el.

În prag era un comisionar, cu un frumos coş cu flori. A bănuit de la cine sînt.

— Domnişoara Paula Ştefănescu ? întrebă comisionarul, zîmbindu-i complice.

Figura lui mulţumită voia să spună : „Dumneavoastră sînteţi fericita femeie care primeşte flori de la Dino Fabriani ?" Rămase descumpănit în faţa răcelii cu care fu primit darul adus de el. Mai mult, fata parcă ezită, înainte să primească florile. Avea haz să-l trimită cu ele înapoi ! I se mai întîmplase de cîteva ori în cariera lui de comisionar.

— Mulţumesc.

Asta a fost tot. Ridică şi el din umeri, îşi îndesă şapca pe urechi şi coborî treptele cu demnitate.

Tatăl auzise uşa deschizîndu-se, apoi închizîndu-se, dar Paula nu veni să-i spună nimic. Intrigat, se ridică de pe locul lui şi se duse să vadă ce se întîmplase.

O văzu pe fiica lui rămasă în mijlocul holului, cu un coş mare de flori în mînă. Se purtă ca şi cum n-ar fi observat severitatea din privirea ei.

— Ce culoare minunată au ! se entuziasmă, mirosind cu nesaţ trandafirii de un roşu aprins.

Luă coşul şi-l aşeză pe masă, privindu-l încîntat.

— Vine şi el ? întrebă fata cu o asprime în glas pe care tatăl nu i-o cunoştea.

— Nu ştiu ! Ah, extraordinar miros ! De mult n-am mai văzut un coş atît de frumos.

Desfăcu nerăbdător plicul pe care-l găsi în mijlocul florilor. Fata îi urmărea fiecare gest.

— Ne-a trimis invitaţiile pentru premieră.

Paula continua să tacă. Nu voia să-i spună ceea ce ar fi vrut. L-ar fi întristat.

— Un gest elegant şi măgulitor, care ne obligă.

În faţa refuzului ei de a spune un cuvînt măcar, el capitulă. Deodată schimbat, renunţînd la buna dispo-

ziţie de circumstanţă se aşează obosit de propriile-i gînduri şi îi vorbi ca şi cînd ceea ce îi spunea nu era dictat de tot ce se întîmplase pînă atunci !

— Un părinte este pentru copilul său o carte bună. Copilul neştiutor pune mîna pe plita încinsă şi află pentru toată viaţa că n-a făcut bine. Dar e tîrziu. Urmele au rămas pentru totdeauna. Sfatul părinţilor l-ar fi scutit de o experienţă tristă.

Tatăl se ridică de pe scaun şi intră în camera lui. Fata simţi că îi vin lacrimi în ochi, dar îi fu imposibil să se ducă după el.

În acest moment de încordare sosi Dima să completeze interogatoriul.

— Tată, te caută cineva !

Foarte rar se întîmpla să fie tatăl ei căutat de cineva.

— Poftiţi ! Vă invit în micul meu muzeu.

Dima rămase în uşă mirat şi încîntat. Îşi dădea seama că se află în faţa unei colecţii deosebit de interesantă. Gazda era încîntată de admiraţia pe care o ghicea în privirea musafirului.

— Tic-tacul lor odihneşte ca nimic altceva, mărturisi el, ascultînd cu ochii pe jumătate închişi.

Deveni deodată atent şi, după ce se convinse că ceva nu este în regulă, se îndreptă hotărît spre un mic ceas montat într-o farfurie de ceramică, întrebînd-o pe Paula :

— Ce s-a întîmplat cu „Mariana" ?

Într-adevăr, ceasul nu mai mergea şi Ştefănescu îl luă de pe perete, privindu-i intrigat maşinăria.

— Ce să fie cu el ?

— Tata e ca un dirijor care simte imediat ce a tăcut un instrument. Deosebeşte tic-tacul fiecăruia. Asta e „Mariana"... cel mare — arată ea pendula centrală — e „mister Gibssy". În colţ e „Creola", alături de ea „Levantinul".

— Aveţi o colecţie foarte bogată.

— Care face să treacă mai plăcut timpul unui pensionar. Dar să vă arăt o piesă rară.

Dima era din ce în ce mai interesat de tot ce vedea. Pe geamul mesei de lucru era, desfăcut, ceasul preferat. În interiorul capacului, Dima văzu fotografia fiicei lui, la vîrsta de cinci-şase ani.

— O capodoperă lucrată numai cu dalta şi ciocanul. Ascultaţi-l! îl îndemnă. O bătaie unică!

Dima se supuse şi duse ceasul la ureche. Într-adevăr, avea o bătaie aparte. Pe lîngă tic-tac-ul principal, se mai auzea un clinchet foarte plăcut.

— Un sunet cu totul aparte!

— O piesă unică! Nu sînt două asemănătoare în toată Europa. A fost marele meu noroc de colecţionar.

— Cum l-aţi procurat?

— Printr-o întîmplare, de la cineva care pleca din ţară. De altfel, nu-şi dădea cred bine seama ce bijuterie are în casă.

— Foarte interesantă. Dar să revenim la treburile noastre. Puteţi să-mi precizaţi cîteva amănunte din noaptea trecută?

— Cu plăcere.

— În ce atitudine l-aţi văzut pe inginerul Radu cînd aţi intrat în casă?

— Vă rog să precizaţi întrebarea.

— Din declaraţia dumneavoastră reiese că inginerul Radu, în clipa cînd l-aţi văzut, îi lua pulsul fratelui său.

George Ştefănescu rămase o clipă pe gînduri, apoi, fără să vrea, ridică privirea spre fiica lui, care îi aştepta nerăbdătoare răspunsul.

— Cred... da, cred că în clipa aceea îi lua pulsul. Mă gîndesc la felul cum îi ţinea mîna.

— Vreţi să-mi arătaţi cum stăteau? Să presupunem că dumneavoastră aţi privi pe uşa aceea, iar eu sînt aici, căzut pe covor.

Se așeză chircit. Ștefănescu nu se aștepta la această reconstituire.

— Veniți lîngă mine și prindeți-mă așa cum l-ați văzut că-l ținea Radu pe fratele lui.

Ștefănescu se hotărî cu greu să facă ceea ce i se cerea.

Trecu în spatele lui Dima, dar nu-l prinse cu amîndouă mîinile de subsuori, așa cum văzuse, ci numai cu o mînă. Cu cealaltă îi apucă brațul la încheietura palmei, locul cunoscut al pulsului.

— Cred că așa...

— Ce vă face să credeți că îi lua pulsul ? întrebă Dima, rămînînd în aceeași poziție.

— Faptul că îl ținea de mînă în acest loc.

Privindu-și mîna, Dima îl întrebă, insistînd :

— Oare se putea lua pulsul ținînd brațul înfășurat așa ?

— În situația aceea !...

Ștefănescu își dădu seama că declarația lui nu era convingătoare. Dima nu mai insistă, spre mulțumirea lui și a Paulei, care era numai ochi și urechi.

— Femeia de serviciu afirmă că inginerul Radu îl *trăgea* pe fratele său spre canapea. Dumneavoastră ce credeți : îl trăgea spre canapea sau spre ușa de serviciu ?

— După cum v-am mai spus, mi se părea că îi lua pulsul, ocoli el cursa întinsă.

Dima se interesă de ora cînd venise și cînd plecase inginerul Radu, apoi salută și plecă. Pentru el era limpede că George Ștefănescu nu spunea adevărul. Vroia să-l salveze pe Radu.

Cînd ușa apartamentului se închise în urma lui, rămase o clipă locului, ca un om care nu știe ce să facă mai întîi. Atenția îi fu atrasă de pașii repezi pe care îi auzi dincolo de ușă și de întrebarea înspăimîntată pe care i-o puse Paula tatălui ei.

— Tată, ce făcea Radu ? Îi lua pulsul ?

— Nu.
— Şi tu... îl aperi ?
— Încerc.
— Eşti atît de bun...
Plecară de lîngă uşă şi Dima nu mai auzi nimic. În hol, tatăl continuă :
— Nu vreau să se spună că este un...
— Tată !
Strigase disperat şi rugător în acelaşi timp. Dar bătrînul nu se mai putea opri.
— Nu trebuie să mai tac ! N-am dreptul ! Mă fac vinovat faţă de tine. Omul acesta a intrat în viaţa noastră ca o piază rea. Am obligaţia să-ţi spun ce cred despre el, să-ţi arăt cine este !
Paula fugi în camera ei, strigînd şi plîngînd :
— Nu ! Nu ! Nu ! Te rog !
Izbucnirea ei fu atît de neaşteptată, încît bătrînul rămase descumpănit. Oare greşise ? Dar trebuia să-i spună odată şi-odată. Oricît ar suferi acum, e mai puţin decît dacă ar face greşeala de a rămîne lîngă acel om.
Paula se trîntise pe pat, cu faţa în pernă, şi plîngea în hohote. Nu atît pentru că el îi spusese ce îi spusese, cît mai ales pentru că exprimase temeri de-ale ei. Nici ea nu mai ştia ce să creadă despre Radu. Cînd el îi spusese că tot ce este scris în anonima aceea este o minciună, crezuse. Atunci crezuse. Dar după ce plecase, pe măsură ce se gîndea, începuse să se îndoiască de vorbele lui.
Plînsul ei era nervos, o descărcare a conştiinţei neliniştite şi a neputinţei de a găsi o ieşire din situaţia în care se găsea. Radu avea o altă legătură sentimentală !... Radu era ameninţat cu justiţia !... Radu era arestat... pentru că fratele lui fusese găsit mort.
Soneria sună lung, trezindu-l din gînduri pe George Ştefănescu. Cînd deschise uşa, Dima îl compară cu un

om trezit din somn de ceasul deşteptător. Privirea îi era răvăşită.

— A... dumneavoastră ? făcu el.

— A trebuit să revin. Pot să vă mai pun o întrebare ?

Dima intră pînă în mijlocul holului. Auzi plînsul fetei din camera vecină. Tatăl îl urmă, ca beat. Era copleşit şi speriat. Deodată lui Dima îi apăru îmbătrînit. Atenţia lui era îndreptată spre camera fetei.

Trecu pe lîngă Dima şi, copleşit şi distrus, se lăsă pe un scaun. Vorbi cu glasul unui om sfîrşit :

— Sînteţi atît de tînăr ! Nu ştiu dacă o să mă puteţi înţelege... Fiica mea a cunoscut un om...

Se opri. Dima aşteptă. Ar fi vrut ca Ştefănescu să uite de prezenţa lui. Îşi dădea seama că îl surprinsese într-un moment cînd bătrînul vorbea cu el însuşi.

— Fiica mea iubeşte un om de nimic... Ştiu precis că în timp ce se socoteşte logodnicul ei, întreţine legături cu o oarecare Tilda... din cauza căreia are datorii.

— Cine v-a vorbit despre ea ? întrebă Dima, după cîteva clipe de tăcere, timp în care se convinsese că Ştefănescu nu mai are ce spune.

— Chiar fratele lui... exasperat de nebuniile pe care le face. Cred că ea îi ceruse bani. Voiaţi să mă întrebaţi ceva.

— Tot în legătură cu seara trecută. Aţi auzit ce i-a spus inginerul Radu femeii de serviciu, în clipa în care l-a surprins ?

— Eram afară. Cînd am intrat, femeia se văicărea, speriată.

— Vă mulţumesc.

Plecă fără să fie condus, urmărit de plînsul fetei. Tatăl se ridică greoi şi, cu paşi obosiţi, se apropie de patul ei... Se aşeză alături şi o privi. Ochii lui trădau o durere intensă şi o dragoste fără limită. Vru să-i mîngîie părul, dar se răzgîndi, şoptind :

— Fetița mea !

Cuvintele lui o făcură pe fată să izbucnească iar în plîns hohotit.

— Iartă-mă ! Am fost rău !

Își trecu degetele prin părul ei, cu un gest tandru, liniștitor... Fata își molcomi plînsul.

— Ce să fac ? Nu știu ce trebuie să fac. Aș fi vrut să ai încredere în mine... Vreau să te știu alături de un om care să merite dragostea ta...

— Dumneata, care ai iubit-o atît de mult pe mama, ai fi părăsit-o pentru ceva pe lumea asta ?

El tresări. Obrazul i se zbîrci deodată. Își cunoștea copilul... De cuvintele astea se temuse mai mult ca de orice.

— Știam asta, șopti copleșit. Toți iubim așa... E ca un blestem !

Maria era supărată. Plîngea într-una fără ca maică-sa să știe adevăratul motiv. Îi spusese ce se întîmplase, mai puțin episodul cu Vasile. Or, adevăratul motiv al plînsului ei era Vasile. Cum se văzură în stradă, el îi strigă furios :

— Ce m-ai băgat în dandanale d-astea ?

Era speriat și furios. În viața lui nu mai fusese luat din scurt ca acum.

Maria îi explicase că ea n-are nici o vină. De unde să bănuiască întîmplarea cu arhitectul Marian ?

El rămase neînduplecat. În colțul străzii i-a întors spatele, lăsîndu-o singură, la ora aceea. Nu-i dăduse speranța că se vor mai vedea. Și ea îl iubea...

Tocmai se înapoiase de la o vecină. Îi telefonase la *serviciu*, dar i se răspunse că e plecat în cursă. Ea însă simțise că nu era adevărat. Vasilică o ocolea !

Acum profita că era singură acasă și putea să plîngă în voie, să se răcorească.

Asta era starea sufletească a Mariei cînd a ciocănit Mihai la ușă. S-au speriat unul de celălalt, Maria, pen-

tru că pe oricine ar fi vrut să vadă, numai pe el nu. Maică-sa putea să pice dintr-o clipă în alta. Mihai s-a speriat pentru că... iar o vedea plîngînd. Oare nu va avea niciodată prilejul s-o găsească liniştită, să poată sta de vorbă ca lumea cu ea ? Poftim, doar l-a văzut, că a început să plîngă şi mai tare. Nu mai trebuia decît să fie şi Dima pe aproape, să asiste la scenă.

Mihai dădu bună ziua cu atîta dulceaţă în glas, încît ai fi spus că dincolo de prag este femeia visurilor lor. Îi zîmbi cuceritor, dorind sincer să se vadă din prima clipă simpatia şi bunăvoinţa lui. Maria nu observă însă nimic. Ea îşi băgase nasul în batistă şi plîngea amarnic, ca după mort. Vasile *murise* pentru ea.

— Ce vreeeţi ? întrebă ea, plîngînd răzgîiat, fără intenţia de a se feri din prag, pentru a-i face loc să intre în casă.

— Tovarăşă Maria, aş vrea să stăm de vorbă numai cîteva minute. Aseară erai prea tulburată, n-am vrut să te mai sîcîi cu întrebările mele.

Maria rămase impenetrabilă la nuanţele de bunăvoinţă din glasul lui. Vasile tot nu se mai întorcea, iar mama tot trebuia să sosească din clipă în clipă. Mihai se hotărî să ţină seama de indicaţia lui Dima.

— Numai cîteva minute. Sînteţi singură ?

— Da.

— Atunci să terminăm repede, pînă cînd nu se întoarce mama dumitale. Să vorbim numai noi doi...

În sfîrşit, rostise şi cuvinte pe înţelesul ei! După ce privi în susul străzii, să se convingă că nu vine nimeni, îl pofti în casă.

A doua victorie fu aceea că încetă să mai plîngă. Dar tot timpul îi stătea un nod în gît.

Se trezi într-o cameră modestă, dar curată. Se vedea de îndată că Maria este o gospodină vrednică. Lucrurile erau aşezate chiar cu oarecare gust.

— Ştii ceva, tovarăşă Maria, povesteşte-mi dumneata, dar foarte în amănunt, cum s-au petrecut lucrurile aseară.

— Păi nu v-am mai spus ?

— Da, sigur... Dar să-mi povesteşti în amănunt. Să începi de cînd ai plecat de acasă...

Nu prea înţelegea ea ce voia omul *ăsta*, dar începu :

— Am luat tramvaiu'...

— Da, o încuviinţă Mihai, aplecîndu-şi mult capul, ca şi cînd ea ar fi spus cine ştie ce lucru extraordinar. Voia să-i dea de înţeles că a pornit-o bine.

— În tramvai era şi Lina din colţ... fata dogarului, preciză ea, ca şi cînd s-ar fi aşteptat ca el s-o cunoască.

— Da, aprobă iar Mihai.

— Zicea că se duce să cumpere drojdie de bere, că la „Alimentara" noastră n-avea. Responsabilu' ăsta nou nu e bun de nimic. Înainte găseai de toate. De cînd a venit el, ba aia nu-i, ba ailaltă. Toată ziua trebuie să stai pe tramvai... „Da' ce faci cu drojdia ?!" am întrebat-o eu. „Ce să fac ? Vine Mişu la noi", zice ea. „Vine ? !" am zis eu. Eram sigură că minte. Voia să-mi facă în necaz. Mişu mi-a făcut mai întîi mie curte şi ea s-a băgat pe el. Da' nu mi-a părut rău. Eu eram cu Vasilică... Nu se compară Mişu cu Vasilică...

„În sfîrşit, amănunţit", îşi spuse Mihai disperat, rîzînd, totuşi, în sinea lui. Era hotărît să n-o întrerupă. Dacă începea iar să plîngă ? Tot arătîndu-se interesat, încercă să urnească povestea din loc :

— N-aţi mers prea mult împreună, că piaţa e aproape...

— Trei staţii.

— Bine... Şi cînd aţi coborît din tramvai ?

— Stai, stai ! refuză acum ea să sară peste fapte importante. În tramvai era şi Aurică, de la Satu-Mare.

— Venise în Bucureşti...

— Nu ! Satu-Mare e cîrciuma din colţ. Aurică lucrează la bufet. Cînd ea mi-a spus de Mişu, Aurică mi-a făcut cu ochiu', că adică ştim noi d-astea.

— Şi cînd ai coborît din tramvai ?

— Aşa... cînd m-am dat jos, ce-am mai făcut eu ? ! Nimic. Am luat-o pe strada aia mică, întunecoasă, ca să tai mai drept, că mă grăbeam...

Mihai zîmbi. Ştia de ce se grăbea.

— Pe stradă l-am văzut pe domnu' ăla că se tot uita pe la porţi...

— Care domn ?

— Care a fost în casă ! L-ai văzut dumneata.

— Cel care-l căuta pe arhitectul Marian ?

— El. Da' nu m-am uitat bine la faţa lui, că mi s-a părut că ieşea altu' din curte.

— Care altul ? ciuli Mihai urechile.

— Cînd veneam... Domnu' ăla era în faţă şi eu am trecut de el. Şi cînd aproape să intru în curte, l-am văzut pe ălălaltu'. Mi s-a părut că a ieşit de la domn' inginer. Dar eu, cum eram grăbită, nu m-am uitat să văd dacă a ieşit de acolo sau venea din sus. Cînd l-am întrebat pe cine caută, că credeam că a ieşit de la domn' inginer, el mi-a strigat : „Lasă-mă-n pace !" şi a plecat mai departe.

— Poţi să mi-l descrii ?

— Era întuneric... Şi a trecut glonţ pe lîngă mine.

— Cam ce vîrstă crezi că avea ?

— E... aşa, un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani, potrivit de stat... cu vocea groasă.

— Îţi aminteşti cum era îmbrăcat ?

— Păi — spuse ea, pe gînduri — era cu un *fîş-fîş* negru şi s-a dus spre tramvai.

— Bine... Pe urmă ?

— Am intrat eu. Cînd să închid uşa, m-a ajuns domnu' ăla şi mi-a zis că-l caută pe domnu' Marian. Şi cînd m-am dus să văd dacă a venit...

— O singură întrebare mai vreau să-ţi pun. Cînd ai dat cu ochii de inginerul Radu, cum îl ţinea pe fratele lui ?

— Păi... aşa, de subsuori.

— Vrei să-mi arăţi ?

Îi arătă.

— Nu cumva îl ţinea de mînă ?

— Nuuu ! negă ea, categoric.

— Îţi mulţumesc !

Maria răsuflă uşurată cînd îl văzu plecînd. Bine că nu venise maică-sa ! Mihai răsuflă şi el : Bine că n-a mai plîns !

— Ai o întîlnire ? îl întrebă Mihai pe Dima.

— De ce ? ridică acesta capul, mirat.

— Îţi faci buze frumoase.

Cînd era preocupat, Dima obişnuia să-şi muşte buza de jos, adesea pînă îi dădea sîngele.

Stătea de mai bine de o oră cu dosarul cazului Marian în faţă şi se gîndea la tot felul de variante posibile, unele de-a dreptul fanteziste. De multe ori se întîmpla ca cea mai puţin credibilă dintre posibilităţi să fie cea adevărată. Pornise de la premisa că Radu ar fi vinovat şi încerca să descopere *scopul* şi *mijlocul*. Se putea presupune că inginerul urmărise însuşirea banilor. Mijlocul ? Iată un răspuns foarte greu. Autopsia stabilise că arhitectul Marian decedase otrăvit de substanţa K-4, pe care n-o descoperise nicăieri în casă sau în vesela cercetată. Apoi, cum i-o administrase ? Trase linii în dreptul acestor întrebări consemnate în carnetul lui de lucru. Îl socotise vinovat şi pe Vasile. Scopul ? Tot banii. Dar de unde ştia el că are bani ? Însemna că Vasile, dacă l-ar fi omorît, ar fi putut s-o facă numai în complicitate cu femeia de serviciu. De ce tot plîngea femeia asta ? Nu cumva o domină Vasile, care a pus-o să comită vreun act pe care acum îl regretă, dar e prea

tîrziu ? Plînsul ei să fie o recunoaştere ? S-ar putea ca Vasile să fi făcut cunoştinţă cu ea tocmai pentru a ajunge în casa inginerului Radu şi a da lovitura.

Îşi notă în carnet următoarea întrebare : Cînd o cunoscuse Vasile pe Maria ? Ce fel de om este ? Şi adăugă : De văzut dacă are cazier.

Era posibil ca el s-o fi învăţat pe Maria cum să procedeze şi să fi venit, după moartea arhitectului, să tragă foloasele. În acest caz, femeia s-a bucurat că s-a întîmplat să sosească o dată cu Ştefănescu, avîndu-l martor că habar nu are de crimă. Poate că plecase din casă cu o jumătate de oră mai înainte, aşteptînd să-şi facă otrava efectul. De unde avea Vasile sau Maria această substanţă ? O problemă greu de rezolvat.

Îl considerase vinovat şi pe Ştefănescu. Se cunoscuseră cu două săptămîni în urmă. Ştefănescu ştia ceva despre bani ? Nu. De ce să-l omoare atunci ? Jaful era greu de presupus. Ceru să se vadă dacă are cazier, deşi nu vedea nici un motiv care să-l facă pe Ştefănescu să-l suprime pe arhitect.

Să se fi sinucis ?

Să-l fi urît, dintr-un motiv oarecare, pe frate-său, încît s-a sinucis şi nu a lăsat nici o scrisoare, ca să-i facă neplăceri ? Dacă a retras intenţionat cei 10.000 de lei de la C.E.C., i-a ascuns, apoi s-a omorît, ştiind că lipsa banilor îl va acuza pe Radu ? De văzut ce relaţii erau între ei. Maria mărturisise că cei doi fraţi se certaseră, chiar în ziua morţii. Aşadar, o discuţie de familie.

Cum să nu-ţi muşti buza pînă la sînge ? Răspunde acestor întrebări, dacă poţi.

„Şi peste toate astea — îşi spuse zîmbind acru — nici cea mai mică dovadă că a mai fost cineva în casă. Un caz ideal".

Reveni iar la inginerul Radu. Dincolo de impresiile lui, Mihai adusese o veste foarte importantă de la Maria.

Cu cîteva clipe înainte, un bărbat ieşise — poate ! — din curtea inginerului. Iată un pion nou, a cărui valoare încă n-o putea intui. Un complice ? Un prieten venit întîmplător ? Atunci ce a văzut. De ce a plecat atît de repede ? Mai mult, a repezit-o pe femeia care l-a întrebat pe cine caută. Nu cumva acest prieten a văzut pe geam scena şi tace, pentru că nu vrea *să se bage* într-o încurcătură ca asta ?

— Invită-l aici pe inginerul Radu, îi spuse Dima lui Mihai.

Radu intră în birou şovăind. Se schimbase atît de mult numai într-o noapte, încît Dima fu impresionat. Inginerul era de nerecunoscut. Barba îi crescuse dîndu-i o înfăţişare stranie. Avea ochii roşii, iritaţi, ca un om care n-a dormit o clipă. Cînd îi strînse mîna, Dima îl simţi tremurînd. Nu mai era cel care îi ripostase atît de prompt noaptea trecută. Avea conştiinţa vinovăţiei, a faptului că nu i-a reuşit treaba ? Sau, dimpotrivă, era un om neobişnuit să treacă prin astfel de împrejurări şi se consuma văzînd cu ochii ?

— Luaţi loc ! îi spuse cu multă bunăvoinţă.

Ceva i-l făcea apropiat. În sinea lui, Dima îşi spunea că neobişnuinţa acestor întîmplări l-au copleşit pe inginer.

— Am citit declaraţia pe care ne-aţi dat-o, începu Dima interogatoriul. În legătură cu cei 10.000 de lei nu aţi adăugat nimic faţă de ceea ce ne-aţi spus aseară.

— N-am avut ce. Vă rog să mă credeţi că am meditat mult la fiecare cuvînt pe care l-am scris. Tot ce este acolo este absolut adevărat.

— Un singur fapt am vrea să-l consemnaţi. Cu cine aţi stat de vorbă cu cîteva minute mai înainte de a intra femeia de serviciu în casă ?

Radu nu-şi putu stăpîni o tresărire de surpriză, pe care Dima n-o scăpă.

„Nu ştie să mascheze", îşi spuse Dima, aşteptîndu-i răspunsul.

— N-am vorbit cu nimeni.

— E vorba despre bărbatul trecut de patruzeci de ani, îmbrăcat într-un ballonseide negru.

— Nu ştiu la cine vă referiţi.

— Maria l-a văzut ieşind din curte, insistă Dima.

— Trebuie să fi fost un necunoscut. O fi căutat o altă casă. N-am vorbit cu nimeni.

— Vă rog să vă completaţi declaraţia. Referiţi-vă la această ultimă întrebare.

— Dar v-am spus că...

— Meditaţi.

— N-am vorbit cu nimeni.

Dima îi căută privirea şi îi vorbi cu o insistenţă în glas care îl pătrunse pe Radu.

— Domnule inginer, noi avem misiunea să-i descoperim pe cei vinovaţi, dar să-i şi apărăm pe cei nevinovaţi... Cînd veţi înţelege acest lucru, să nu fie prea tîrziu.

Tăcerea care urmă sublinie cuvintele lui Dima. Radu lăsă privirea, vinovat.

— Unde aţi fost între ora şapte şi jumătate şi nouă ? Aşteptă. Ar fi aşteptat oricît răspunsul lui.

— V-am mai spus... m-am plimbat.

— Scrieţi, vă rog, că nu v-aţi întîlnit cu nimeni.

Îi făcu semn lui Mihai că poate să-l conducă.

Dima se duse apoi la colonelul Aldea. Voia să-i aducă la cunoştinţă ultimele fapte şi să se sfătuiască dacă să ceară mandat de arestare sau nu.

Colonelul Aldea era şi el preocupat de acest caz ciudat. Declaraţia femeii de serviciu îi dăduse mult de gîndit.

— Putem conta pe rezultatul primei percheziţii, sau să mai facem una ? îl întrebă pe Dima.

— Sînt sigur că în casă nu există nici un leu.

— George Ştefănescu ce părere are? El a văzut bărbatul ieşind din curte?

— Nu l-am întrebat.

— Fă-o! îl îndemnă colonelul, arătîndu-i telefonul.

— Alo, casa George Ştefănescu? La telefon căpitanul Dima. Încă o dată vă mai deranjez... E vorba despre o precizare... Da, sînt convins... Femeia de serviciu ne-a declarat că în seara trecută, în apropierea locuinţei, v-aţi întîlnit cu un bărbat, pe care ea l-a întrebat pe cine caută. Da, exact... M-ar interesa să ştiu dacă bărbatul ieşise din curtea inginerului Radu.

Urmă o lungă tăcere. Cel de la capătul firului părea să se gîndească.

— Mulţumesc! spuse Dima. Nu poate afirma cu precizie, comunică el răspunsul.

— De ce a stat atîta să se gîndească? Întrebarea nu justifică ezitarea! A văzut sau nu?

— Cred că s-a gîndit mai mult la consecinţele răspunsului pentru inginer decît la faptul în sine.

— Asta a fost şi impresia mea.

— Nu pot pune bază pe declaraţiile lui. Caută să-l scoată din cauză pe inginer, deşi îl refuză ca ginere. Nu vrea ca pretinsul logodnic al fiicei sale să iasă prea rău, cu atît mai mult cu cît fata îl iubeşte.

— De ce nu-l vrea de ginere?

— A primit referinţe proaste despre el. Mi-a vorbit de o oarecare Tilda, din cauza căreia inginerul ar fi făcut inulte datorii.

— Găseşte-o şi stai de vorbă cu ea. E un drum pe care putem ajunge la creditor. Mi se pare foarte important să ştim dacă inginerul Radu este presat de o datorie.

— Şi cu el ce facem?

— N-avem probe atît de concludente încît să cerem mandat. Cred că e mai util să-l eliberăm.

Prima grijă a lui Radu a fost să-i telefoneze Tildei.

— Te rog să-i spui lui Lovin să nu mai treacă pe la mine.

— Dar ce s-a întîmplat ? !

Nu-l mai recunoştea. Glasul îi era stins. Îl ştia furios. S-ar fi aşteptat să-i arunce cuvinte aspre, după cum îi era firea. Oare se convinsese că nu este vinovată ?

— Radu, vreau să te văd.

— Poate... altădată. Transmite ce te-am rugat. Îmi faci un mare serviciu.

— Da... sigur. Dar te rog să vii pînă la mine. Vreau să te văd.

— Poţi fi găsită şi acasă ? insinuă el, cu paşnică ironie.

— Radu, n-am mai fost pe la el. Crede-mă ! Vreau să te văd ! Am să-ţi explic.

— O să mai vorbim. Te rog să-i transmiţi să nu treacă pe la mine. Convinge-l că am să-mi respect semnătura.

— Îi spun... Cînd să-ţi telefonez ? Te-am căutat mereu în ultimul timp.

— N-am stat pe-acasă.

— Cînd te pot găsi ?

— Nu ştiu. Mai vorbim. Cu bine !

— Te sărut ! Radu, te rog să-mi telefonezi. Sînt acasă. Toată după-amiaza sînt acasă. Te sărut !

Ultimele cuvinte le rostise după ce el lăsase receptorul în furca telefonului.

Ajuns iar în stradă, privi descumpănit în jur. Ce să facă ? Desigur, se va duce la Paula. Era singurul om cu care ar fi vrut să vorbească. Recunoştea că se purtase ca un prost. Trebuia să aibă mai multă încredere în ea, să-i spună adevărul.

După o jumătate de oră de plimbare se simţi mai sigur pe el. Cu mîinile în buzunar trecea prin faţa vitrinelor, după un vechi obicei. Avea sentimentul că nu se

mai plimbase așa de un veac. Trăia copilărește voluptatea unei plimbări matinale. Își pierduse cumpătul. Doar nu i se putea întîmpla nimic. Nimic ! Dacă i-au dat drumul, desigur că cei de *acolo* ajunseseră la concluzia că e nevinovat. Oare pe cine bănuiesc ?

Refuză să se mai gîndească la toate astea !

Se urcă în primul autobuz și se duse la Paula. Cu ea trebuia să stea de vorbă. La ora asta poate că tatăl ei nu era acasă. Dacă n-ar fi el acasă...

Urcă scările blocului, rugîndu-se în sinea lui s-o găsească singură. Numai ei i-ar fi putut destăinui adevărul.

— Tu, Radu ?

— Am revenit. Între timp am mai comis cîteva crime, glumi amar.

Pe față o izbi tristețea lui. Intră în casă și el o urmă.

— „Vrăjitorul" și-a reluat vechea îndeletnicire.

— Nu mai glumi !

— Mai ai încredere în mine ?

Paula îi căută privirea și îi spuse ca și cînd ar fi dorit ca acum să afle dacă trebuie să mai aibă sau nu încredere în el.

— Radu, m-ai mințit.

Simți gravitatea cuvintelor ei. Își dădu seama că așteaptă nerăbdătoare răspunsul. Poate că și acum dorea să fie mințită ca atunci, cu anonima. Știa că atunci *voise* să-l creadă.

— Țineam să nu te pierd, recunoscu.

După ce auzi adevărul, ea își dădu seama că n-ar fi vrut să i-l spună. Să nu mai fi venit pe la ea, dar să-i fi lăsat iluzia că n-a mințit-o. Ar fi crezut că n-a mai existat o altă femeie în viața lui.

Îi întoarse spatele, într-un gest copilăresc. El nu-și dădea seama ce se petrecea în sufletul ei.

— Tata avea dreptate, șopti, cu buzele tremurînde. Și eu te-am crezut pe tine.

— E mai bine să-ţi spun adevărul.
— Atunci de ce ai mai venit?...
— Trebuia să-ţi spun.
Paula rămăsese cu ochii închişi, crispată. În cine să mai creadă? Însemna că tot ce cuprindea scrisoarea aceea era adevărat.
— Ai greutăţi băneşti? Te ameninţă cineva cu justiţia?
La orice s-ar fi aşteptat Radu, numai ca ea să cunoască aceste amănunte, nu.
— Cine ţi-a spus?
— Din scrisoarea aceea.
Tot Tilda o scrisese! Şi el începuse să creadă că era nevinovată. Cît putea să fie de prost!
— E adevărat?
— Nu este adevărat ceea ce crezi tu în legătură cu această femeie. E un fapt trecut. O amintire, poate neplăcută. Cred că am avut dreptate cînd nu ţi-am vorbit despre ea. Ce rost mai avea să-ţi spun? Un episod ca oricare altul... cu unele urmări de care nu sînt vinovat. Sau poate că sînt...
— Eşti... ameninţat? îşi urmări Paula propriile gînduri.
Radu îşi dădu seama că fata ar putea să-i facă, fără să vrea, un mare rău. O prinse de umăr şi o întoarse spre el.
— Ai vorbit cuiva despre această datorie a mea?
Întrebarea o copleşi. Totul, totul era adevărat! Era şi ameninţat cu justiţia! Oare ce-o fi făcut? Ce datorii avea? Şi faţă de cine?...
Se îndepărtă un pas de el şi îl întrebă speriată:
— Radu, ce-ai făcut? Ce fel de om eşti tu...?
— Nu mă bănui de ceva rău.
Se priviră descumpăniţi. El nu-i mai explică nimic şi ea crezu că ocoleşte să-i spună ce s-a întîmplat.
— Ce vrei să-mi ceri?

El realiză în clipa aceea că ceea ce urma să-i ceară îl scuza şi mai mult. Totuşi, nu avea încotro.

— Trebuie să ai încredere în mine!

— Ce trebuie să fac?

— Nu vorbi nimănui despre această datorie. S-ar putea să te întrebe cineva... de la miliţie. Cu puţin înainte să moară, fratele meu a scos de la C.E.C. o sumă mare de bani, care n-a fost găsită.

Paula tresări. Cele mai negre gînduri îi treceau acum prin minte. Putea să audă orice, nu s-ar mai fi mirat.

— Dacă se află că sînt dator — continuă el — voi fi bănuit că am avut nevoie de acei bani.

— Radu! scăpă fata ca un suspin, îngrozită.

— Te rog, Paula! Un concurs nefericit de împrejurări. Trebuie să aflu unde sînt banii. I-o fi dat cuiva. Acasă n-a venit cu ei.

Îl privi în aşa fel, încît fu sigur că nu-l crede. Îi era penibil să se dezvinovăţească de... crimă. Se şi revoltă. Oare cum putea să-l bănuiască?

Rămaseră unul lîngă altul ca doi oameni care nu mai au ce să-şi spună. Se urni din loc. Fata îl urmă. În uşă, ea îl asigură încă o dată:

— Îţi promit! N-am să vorbesc nimănui.

— Mulţumesc!

Înainte de a coborî, o întrebă şovăind:

— Cînd ne mai vedem?

— Nu ştiu, Radu, şopti ea. Nu voi vorbi nimănui, să ştii.

Se smulse din loc şi alergă pe scări. Fata îşi lipi fruntea de uşă şi şopti numai pentru ea:

— Tată... tată... tată!

Se întorcea la el rănită şi înfrîntă.

Dima era hotărît să lămurească „problema" Tilda, care pentru el însemna, de fapt, căpătarea unui răs-

puns la întrebarea : Are inginerul Radu datorii, aşa cum pretindea George Ştefănescu ? Şi dacă are, cine este creditorul ? În ce împrejurare le-a făcut ? Şi, mai ales, îl interesa să ştie de unde credea el că va face rost de bani ca să le achite ?

George Ştefănescu nu ştia să-i spună cine este acea Tilda, nu-i cunoştea decît numele. A precizat doar că, după cîte îi spusese fratele lui Radu, ar fi desenatoare la o mare întreprindere de proiectări industriale. A fost suficient ca să se dea de urmele ei şi chiar în aceeaşi dimineaţă să-i facă o vizită. Mai bine zis s-a dus să-i vorbească spre ora prînzului, cînd Tilda tocmai se pregătea să plece spre casă.

S-a oferit s-o însoţească.

Din stinghereala cu care l-a primit, Dima şi-a dat seama că Tilda avea *ceva* pe conştiinţă. Se ferea să-l privească, iar rumeneala din obraji i-a persistat tot timpul. Cînd i-a pomenit numele inginerului Radu, s-a emoţionat atît de tare, încît glasul i-a devenit nesigur.

— Îl cunosc. S-a întîmplat ceva ?

— Poate aveţi amabilitatea să-mi faceţi cîteva precizări. Mergeţi spre casă ?

— Da... drept acasă.

— Vă conduc. Sînt cu maşina.

Zece minute mai tîrziu stătea comod într-un fotoliu şi o asculta. Îi povestea cum îl cunoscuse pe inginerul Radu. Îi arătă pălăriuţa cumpărată împreună.

— Cîtva timp nu ne-am mai văzut. Cînd ne-am întîlnit ultima dată, mi-a mărturisit că s-a logodit.

— Nu v-a dat nici o explicaţie ?

— El ? Nu. E un om voluntar şi sincer.

— Nu i-aţi reproşat ?

— Nu.

— Atunci v-a reproşat el ceva ? O despărţire are întotdeauna o explicaţie. Cel puţin una formală. De ce

a ţinut să vă anunţe schimbarea în perspectivă a stării lui civile ?

Dima insista pentru că aici i se părea că ar putea să dea de o urmă interesantă. Nu cumva inginerul o părăsise *tocmai* pentru că făcuse, din cauza ei, acele datorii ? Aşa o obliga să-i spună cine este creditorul...

— Nu mi-a reproşat nimic... Se întîmplă ca doi oameni să se despartă fără să-şi reproşeze ceva.

— De cînd n-a mai venit să vă vadă ?

— De acum două zile.

— Cînd v-a anunţat logodna ?

— Da.

— De atunci aţi mai vorbit ?

— Astăzi. Mi-a telefonat.

— De ce ?

— Să mă întrebe ce fac. L-am invitat pe la mine. Mi-a spus că, deocamdată, nu are timp.

— Altceva nu aţi vorbit ? Amintiţi-vă ! insistă Dima, într-un fel care o puse pe gînduri.

Oare ce ştia omul acesta ? Voia răspuns la întrebările pe care le punea, sau aştepta numai confirmarea celor ştiute ?

Nu cumva Radu s-a dat de gol ? O fi vorbit despre Lovin, i-o fi spus de ce s-au despărţit. O fi trecut sub tăcere numai datoria. Oricum, ea avea obligaţia faţă de Radu să nu recunoască nimic. Şi nici despre Lovin să nu sufle un cuvînt.

— Puteţi să-mi spuneţi cîţiva prieteni ai inginerului Radu ?

— Nu ştiu. Ne cunoaştem de puţin timp. Ne-am întîlnit numai de cîteva ori. Apoi a urmat ce ştiţi.

— Despre unele neplăceri băneşti v-a vorbit ? Unui prieten îi destăinui...

— Cred că nu eram atît de prieteni.

Dima plecă de la Tilda fără rezultatul pe care îl dorea. Tot ce putea să spună cu certitudine era că această femeie îl iubea pe inginer. Era uşor să-ţi dai seama. Dar pe el nu-l interesa asta.

Luase adresele cîtorva colegi de birou, mai precis ale acelora care erau cunoscuţi ca fiind prieteni cu ea. Cel mai apropiat se părea că este un anume Tinel, inginer chimist. Se hotărî să stea mai întîi cu el de vorbă.

Era acasă, dormea. Mai bine spus stătea în pat, legat la cap cu o batistă stropită cu alcool.

L-a primit mama lui, o bătrînică vioaie şi îngrijorată de soarta fiului ei.

— Cine sînteţi dumneavoastră ? l-a întrebat, stînd în faţa uşii întredeschise.

Dima simţi imediat bănuiala şi îngrijorarea care răzbăteau din glasul ei.

— O cunoştinţă.

— E bolnav. Lăsaţi-l în pace ! Nu mai pleacă nicăieri. A venit tîrziu, la ziuă.

— Nu vreau să-l invit nicăieri.

— Da ? !

Era neîncrezătoare. Dima deveni curios. Cine îl chema pe băiatul ei, şi unde ? A întîrziat azi-noapte ? Unde ? Putea, desigur, să fi avut o întîlnire sentimentală, dar... Făcu imediat legătura între două fapte. Despre inginerul Radu aflase că şi el, în ultimul timp, pierduse nopţile, venise pe şantier obosit, direct de la petrecere.

— Aş vrea să stau mai întîi de vorbă cu dumneavoastră, îi propusese Dima, dorind să-i spulbere orice bănuială, dar mai ales gîndindu-se că de la ea ar putea afla unele amănunte.

— Da ? ! repetă bătrîna, la fel de neîncrezătoare. Poftiţi în camera mea.

Dima i-a spus fără nici un înconjur ce vrea să ştie :

— Mă interesează ce fel de viaţă duce fiul dumneavoastră. Sînteţi îngrijorată din acest punct de vedere. Vă era teamă că îl invit undeva. Unde nu voiaţi să se mai ducă ?

Tonul firesc şi întrebările directe n-au speriat-o. Dimpotrivă chiar. Şi-a scos ochelarii şi, cu liniştea vîrstei, s-a pregătit de vorbit îndelung.

— Dumneavoastră — spuse ea, studiindu-l pe Dima — sînteţi probabil de la serviciu. Nu vă place viaţa pe care o duce. Ei bine, nici mie, mama lui...

Dima nu confirmă că ar fi de la serviciu, dar nici nu-i mărturisi cine e.

— Ca să vă spun drept, dacă nu veneaţi dumneavoastră, vă căutam eu. Veneam să vă spun şi să vă cer sprijin. Sînt văduvă, nu-l am decît pe el. Ne înţelegeam atît de bine, că mă socoteam cea mai fericită mamă. Tinel e un băiat foarte bun. Mă respectă, mă ascultă... Numai acum, de cîtva timp, nu ştiu ce se întîmplă cu el. O fi vorba de o femeie ? L-am povăţuit să se însoare... Nu vrea. O fi îndrăgostit. L-am auzit vorbind la telefon cu o fată.

— Nu i-aţi reţinut numele ?

— Parcă Tilda. I-a spus o dată : sărut mîna, Tilda. Şi-au dat întîlnire... Cel fel de femeie o fi ? Vine acasă la ziuă...

Bătrînica ezită. Să spună, să nu spună ? Omul din faţă o privea cu bunăvoinţă.

— Acum două zile... Dar nu-i spuneţi lui Tinel.

— Pe cuvînt.

— Am dat de carnetul lui de economii. Şi-a scos aproape toţi banii. Cheltuieşte mult... Staţi de vorbă cu el. Eu sînt femeie, mi-e mai greu, deşi-s mama lui. Întreabă-l dumneata. Dacă vrea să se însoare, să se însoare ! O fi fată bună. Îi vorbeşti ?

— Vă promit.

— Duceţi-vă la el... Pe uşa asta.

Bătrînica îl îndemnă, închizîndu-şi ochii şi strîngîndu-şi pumnii, ca şi cînd i-ar fi urat noroc.

Tinel stătea cu ochii închişi, cu capul ridicat pe o pernă foarte mare. Era chinuit de o plicticoasă durere de cap şi, bineînţeles, mai întîi şi mai întîi nu avea chef de vorbă. De aceea l-a primit pe Dima cu o mutră acră, care spunea vizibil : lasă-mă-n pace ! Dima nu se descurajă. Ştia ce înseamnă o durere de cap şi cît sînt de simpatici aceşti suferinzi.

Şi-a cerut scuze că-l deranjează la o oră nepotrivită.

— De altfel, cînd nu te simţi bine, orice oră e nepotrivită.

— Aveţi dreptate, recunoscu gazda, clătinîndu-şi capul uşor, ca şi cînd şi-ar fi simţit creierul alunecînd dintr-o parte în alta.

— Un curent sau oboseală ?

— Oboseală. Am rămas în urmă cu somnul. Ce vă aduce la mine ?

Dima îi spuse cine e şi Tinel îl privi cu mai mult interes. De ce voia să-i vorbească ?

— Mă interesez de o colegă de-a dumneavoastră.

— O colegă ? !

— Tilda Ferian.

— Aha ! bine, întrebaţi-mă.

— Vă socotiţi prietenul ei ?

— Naiba ştie ce să mai zic ! Oarecum...

— Vreau să vorbim foarte deschis. Cunoaşteţi cîţiva prieteni de-ai ei ?

Tinel înţelegea că cel care i se prezentase urmărea ceva anume, dar nu ştia ce să-i spună, la cine să se refere mai întîi.

— La birou nu prea are prieteni. Cu mine se împacă mai bine... În afară, cred că are mai mulţi. M-a invitat şi pe mine în cercul ei. La un oarecare Lovin.

— O petrecere ?

— Da... Cîțiva prieteni, un pocher. O casă în care se joacă mult. Tilda cred că e prietenul casei. Mai bine zis a fost, pentru că de la un timp nu mai trece pe-acolo. Cînd am întrebat despre ea, mi s-a dat un răspuns evaziv. Nici ea n-a vrut să-mi răspundă și am dedus că legătura ei sentimentală s-a rupt. O oarecare Maud a aruncat într-o zi o ironie la adresa unui bărbat... Un inginer, care se pare că fusese și el pe-acolo. Insinua că Tilda și inginerul... Înțelegeți ?

— Vă rog să-mi răspundeți sincer : se joacă pe sume mari ?

Tinel se codi. Nu cumva pe Dima îl interesa altceva decît Tilda ?

— Știți ce aș vrea ? îi spuse el lui Dima. Să-mi vorbiți foarte deschis. Dacă-mi acordați această încredere, am să fiu foarte sincer. Spuneți-mi ce vreți să aflați.

— Vreau să știu dacă cineva poate pierde o sumă mai mare de bani în casa lui Lovin.

— Da.

— Se joacă *tare* ?

— Aparent, nu ! Dar știți cum e la joc.

— Ați fost de multe ori acolo ?

— În ultimul timp, da.

— Ați pierdut ?...

— Am avut ghinion.

— Întîlniți aceiași oameni ?

— În general, da. Dar aproape mereu apare cîte o figură nouă.

— Cînd rămîi fără bani, se joacă și pe gajuri ?

— Într-o seară cineva a dat o chitanță.

— Vă mulțumesc. Azi-noapte ați fost acolo ?

— Da.

— Diseară vă duceți ?

— Nu știu... își arătă el capul legat.

— Nu pierdeți ocazia. Va fi o seară norocoasă. Aveți încredere în presentimentele mele.

*

— Vă mai doare capul, domnule Iacoban ?

— Grație prietenului meu Gorunescu am reușit să mă pun pe picioare. Dar să vi-l prezint. Mircea Gorunescu, domnul Lovin.

Cei doi își strînseră mîinile. Tinel Iacoban se adresă apoi celui de al doilea bărbat, care îl însoțea :

— Numele dumneavoastră nu l-am reținut.

— Silvian Dogaru.

— Mircea este un fost coleg de școală aruncat de soartă în provincie. Au venit să se distreze cîteva zile în București. Sper că nu vă deranjează prezența lor.

— Dimpotrivă ! Poftiți !

Mircea Gorunescu părea un băiat mai obișnuit cu societatea. În schimb Silvian era precis unul dintre acei timizi pe care nici o vîrstă nu-i vindecă. Unde se așeza, părea stingher, iar cînd apăru Maud, zîmbitoare, el o privi atît de speriat, încît părea gata să înceapă să plîngă.

Maud îl primi cu bunăvoința unei gazde perfecte. Pentru că Lovin se ocupa mai ales de Tinel și Mircea, ea își dădu osteneala să-l facă pe cel de-al treilea invitat să se simtă cît mai bine.

— Dulceață de caise sau vișine ? La noi fiecare cere cînd are poftă, nu servesc toți invitații o dată.

— Da, mulțumesc. Lăsați !

— Trebuie să-mi spui preferințele.

— Oricare, mulțumesc ! Dar mai bine nu vă deranjați.

— Aș vrea să vă simțiți cît mai bine.

— Mă simt excelent, o asigură el, cu mutra mai plouată decît la sosire, ceea ce o făcu pe Maud să zîmbească reținut și să plece imediat să-l servească.

Lovin îl observa și el, amuzat. Prietenul din provincie nu se dezmințea. Era un provincial sadea. Rămas singur, cînd se rezema de spătarul fotoliului, cînd își

punea un picior peste altul, cînd revenea la poziţia iniţială, cînd scotea batista şi îşi ştergea palmele transpirate.

Mai sosiră cîţiva cunoscuţi, apoi, din plictiseală, cineva propuse să se deschidă mesele de joc. Se propuseră partenerii pentru cele două mese.

— Dumneavoastră jucaţi ? îl întrebă Lovin pe Mircea Gorunescu.

— Joacă, răspunse Tinel în locul lui. Dacă ai carte, iei un Fiat 1800.

Mircea mărturisise că venise în Bucureşti să-şi cumpere maşină.

— Joc... sigur că da. Pot să spun că de cîţiva ani tot aştept o ocazie. Stau mai mult pe şantier şi acolo... alte treburi !

Torel se oferi să fie al patrulea, după ce Silvian se scuză că nu ştie să joace.

— Să nu vă plictisiţi, se îngrijoră Maud, invitată la cea de a doua masă.

— Vai de mine ! sări musafirul. Cum vă închipuiţi ? Îmi place grozav să privesc.

Îşi trase un scaun în apropierea ei.

— Purtaţi noroc ? îl întrebă.

— Aşa se spune.

Într-adevăr, Maud avu noroc.

Curînd, însă, noul musafir se plictisi să privească mişcările încete ale filării cărţilor, liniştea în care, din cînd în cînd, auzea cîte un : „pas", „deschis", „o carte". În sinea lui, musafirul se gîndea la marea economie de cuvinte pe care o fac jucătorii, invers proporţională cu risipa de bani. Şi-a dat seama că leafa nu i-ar fi ajuns prea mult timp dacă ar fi acceptat să joace.

S-a dus să vadă ce face şi prietenul antrenat în joc. Nu pierdea. De altfel, spre disperarea gazdei, părea un zgîrie-brînză care fugea de cîte ori nu era sigur de cîştig. Nu era chip să te *întîlneşti* cu el.

Silvian îşi trase scaunul între Lovin şi Tinel şi se uită cu ochii naivului care nu înţelege ce se petrece. Îşi scoase tabachera şi fumă liniştit, în timp ce jucătorii erau cufundaţi în urmărirea cărţilor.

Din cînd în cînd se observau pe sub sprîncene, fiecare încercînd să descifreze pe faţa partenerului dacă are sau nu carte bună. Obrazul lui Lovin părea de piatră. Pe el nu se putea citi nimic.

— Îmi permiteţi ? i se adresă Lovin lui Silvian, vrînd să-şi aprindă ţigara de la bricheta tabacherei pe care o tot învîrtea în mîini.

— E defectă bricheta. Vă ofer un chibrit.

— Aţi *prins* jocul ?

— Încep. Aş vrea să învăţ. Vreţi să pierdeţi puţin timp cu mine ?

— Cu plăcere.

— Poate mîine seară.

În sfîrşit, se produse şi *ciocnirea* pe care o aşteptau cu toţii. Fiecare seară de joc are cîteva evenimente, care rămîn în amintirea jucătorilor. În seara asta se pare că un ghinion îi urmărea pe cei patru. Dar iată că întîlnirea se produse. Cartea fusese împărţită de Lovin. Pe masă erau aproape 5000 de lei. Mircea, prudent, fugise repede, dar Torel se angajă. Avea carte bună.

Pentru a treia oară se dădeau cărţile. Banii rămăseseră jos. Lovin servi. Torel deschise şi Tinel plăti jocul. Cine va lua potul ?

Silvian îşi dădea seama că Tinel este atît de încordat, încît se aştepta să-l vadă din clipă în clipă căzut pe covor, lovit de comoţie. Nu putu suporta terminarea jocului şi se duse să asiste la masa vecină. De acolo trăgea cu coada ochiului spre cei patru parteneri.

— Nu mai joc ! îl auzi pe Tinel aproape răstindu-se.

Se ridicase în picioare. Pierduse totul. Lovin rămăsese pe scaun, liniştit.

— Am avut noroc de acest as. Dacă nu-mi *intra*, rămîneam cu trei bucăţi.

— Aţi întrerupt ? Aşa repede ? se întoarse Maud, de alături.

— Pentru astă-seară e de ajuns, îi răspunse Lovin tărăgănat, aşezîndu-şi bancnotele din faţă.

Cei trei prieteni plecară posomorîţi. Singur Silvian nu părea impresionat de tot ce se întîmplase.

— Mîine seară vă fac o vizită ?

— Desigur. Vă aştept.

— Mi-a plăcut foarte mult.

— O jumătate de oră mai tîrziu, Dima, în laboratorul foto, privea o fotografie încă udă.

— Eşti un fotograf încercat, aprecie Mihai, care se uita şi el, din spate.

— Mă temeam că sînt prea departe.

— Nici eu n-am ştiut de ce pleci.

— Dacă rămîneam lîngă el, oricît m-ar fi crezut de prost, tot s-ar fi ferit. Aşa... Mai ales că a vrut să-i aprind ţigara cu... aparatul fotografic din tabacheră.

În fotografie se vedea clar cum Lovin scotea din mîneca hainei o carte de joc. Trişa. Îşi schimbase casa într-un mic tripou şi fura.

— Iar în ceea ce ne priveşte pe noi...

— Da, în ceea ce ne priveşte pe noi avem un răspuns categoric, completă Dima. Inginerul Radu ar fi putut pierde o sumă frumoasă aici. Poate că a lăsat şi el o chitanţă. George Ştefănescu ştia de la fratele inginerului că are datorii de pe urma unei femei, o anume Tilda. Or, cu Tilda a venit aici.

— Trebuie să aflu cu certitudine dacă inginerul îi datorează bani lui Lovin.

— Nici o teamă. Doar mă duc mîine să mă înveţe să joc.

A DOUA NECUNOSCUTĂ

Getaxul opri în faţa locuinţei lui George Ştefănescu şi şoferul se uită lung după pasagerul încărcat de pachete cu care colindase mai bine de două ore prin oraş, din magazin în magazin. Desigur, în viaţa lui se întîmplase un eveniment deosebit. Meseria îl învăţase să cunoască oamenii pe care îi servea. Despre George Ştefănescu ar fi spus fără nici o rezervă : un om fericit.

Ajuns în hol, Ştefănescu îşi strigă fiica, aşteptînd nemişcat să-l vadă cum s-a înapoiat din oraş.

— Sînt aici, nu pot să vin.

O găsi în faţa oglinzii, cu părul căzut în faţă. Se pieptăna.

— Vezi ce am adus ?

Fata îşi dădu într-o parte şuviţele de păr şi îl privi. Niciodată nu-l văzuse pe tatăl ei atît de mulţumit.

— Dar ce-ai cumpărat ?

— Ai să vezi... În seara asta vreau să fii foarte frumoasă !

Paula nu se arătă atît de entuziasmată cît ar fi dorit-o el. Dar tatăl era atît de fericit, încît ea nu ar fi îndrăznit să-i spună ceva care să-l tulbure. Se întîmplă de multe ori să ai o anume stare sufletească şi să nu ţi-o poţi exterioriza pentru că ceilalţi au altă dispoziţie. Paula era într-o stare sufletească vecină cu indiferenţa, ca un convalescent care nu poate participa la ceea ce se întîmplă în jurul lui. Se simţea în imposibilitate de a face cel mai mic efort, sufletesc sau fizic.

Era mai mult decît un om care suferă, era o *dezamăgită*. Iar tatăl ei o fura cu buna lui dispoziţie.

George Ştefănescu căută ceva într-un *secretaire* în care nu umblase de ani de zile. Paula aproape că nu ştia ce este înăuntru, deoarece cheia o păstra el. Îl vedea prin oglindă, căutînd ceva. În sfîrşit, găsi. Cînd se întoarse spre ea, avea în mîini o cutie de bijuterii pe care o deschise cu mare grijă. Pe faţa lui jucară luminile aruncate de briliante. Scoase din cutie un colier, pe care îl ridică în dreptul becului, să-i prindă strălucirile.

— Ai să fii cea mai frumoasă ! repetă el, şi mai încîntat. Cea mai frumoasă !

Fata îşi ridicase părul într-un elegant coc, pe care îl prinsese cu un pieptene mare de os şi metal cizelat. Era atît de frumoasă acum, încît chiar tatăl rămase o clipă locului, nedumerit. Închise ochii şi pieptul i se ridică într-un oftat de satisfacţie deplină...

— Îţi dăruiesc colierul mamei. Din seara asta ai să-l porţi tu.

I-l prinse chiar el la gît, cu mîinile tremurîndu-i. Se îndepărtă apoi şi o privi fără insistenţă. Trecu iar în hol. Desfăcu unul dintre pachete. Scoase o pereche de pantofi moderni, foarte eleganţi.

— Îţi plac ?

O impresionă mai mult decît colierul. Nu purtase pînă atunci pantofi cu toc.

— Am să pot merge ?

Bătrînul zîmbi de întrebarea ei naivă. Fata încălţă pantofii şi făcu apoi cîţiva paşi prin cameră. Călca puţin nefiresc. Parcă tot venea în faţă.

— Nu pot să merg.

— Chiar foarte bine. Pantoful cu toc te schimbă complet. Acum eşti domnişoară cu adevărat.

Tocul îi dădea un mers de femeie şi tatăl nu scăpă acest amănunt. Linia piciorului ei frumos era pusă şi mai mult în valoare.

Tatăl căzu iar în admirația nefirească, atît de stingheritoare pentru fată.

— Abia aștept clipa cînd o să te vadă.

Se ferise cu grijă să-l amintească pe cîntăreț. Acum o făcuse mai mult din orgoliu. Era nerăbdător să-l vadă în clipa cînd va da cu ochii de ea.

— A umblat toată lumea, și tot nu te-a uitat. Întîlnești atît de rar un om ca el.

Fără să vrea, îl amintise și pe celălalt. Cel care îi mărturisise atît de senin, „ca între bărbați", că are unele obligații... Cum să-l înțeleagă tocmai el, tatăl Paulei, că are obligații ?

Își privi nerăbdător ceasul. Dino Fabriani întîrzia. Se întîmplase ceva ?

În același timp, cîntărețul nu se gîndea la vizita pe care urma să o facă. Alte griji îi stăteau pe cap. Era într-una din camerele de repetiție ale teatrului, exersa împreună cu Singer, noul corepetitor.

— Repetăm ! ceru acesta și, pentru a nu știu cîta oară, reluară vocaliza.

Ajunseră la o notă pe care cîntărețul n-o mai putu lua. Pianul o ceru de mai multe ori, dar vocea nu o ajunse.

— Ești prea nervos !

Dino Fabriani știa că nu din cauza nervilor.

— Mai încercăm o dată.

— Stai puțin să te relaxezi.

N-a mai reluat, pentru că Trebon a venit alarmat :

— Ce faci ? E tîrziu !

Cîntărețul se strîmbă nemulțumit. Corepetitorul își duse mîna la gît și îi arătă lui Trebon de unde vine supărarea lui.

— Du-te după fată. Mîine o să asist și eu.

Dino Fabriani plecă trîntind ușa.

— Din ce în ce mai greu, spuse Singer, arătîndu-şi iar gîtul. În curînd... Trebuie să înceapă un tratament serios.

— O să încercăm.

Dino Fabriani avea o fire fericită. Nu putea să stea supărat mai mult de zece minute, după care îşi spunea invariabilul: „Vom vedea", aruncînd grijile în viitor. Toată viaţa lui fusese aşa şi întotdeauna se nimerise să se termine bine orice începuse. Nepăsarea îl ajuta.

De cînd devenise un cîntăreţ cunoscut, îi era şi mai uşor. Se urca pe scenă, şi toate celelalte rămîneau undeva, departe, nu mai reuşeau să-l ajungă. Nu-l interesa decît ceea ce îl distra. De partea gravă a treburilor se ocupa Trebon, în care avea deplină încredere, ştiindu-l descurcăreţ.

Deschise radioul şi îl fură o melodie ritmată, pe care o fredonă pînă ajunse în faţa casei lui George Ştefănescu.

Îl primi tatăl.

— Vă aşteptam.

— Am avut unele mici neplăceri. Înaintea premierei se iveşte întotdeauna ceva neprevăzut.

Ştefănescu îl luă de braţ şi-l conduse spre camera în care era Paula. Cîntăreţul nu bănuia cît de emoţionat este bătrînul. El era curios să o vadă pe *fetiţa* de acum un an, care îl impresionase prin puritatea caracterului ei. Ştefănescu îl pîndea cu coada ochiului. Îl opri în faţa uşii, făcîndu-i semn că fiica lui este în camera aceea.

— Domnişoara Paula? întrebă Dino Fabriani, cu oarecare siguranţă.

Tatăl împinse uşa, scrutîndu-l pe cîntăreţ. Nu voia să scape surpriza lui, o trăia dinainte.

Într-adevăr, Dino Fabriani rămase uimit. Siguranţa lui de pînă atunci se risipi. În locul elevei pe care o

lăsase cu un an în urmă, vedea acum o femeie tînără, de o frumuseţe cu totul ieşită din comun.

— ...Am revenit, după cum v-am promis, rosti el emoţionat.

— Bine-aţi venit.

— Mi-aţi făcut o mare surpriză, recunoscu el, nereuşind să se reculeagă.

Paula îi întinse mîna şi el se aplecă să i-o sărute.

— Spectacolul de astă-seară este un neînsemnat omagiu pe care vi-l aduc.

— Sînteţi prea amabil.

Unde era fetiţa cu care glumise, pe care o distrase cu micile lui amintiri ? Îi era necaz de fîstîceala lui.

O cunoscuse cu un an în urmă. I-o prezentase un prieten al tatălui ei, cu care veniseră la concert. Apoi merseseră împreună, toţi patru, la „Parcul trandafirilor", unde luaseră masa. Dino fusese atunci foarte atent cu ea. O invitase la dans, îi vorbise despre turneele lui prin toată lumea, îi povestise cu destul haz peripeţii din timpul spectacolelor sau petrecute aiurea. Pentru ea, seara aceea fusese ca un foc de artificii care străluceşte o clipă, ne ia vederea, ne încîntă, apoi îi păstrăm mult timp pe retină imaginea. Dino nu se purtase ca un mare cîntăreţ, aşa cum se aşteptase. Dimpotrivă, ţesuse destul de uşor o punte între ei şi numai după o jumătate de oră Paula ar fi putut să-i spună că se împrieteniseră. O amuzase mai ales obiceiul lui ciudat de a purta o mulţime de „amintiri" la el. Toată seara scosese de prin buzunare fel de fel de mici obiecte, de care putea să lege o scurtă poveste. Îi arătase un inel, un mic steag norvegian, o insignă spaniolă, o cutie de chibrituri, un mic ac de cravată, un ac de pălărie, un ursuleţ din material plastic, o peniţă de stilou... Paula uitase multe dintre ele. Acul de pălărie îl purta prins de căptuşeala hainei. De buzunarul vestei văzuse agăţat un cercel. Fusese al unei fetiţe de doisprezece

ani. I-l oferise în pauza spectacolului, în semn de supremă simpatie. Mama ei făcuse ochii mari cînd văzuse că-şi scoate cercelul, să i-l ofere. A vrut să-l refuze, dar tot mama a insistat, în cele din urmă, să-l primească.

— Şi de ce le purtaţi la dumneavoastră ? întrebase Paula mirată.

— Îmi poartă noroc. O, dar îmi poartă mult noroc ! Mi-ar fi imposibil să intru în scenă fără ele. E de ajuns să simt acest cercel, sau să-l ştiu la mine, ca să-mi amintesc entuziasmul fetiţei şi să cînt ca pentru ea.

Nu rămăsese în Bucureşti decît cinci zile, dar la despărţire îi mărturisise că „se simte foarte legat de ea". A fost tot ce i-a spus. A vorbit însă cu tatăl ei. Dino se îndrăgostise şi promisese să revină, în timpul cel mai scurt, s-o vadă. În cel mult un an avea să cînte iar la Bucureşti.

Urmară scrisori şi vederi din oraşele în care cînta. Albumul ei se îmbogăţise cu ilustrate din mai toate capitalele Europei. În ultimele scrisori o rugase să mediteze la propunerea lui de a-i deveni soţie...

Scrisoarea căzuse ca o bombă ! Tatăl părea mulţumit că fiica lui a putut să reţină atenţia cunoscutului cîntăreţ. Dar nu vorbiseră prea mult despre viitoarea căsătorie. Mai bine spus, nu vorbiseră de loc, tatăl lăsînd să decidă fata. S-ar fi simţit stingheri. Faptul că el luase cunoştinţă de propunerea cîntăreţului şi nu o comentase era semnificativ pentru ea.

Apoi îl cunoscuse pe Radu şi totul luase o altă întorsătură.

— Cred că e timpul să mergem, interveni Ştefănescu, uitîndu-se la ceas.

— Îmi permiteţi ?

Dino Fabriani îi oferi braţul. Fata ezită, apoi îşi trecu braţul pe după al lui şi coborîră.

Maşina porni, dar nici unul dintre ei nu-l zări pe Radu, care tocmai atunci venea. Observîndu-i, se retrase în gangul unei case vecine.

Maşina se îndepărtă cu toată viteza. Radu bănuia încotro se îndreaptă. Ieşi repede în bulevard, să găsească o maşină. Trebuia să se ducă şi el la teatru.

Un bărbat în jurul vîrstei de cincizeci de ani, cu o pălărie de pai fin de orez, purtînd un costum uşor de vară, urcă fără grabă scările oficiului poştal. Barba lui scurtă, italienească, atrăgea atenţia. Din cînd în cînd, umărul ciudatului personaj zvîcnea într-un salt neprevăzut, ca şi cînd ar fi simţit deodată că îi lunecă haina de pe umăr. Ticul acesta dezmintea calmul lui aparent.

Ajuns în faţa ghişeului, ceru funcţionarei un formular pentru expediat bani, apoi se aşeză la masa din imediata apropiere, să-l completeze. Cu oarecare pedanterie, îşi ridică mînecile hainei şi se pregăti de scris. Îşi pipăi apoi buzunarul de sus al hainei căutînd, desigur, ochelarii. Nu-i găsi. Intrigat, îşi cotrobăi din ce în ce mai nervos buzunarele, şi în cele din urmă trebui să se convingă că îi uitase acasă. Toată prestanţa lui se spulberă. De unde pînă atunci se părea că nu-l interesează nimic din ceea ce se întîmplă în jurul lui, deodată începu să se preocupe de ceilalţi. Cu oarecare jenă, se adresă tînărului de lîngă el, care pînă atunci îi urmărise fiecare mişcare.

— Dacă sînteţi amabil, vreţi să-mi completaţi dumneavoastră mandatul ? Mi-am uitat ochelarii acasă.

Tînărul, deşi părea grăbit, acceptă. Bărbatul plin de prestanţă îl privi cu recunoştinţă.

Cu mandatul completat, el se aşeză nerăbdător în micul rînd care se făcuse în faţa ghişeului.

Silvian Dogaru nu era numai un provincial timid. Se dovedi a fi şi un prostănac, necunoscător al regulilor

elementare de conduită socială. Altfel ar fi știut că o vizită nu se face neanunțată, și nici într-un caz la o oră atît de nepotrivită, mai ales pentru un om care se pregătește să petreacă o noapte albă. Lovin dormea aproape toată după-amiaza, ca să poată sta treaz pînă în zori. Iată că prostănacul de Silvian, profitînd de promisiunea lui de a-l învăța să joace pocher, venise tocmai acum, cînd el încă mai lenevea în pat. Se duse nedumerit să vadă cine sună și dădu cu ochii de el.

— Ați și venit ? întrebă el îmbufnat.

— M-am gîndit că, pînă sosesc ceilalți, învăț. Sau v-am deranjat ?

— Nicidecum... La ora asta ! făcu Lovin la fel de plictisit, căscînd anume ca să-și contrazică propriile cuvinte. Poftiți înăuntru.

Silvian se trezi în camera în care cu o seară mai înainte Tinel Iacoban pierduse 2 000 de lei. Lovin se trînti într-un fotoliu și-și frecă ochii îndelung.

— Ce-ați mai făcut ? întrebă el într-o doară, ca să nu se prelungească la infinit tăcerea.

— E... prin București. După cumpărături. Am fotografiat. Vreți să priviți ?

Îi puse pe genunchi o fotografie. Lovin nu se grăbi s-o privească. Își întinse brațele leneș, își mai frecă o dată ochii, apoi luă fotografia, întrebînd :

— V-ați fotografiat ?... Foarte...

A ridicat privirea speriată și l-a privit pe provincialul naiv din fața lui. Pe fostul provincial naiv. Acum îl privea un alt bărbat, care așteptă un răspuns de la el. Mîna dreaptă o avea în buzunar.

— Sînt fotograf amator, explică el. E reușită, nu-i așa ? De ce nu vă uitați ?

Lovin privi iar fotografia. Era el, în clipa în care scotea o carte de joc din mîneca hainei.

— Detaliile le-am mărit separat.

Îi întinse o a doua fotografie, în care se vedeau numai mîna şi cartea de joc.

Lovin mimă deodată o enervare fără margini şi sări în picioare, strigînd :

— Dar ce înseamnă asta ?

— Tocmai voiam să vă explic. Nu vreţi să luaţi loc ?... Cred că ar fi mai bine să vă aşezaţi, insistă el, în faţa ezitării celuilalt.

— În casa mea !...

— Îmi permit să vă dau un sfat. Odihniţi-vă ! Diseară n-o să dormiţi. Aveţi invitaţi, doar.

— Ce vreţi de la mine ?

— Mai întîi şi mai întîi, îmi exprim regretul de a mă fi ocupat de dumneata mai mult decît meriţi. Un concurs nefericit de împrejurări. Puteai să mai trişezi mult timp, fără ca cineva să te bănuiască. Acum... De altfel, ştiai că meseria e cu risc şi că într-o zi poate să se termine distracţia.

— Sînt liber să fac ce vreau !

— De acord, în măsura în care nu bagi mîna în buzunarul altuia. Trişatul este calificat drept furt. Rămîne să vedem cît ai furat. În al doilea rînd, ţi-aş spune că m-ai dezamăgit. Te credeam un as, dar nu eşti decît un mic borfaş de rînd. În al treilea rînd, am să te rog să-mi faci un serviciu. Să-mi vorbeşti despre inginerul Radu Popa. Îl cunoşti ?

— Da.

— A venit des pe aici ?

— Un timp.

— Cît a pierdut ?... Nu ezita... Oameni ca dumneata ştiu ce are rost să ascundă şi ce nu. Vreau să ştiu precis dacă a pierdut sau nu, şi cît.

Lovin ştia, într-adevăr, ce trebuie să ascundă şi ce nu. Dacă acest om ajunsese la el, însemna că aflase totul, nu voia decît să-şi confirme. Degeaba îi telefonase Tilda, sfătuindu-l să nu spună nimic. Îşi complica

şi mai mult existenţa. Şi apoi Radu nici nu-i mai era dator.

— A pierdut ?

— Da.

— Mult ?

— Destul.

— Cîţi ?

— Nu pot să spun... N-am cîştigat numai eu...

— A făcut şi datorii ?

— Da... Mie mi-a datorat 10 000 de lei.

— *V-a* datorat ?

— Astăzi mi-a achitat datoria.

Fu rîndul lui Dima să rămînă cu gura căscată. Va să zică, inginerul Radu a avut bani să-şi achite datoria ! De unde ? Într-adevăr, o mare surpriză.

— Pot să vă arăt mandatul.

— Dacă vrei...

Dima îl urmă în dormitor. Dintr-o cutie de metal, aşezată în noptieră, Lovin scoase mandatul. Într-adevăr, chiar în ziua aceea primise datoria.

— Mulţumesc. Ai fost mai mult decît amabil. Putem reveni. Îmi *permiţi* să telefonez unui prieten ?

Ajuns iar în prima cameră, Dima îl rugă pe Lovin să se aşeze, apoi formă un număr, fluierînd uşor, ca un om dus pe gînduri. Gazda observase că în tot ce făcea nu folosea decît o mînă, cealaltă ţinînd-o tot timpul în buzunar. „Se teme că fug, gîndi el. Unde să fug ? Deşi n-ar fi rău s-o pot face. Numai că nu pare omul de care să scapi atît de uşor."

— Alo, tu eşti, Ştefan ? Nu te deranjez ? Încă o dată mă conving că ai o ureche de violonist... Ştiam că eşti de serviciu... Un caz banal, demn de tine... Stai, nu sări aşa !

Căpitanul Ştefan, de la Miliţia Capitalei, era un prieten cu care colaborase de multe ori, şi de aceea Dima îşi permitea să-l ironizeze cînd avea ocazia.

— Vino cu mașina în strada Sapienței, numărul 202... Cum de ce ? Să-ți arăt un înțelept.

Bine dispus, Dima se așează pe un scaun în fața lui Lovin.

— Așa ! făcu Dima, ca un om ajuns la capătul unei trebi. Aș mai vrea să te întreb ceva. Cînd l-ai văzut ultima dată pe inginerul Radu ?

— Acum două zile.

— Da ? ! !

Va să zică, se văzuseră chiar în ziua crimei. Iată un răspuns care merita atenție.

— Pe la ce oră ?

— Cred că era opt... opt și ceva.

Dima doar că nu sări în sus. În sfîrșit, punctul cel mai întunecos din declarația inginerului Radu se lumina deodată. Radu susținuse tot timpul că între șapte jumătate și nouă se plimbase și nu se întîlnise cu nimeni. De fapt, el venise la Lovin.

— De ce v-a vizitat ?

— În legătură cu datoria.

— Ce v-a spus ?

— Că are să mi-o achite cît de curînd... Eu, să spun sincer, n-am prea crezut, dar văd că s-a ținut de cuvînt.

„Între șapte jumătate și nouă, Radu a fost la Lovin. Cînd a venit fratele lui... Radu nu era acasă. Autopsia stabilise moartea în jurul orei opt și jumătate. Ca să plece de aici acasă, să-l omoare și apoi să se ducă la Ștefănescu, n-ar fi avut timpul necesar, decît dacă ar fi folosit un avion. Atunci cine l-a omorît pe Marian ? A pus Radu pe cineva s-o facă ? De unde a avut bani să-și achite datoria ?"

Își privi ceasul. Nu mai venea odată Ștefan. Ar fi zburat să stea cît mai repede de vorbă cu Radu.

Văzu pe măsuță o cutie de șah.

— Joci ? îl întrebă.

Lovin tăcu, îmbufnat.

— Trece timpul mai plăcut. Ne încercăm şi forţele. Nu ţi-ar place să mă baţi ?

Lovin primi provocarea. De ce să-şi dea seama Dima că se teme ?

Luă şahul şi îl aşeză. Ar fi vrut să-l bată, să-l domine măcar aşa.

— Sper că nu ai două rînduri de piese, spuse Dima, zîmbind maliţios.

— Nu am nevoie de un al doilea.

Dima înţelese provocarea.

— Pariem ? întrebă Lovin.

Dima îl privi îndrăzneţ. Nu putea să nu primească. S-ar fi expus ironiei lui. Pariul, desigur, era simbolic.

— Un cataif.

— Primesc.

— Între timp, am să-ţi spun o poveste. Să mă opreşti dacă nu este adevărat. De acord ?

— Da.

— A fost odată un bărbat inteligent, care nu voia să trăiască la fel cu toţi ceilalţi muritori de rînd. Şi atunci s-a gîndit că un om ca el îşi poate folosi capul altfel decît ei, ca să-şi cîştige existenţa. Pentru asta, şi-a transformat casa într-un mic tripou, unde veneau diferiţi proşti să-şi alunge plictiseala... Nu ştiu prea multe amănunte, nici de cît timp se ocupa acel bărbat de timpul liber al proştilor, dar pot să precizez că într-o zi el a cunoscut o prea frumoasă fată, pe încîntătoarea Tilda... Mută pentru mine D-2 în D-4. Mulţumesc ! Din prima clipă, bărbatului i-a plăcut fata şi s-a îndrăgostit de ea. Şi dragostea lui fu cu atît mai mare, cu cît, în curînd, şi-a dat seama că prea frumoasa Tilda poate fi folosită într-un fel foarte rentabil. La mine C-2 în C-3. Mulţumesc ! Încet şi cu răbdare, sau propunîndu-i direct, el a convins-o să momească în casă diferiţi proşti, care n-au cum să-şi petreacă timpul

decît înghiţind tone de fum la masa de joc. Calul meu din C-1 mută-l în D-4. Bănuiesc ce vrei să faci. Unde rămăsesem ? A, da. Şi tînăra Tilda a început să momească diferiţi bărbaţi, fie că îi făceau curte, fie că nu, aşa cum a fost Tinel Iacoban. Dar iată că într-o zi, Tilda a invitat un tînăr inginer, de care ea însăşi s-a îndrăgostit. Ce folos, tînărul Radu Popa pierduse de acum bani grei, dăduse o chitanţă de zece mii de lei, nu-l mai putea salva. Tot ce a putut Tilda să facă a fost să nu mai treacă pe la fostul ei simpatiu şi să plîngă acasă, singură. Inginerul, aflînd adevărul despre ea, o părăsise... Mută pentru mine...

— Nu mai joc ! se răsti Lovin, împrăştiind piesele pe jos.

— Păcat. Să ştii că aveai toate şansele. De altfel...

Îi atrase atenţia că afară oprise o maşină. Cineva sună. Dima îi făcu semn lui Lovin să se ducă să deschidă, iar el îl urmă. Era cel aşteptat.

— Puteai să nu întîrzii atîta !

— Despre ce este vorba ?

— O să-ţi spună dumnealui ! îl arătă Dima pe Lovin. Ia-l la tine şi roagă-l să-ţi povestească.

Aproape alerga pe scări. În faţa uşii staţionau două maşini. Una dintre ele era aceea cu care venise el. Urcă grăbit şi îi spuse şoferului :

— În bulevard. De acolo vedem noi încotro.

Luă receptorul radiotelefonului şi formă un număr. I se răspunse dintr-o maşină asemănătoare cu aceea în care era el.

— Ce a făcut inginerul Radu ?

— A stat pînă acum o jumătate de oră în restaurantul „Bucegi". Apoi a vrut să se ducă la Paula Ştefănescu, dar ea tocmai pleca, împreună cu tatăl ei şi cîntăreţul Dino Fabriani. Bănuind încotro se îndreaptă, a luat şi el un getax şi s-a oprit în faţa teatrului. N-a mai găsit bilet şi s-a lăsat păgubaş.

— E băut ?
— Nu.
— Unde este acum ?
— Într-un scuar din colțul străzii Rombului, în imediata apropiere a teatruiui.
— Ce face ?
— Un moment, să văd cît mai precis... Citește „Informația". Cred că așteaptă sfîrșitul spectacolului.
— Vin și eu acolo. Dacă pleacă, anunță-mă ! Strada Rombului, spuse șoferului.

Tot timpul drumului, în mintea lui Dima s-a învîrtit o singură întrebare : „Ce fel de om este Radu ? Ce fel de om este ?"... Nu i se mai întîmplase de mult să primească date atît de contradictorii despre un om. Pînă acum un sfert de oră l-ar fi crezut cinstit, și iată că a trimis banii acestui Lovin. A achitat o datorie pentru care acum cîteva zile n-avea bani. Altfel nu-i mărturisea tatălui Paulei că o să-i ceară bani fratelui său. Dar fratele nu i-a împrumutat nimic după cum a recunoscut chiar el. De unde a făcut rost de bani în acest scurt interval de timp ? Nu rămînea decît să tragă concluzia că a avut banii pe care i-a scos fratele lui de la C.E.C. Dar asta însemna că... „Nu... nu ! se încăpățîna Dima. Ar fi prea simplu. Și totuși... revenea el, iar împins de fapte. Faptele sînt fapte !" Cercetătorul, ca și medicul, trebuie să asculte de rațiune, nu de inimă.

Radu era tot în scuarul unde-l știa Dima. Stătea picior peste picior și citea. Își alesese o bancă în apropierea unui stîlp, să aibă lumină.
— Ce noroc că v-am întîlnit ! îi spuse el, apropiindu-se cu mîna întinsă.
— Dacă nu eram urmărit, ați mai fi avut acest noroc ? ripostă inginerul, ursuz și ironic.
„Omul ăsta nu-i vinovat !" gîndi Dima.

— Tocmai dumneata nu acorzi întîmplării nici un rol în viaţa noastră ?

— Asta de acum are vreunul ?

— Poate că da, poate că nu.

— Aşa mi-ar fi răspuns şi Pitia.

Se aşează alături. Inginerul se întoarse cu faţa spre el, deşi ar fi fost bucuros să poată să se ridice şi să plece. N-avea chef de nimic, şi cu atît mai puţin de un dialog care îi va aminti, cu siguranţă, întîmplări neplăcute.

— Aş vrea mai întîi să vă spun că sînt supărat pe dumneavoastră. M-aţi făcut să pierd timp preţios, să urmăresc excroci de mîna a şaptea, să caut pe drumuri care se înfundă.

Radu ridică privirea nedumerit. Cel din faţa lui vorbea aparent calm, dar îl simţea enervat.

— Nu vă înţeleg.

— O să mă înţelegeţi imediat. Dar mai întîi am să vă spun că vă jucaţi cu propria dumneavoastră libertate. Luaţi prea uşor faptele grave şi asta s-ar putea să vă coste. Nu arunc vorbe în vînt... Sinceritatea, într-o situaţie ca aceea în care aţi fost şi sînteţi dumneavoastră, este o obligaţie. Orice neadevăr îl pot interpreta în defavoarea dumneavoastră, atîta timp cît nu ştiu ce s-a întîmplat.

— Nu găsesc că purtarea mea justifică aceste cuvinte. Mă bănuiţi de ceva ?

— Mai întîi de vina de a nu-mi fi spus adevărul.

— Am mințit ? !

Dima îl privi drept în faţă. Obişnuia să pună întrebările cheie privindu-şi în faţă interlocutorii.

— De ce nu mi-aţi spus că în noaptea morţii fratelui dumneavoastră aţi fost la Lovin ?

Radu amuţi. La orice s-ar fi aşteptat, numai la asta nu. Cum de aflase ? Cum ajunsese la Lovin ? Numai Tilda l-a putut duce. Ah, femeia asta !

— Să vă spun eu de ce aţi ascuns. Ca să nu aflu că aveţi datorii.

Abia acum Radu îşi dădu seama de marele pericol în care se afla şi sări ca ars :

— Eram sigur ! Eram sigur că veţi face această apropiere !

— Nu era firesc ?

— De aceea nu v-am spus că am datorii. Ştiam că o să mă bănuiţi că mi-am însuşit banii fratelui meu... Că i-am luat prin orice mijloc.

— Mă obligaţi la această concluzie.

— Nu este adevărat ! N-am luat nici un leu. Nu ştiu nimic despre banii scoşi de la C.E.C.

— Cu ce bani v-aţi plătit datoria ?

— Eu ? Cînd am plătit-o ?

— De curînd. Foarte de curînd.

— Nu este adevărat !

Prea multe surprize deodată. Începu să tremure.

— Şi, totuşi, v-aţi achitat datoria, insistă Dima.

— Pe cuvîntul meu de onoare că nu ! Întrebaţi-l pe Lovin. Doar el a venit să insiste. Trebuie să vă mai fac o mărturisire.

Îşi prinse tîmplele cu palmele, vrînd să se liniştească. Se întîmplaseră atîtea în ultimele zile, încît se simţea copleşit. Oare cînd aveau să se termine toate astea ? Trebuia să mărturisească odată adevărul. Numai aşa avea să se liniştească.

— V-am mai spus un neadevăr. M-aţi întrebat dacă am stat de vorbă cu cineva cîteva minute înainte de a veni femeia de serviciu. Am spus că nu. Am minţit.

— Cine a fost ?

— Lovin.

— Ştia ce s-a întîmplat şi de aceea a fugit speriat ?

— Nu. Ştiţi că am fost la el acasă, pe la ora opt. I-am promis că îi dau banii cît de curînd. M-a crezut. După ce am plecat, s-a răzgîndit probabil, n-a mai avut

încredere şi a venit la mine. Nu eram acasă şi m-a aşteptat în poartă. M-a pus să semnez o hîrtie în care mă obligam să-i achit datoria în cel mult o săptămînă.

— De unde speraţi să faceţi rost de bani ?

— Eram convins că o să-l amîn, dar am semnat. Aşa îl opream să se ducă să mă reclame la serviciu. Ar fi fost penibil. Între timp speram să-l conving pe fratele meu să-mi împrumute bani. Dacă nu făceam rost... i-aş mai fi dat un nou termen sau l-aş fi ocolit. Vă rog să credeţi tot ce v-am spus acum.

— Revin la întrebarea de mai înainte : De unde aţi avut bani să vă achitaţi datoria ?

— Vă repet că încă sînt dator.

— Lovin a primit astăzi banii de la dumneavoastră. Mi-a arătat mandatul poştal.

— Imposibil ! sări iar inginerul. Imposibil ! Eu n-am nici un ban. Şi apoi n-aş fi fost atît de naiv. Nu mi-aş fi dat seama că achitînd datoria mă veţi bănui ?

Dima rămase pe gînduri. Radu părea sincer. Atunci ?

Fu pus în încurcătură de această situaţie complicată. Să-l ia cu el ? Să-l lase liber ? Era mai bine să ceară sfatul colonelului Aldea. Între timp, inginerul va fi urmărit în aşa fel încît să nu existe nici un pericol să dispară... Dacă este vinovat, acum, cînd ştie că s-au aflat unele fapte, cu atît mai mult poate comite o greşeală, o imprudenţă, care să-l dea de gol. Încercarea de a se ascunde ar fi o dovadă concludentă împotriva lui.

— Vă rog să treceţi mîine pe la mine, spuse Dima, ridicîndu-se. Vă aştept în jurul orei nouă.

Primul gînd a fost să-l găsească pe Mihai. El avusese obligaţia să-l supravegheze pe inginerul Radu.

— L-ai scăpat ! fură primele lui cuvinte. Pentru o jumătate de oră ţi-a scăpat de sub ochi.

— Nici o clipă.

— Dar a expediat banii.

— Pe la ce oră ?

— Cred că între ora zece şi unsprezece. Am să mă interesez.

— La ora aceea nu putea să trimită banii. Şi nici la o altă oră.

— Atunci cine i-a trimis ?

— Altcineva.

— În numele lui ?

— Poate.

— Spune-mi cu cine a stat de vorbă.

— La telefon a vorbit cu Tilda. A trecut apoi pe la Paula Ştefănescu. Poate ea să-i fi făcut acest serviciu.

— Am să cercetez. Dar să zicem că nu i-a trimis el, aşa cum pretinde. Cel care a făcut-o în locul lui, a vrut să-l salveze sau să-l înfunde ?

— Greu de răspuns. În orice caz, în mod obiectiv, fapta îl acuză.

— Trebuie neapărat să aflu cine a trimis aceşti bani.

— El nu. Află precis la ce oră au fost expediaţi banii şi am să-ţi spun unde era şi ce făcea în timpul acela.

Dima se duse la oficiul poştal de la care se expediase mandatul. Spera că funcţionara să fi reţinut figura celui care expediase banii.

— Sînteţi amabilă să-mi spuneţi dacă dumneavoastră aţi întocmit formele pentru expedierea acestor bani ?

Se adresa unei funcţionare tinere şi zîmbăreţe, gîndindu-se : „Iată un casier bine dispus". Avea prejudecata lui în privinţa acestor funcţionari, socotindu-i oameni crispaţi şi bănuitori.

— Au fost expediaţi de dimineaţă. Eu am intrat în serviciu la ora două.

— Cine a fost dimineaţa în locul dumneavoastră ?

— Tovarăşa Sionescu.

— Ştiţi cumva numărul ei de telefon ?

— Da.

Îl primi. Înainte de a o căuta pe funcționară, Dima ceru dirigintelui permisiunea să cerceteze formularele. Avea la el declarația lui Radu. I-a fost ușor să-și dea seama că nu era același scris. Mulțumi și se grăbi s-o caute pe funcționara care fusese de serviciu dimineața.

Avu norocul s-o găsească acasă.

Dima se trezi în fața unei femei cochete, care-l primi cam plictisită. „S-au schimbat de tot casierițele, fu nevoit să constate. Trebuie să-mi revizuiesc vechea mea părere."

Îi spuse motivul pentru care o deranja.

— Aș fi bucuros dacă mi-ați putea spune cum arăta persoana care a expediat suma.

Casierița rămase pe gînduri, apoi întrebă bănuitoare :

— N-au fost primiți banii ?

— Ba da. Mă interesează cine a expediat. Un bărbat, o femeie...

— Femeie în nici un caz. Un bărbat. Dar e imposibil să-mi amintesc cum arăta. Dacă l-aș vedea... E mai ușor să recunoști pe cineva.

— Ar trebui să vi-l arăt... Puteți să mă însoțiți pentru o jumătate de oră ? Sau vă stric un program ?

— Îmi faceți altul doar... Eram cam plictisită.

— Am să încerc să fiu o companie cît mai plăcută.

— Sînt convinsă că veți reuși.

— Vă aștept.

Spectatorii l-au primit cu căldură pe Dino Fabriani. Aplauzele au izbucnit ca o ploaie repede. Cîntărețul și-a început programul cu cea mai tare piesă a repertoriului său. Voia neapărat să *încălzească* sala.

Cum a ajuns în fața rampei, a căutat-o cu privirea pe Paula. În curînd, întreaga sală a priceput că interpretează pentru cineva și cu atît mai mult l-a simpatizat. Vecinii Paulei o priviră cu interes și ea se roși, văzîn-

du-se în centrul atenţiei. De ruşine nici nu privea spre scenă. Numai tatăl ei trăia cu adevărat aceste clipe.

Îşi trecu braţul pe lîngă al fetei, cu o mîndrie paternă uşor de ghicit la un om ca el. Simţea fiecare privire din jur. Dacă el ar fi fost centrul atenţiei acestei săli, nu ar fi fost atît de măgulit.

În acest timp, în prima lojă, situată în imediata apropiere a scenei, o femeie tînără căuta, privind prin binoclu, pe cineva. Era singurul om din sală care nu avea privirea îndreptată spre scenă. Din umbra lojei, un bărbat îi spuse, şoptit :

— Vezi, te rog, în primul rînd de scaune.

Binoclul căută rîndul indicat. Începu să se plimbe de la un scaun la altul. Vocea bărbatului interveni iar :

— La jumătatea rîndului. O fată foarte frumoasă, încadrată în dreapta de un bărbat cu înfăţişare de străin, iar la stînga de un alt bărbat, tot în vîrstă. În rîndul doi, chiar în spatele ei, este cel cu monoclu şi barbă scurtă, italienească.

— Da, îl văd.

— În rîndul trei, pe strapontină, e un bărbat tînăr, care priveşte grupul de care ţi-am vorbit.

— Îl văd.

— El e ?

— Nu.

— Priveşte-i pe ceilalţi. Este vreunul dintre ei ?

Binoclul trecu de la unul la altul. Sala era puţin luminată.

— Ah ! Cred că da.

— Care ?

— Cel din rîndul al doilea.

— Mulţumesc. Vă doresc petrecere frumoasă ! îi ură bărbatul şi se grăbi să plece.

În ochii Paulei, seara asta căpătase dimensiuni nebănuite. Pentru fetiţa ascultătoare, care îşi petrecea ziua în bibliotecă, învăţînd pentru examenul de admitere la

chimie, tot ce se întîmpla acum era uluitor. Nici nu se putea concentra să asculte concertul. Gînduri noi o asaltau. Cîntăreţul se auzea de undeva, de departe...

Îşi rememoră evenimentele zilei. Sosirea tatălui, pantofii, colierul, cuvintele lui Dino Fabriani, sosirea la teatru... Mai ales sosirea. Zeci de spectatori în jurul lor... în jurul ei... Cîţiva aplaudaseră. El o ajutase să coboare. Trebon îi întîmpinase. Parcă nu-i mai era atît de antipatic.

Îl privi cu coada ochiului. Era în dreapta lui, asculta ca un spectator care acum îl vedea prima dată pe Dino Fabriani. Urmărea atît de atent, încît fata privi şi ea spre scenă. Atunci începu să audă melodia largă, pe spaţii întinse, cu ritm de mers de cămilă. Se bucură cînd descoperi că asociase bine. În cuvintele cîntăreţului era vorba despre o caravană, care ducea departe un îndrăgostit.

Spectacolul avu un succes deosebit. La sfîrşitul lui, Dino Fabriani primi enorme buchete de flori. El căută privirea Paulei şi îi aruncă o floare, stîrnind şi mai mult aplauzele spectatorilor.

Cînd să iasă din teatru, avu loc o scenă care o măguli şi mai mult pe Paula. Înaintau greu spre maşină. În jurul lor, zeci de admiratori cu mici carneţele întinse încercau să obţină autografe. O fetişcană se zbătu să ajungă lîngă Paula şi, cu ochii sclipind de admiraţie, simpatie şi invidie, o întrebă :

— Soţia ?

Nu primi nici un răspuns, pentru că Paula se fîstîci într-atît, încît trebui să intervină Trebon, ca s-o împingă mai departe, spre maşină. Fetişcana crezu, probabil, că n-a fost înţeleasă de străină, şi îi ceru :

— Un autograf ! Autograf !

Paula tocmai voia să spună că nu este ceea ce credea ea, cînd Trebon luă carneţelul fetei şi îl ţinu în faţa Paulei, îndemnînd-o :

— Semnează ! Semnează !

Paula făcu ce i se ceru. Fetişcana mulţumi încîntată. Trebon o împinse uşor de la spate, spre maşină, şoptindu-i :

— Lîngă oameni mari, toţi ajungem mari !

Cîteva blitz-uri orbiră întregul grup. Luminile lor fură ca un semnal. Cineva aplaudă şi toţi ceilalţi îl urmară. Maşina în care era Paula, tatăl ei şi Dino Fabriani porni într-o răpăială de aplauze.

Un singur spectator asista fără entuziasm la această scenă. Paula trecuse foarte aproape de el, dar nu-l zărise. El, în schimb, nu scăpase nici cel mai mic amănunt.

Cînd maşina lui Dino Fabriani şi maşina lui Trebon porniră din loc, spectatorul tăcut făcu semn unui getax şi se urcă şi el.

— Mergi după maşina aceea.

Cinci minute mai tîrziu, cele trei maşini staţionau în faţa restaurantului „Ambasador". Paula, tatăl ei şi Dino Fabriani intrară primii. Trebon se grăbi să-i ajungă.

Recunoscîndu-l pe cîntăreţ, ospătarul le arătă masa rezervată. Paula se văzu şi aici în centrul atenţiei celor de la mesele vecine. Trecînd pe lîngă masa unor tineri, surprinse un fragment de convorbire :

— Cine este fata ?

— Se zice că pentru ea a venit a doua oară...

Trebon, rămas mai în urmă cu George Ştefănescu, îi şopti acestuia privind spre fată :

— Abia acum înţeleg...

— E încîntătoare, nu-i aşa ?

Paula, îmbujorată de emoţie, era, într-adevăr, încîntătoare.

Comandară şampanie. Cupele sclipiră, ridicate în dreptul ochilor. Ochii Paulei străluceau ca niciodată. Şampania se furişă repede în toată fiinţa ei, moleşind-o. Se simţea legănată de o mînă nevăzută. Totul se distanţase atît de mult de ea...

Trebon toastase, dar ea nu-l auzise. Nu reţinuse decît sclipirea cupelor.

Dino Fabriani scoase din buzunarul vestei o cutiuţă, pe care o desfăcu sub privirile curioase ale celorlalţi, şi le arătă două verighete...

La vederea lor, Paula păru deodată că se trezeşte din beţia de o clipă. Impresiile acestei nemaipomenite seri se împrăştiară ca un fum...

Dino Fabriani o prinse de mînă. Fata îşi păstră mîna, căutîndu-l cu privirea pe tatăl ei. Bătrînul îşi coborî încet capul, aprobînd. Degetul ei primi verigheta. Tatăl ridică cupa, dar o lăsă fără să fi gustat măcar. Trebon îl întrebă din ochi de ce nu bea şi el îşi arătă ficatul. Ochii Paulei nu mai aveau strălucirea de acum cîteva clipe... Îşi retrase încet mîna, lăsînd-o în poală.

Gestul ei fu remarcat mai ales de tînărul tăcut care îi urmărise din faţa teatrului pînă aici. De la o masă, din dreptul unei coloane, nu scăpase nici un amănunt. Cînd Dino Fabriani pusese verigheta în degetul Paulei, el sărise indignat drept în picioare. O clipă se clătinase, ca un om care nu ştie ce să facă : să plece sau să stea ?...

— Plata !

Lăsă banii fără să fi consumat băutura pe care o ceruse. Ieşi din restaurant fără să-i pese de figura mirată a ospătarului.

În holul hotelului ceru portarului o foaie de hîrtie şi scrise cîteva rînduri, atît de nervos, încît rupse hîrtia în cîteva locuri. Se înapoie în restaurant.

La masă nu mai erau decît Trebon şi George Ştefănescu. Pe Paula o invitase cîntăreţul la dans. Îi zări în mijlocul ringului.

Tatăl îi urmărea. Cînd se pierdură printre ceilalţi dansatori, Ştefănescu se ridică de la masă şi se duse

mai aproape, să-i poată urmări. Se rezemă de o coloană şi nu-i mai scăpă din ochi.

— Aş vrea să te conving că merit sentimentele tale, îi şopti Dino, Paulei. Pot să sper că n-am fost primit cu ostilitate ?

Îi căută privirea. Printr-un uşor moţăit, ea îi răspunse „da". Încurajat de răspuns, o apropie şi mai mult de pieptul lui, sărutîndu-i uşor părul.

Gestul lui nu-i scăpă tatălui. Trăsăturile obrazului său se lungiră deodată. Purtarea cîntăreţului îi ridică sîngele în cap. Îi urmări cu privirea din ce în ce mai pornită, pînă cînd, nemaiputînd rezista, se smulse din loc şi veni la masă, lîngă Trebon.

— Dino Fabriani este un porc ! şuieră printre dinţi, atît de pornit, încît impresarul tresări speriat.

Căută şi el cu privirea spre ringul de dans şi înţelese ce s-a petrecut cu acest tată exagerat.

— Un tată gelos e mai rău decît un soţ gelos !

George se aşeză cu faţa spre ringul de dans, urmărind cu privirea rece perechea care dansa.

Radu înţelese ceva din cele ce se întîmplaseră şi fu cu atît mai pornit împotriva lui George Ştefănescu. Făcu semn unui picolo şi îi întinse biletul, pe care îl scrisese cu cîteva minute mai înainte :

— Te rog să-l duci la masa aceea.

Aşteptă în uşă, vrînd să se înfrunte, măcar o clipă, cu tatăl Paulei. O singură privire să schimbe, acum cînd totul părea pierdut.

Picolo înmînă biletul lui Trebon.

„Ceea ce faceţi dumneavoastră acum este o crimă !"

Trebon îşi încrucişă privirea cu Radu. Impresarul îşi muşcă luleaua, furios.

George Ştefănescu, înţelegînd că biletul nu adusese nimic bun, întinse mîna şi-l luă. Privi şi el spre Radu.

Cel care se ridică fu Trebon. Îndesîndu-şi tutunul în lulea, cu un gest nervos, care îi umplea timpul, se îndreptă spre Radu. Inginerul ieşi din restaurant.

Afară, Trebon i se adresă pornit :

— Pot să ştiu cum justificaţi dumneavoastră aceste cuvinte ?

Îşi plimba furios luleaua dintr-o parte în alta a gurii.

— Ştiţi mai bine decît mine ! Profitaţi de naivitatea ei...

— Domnule ! Nu vă permit ! Dino Fabriani este logodnicul domnişoarei Paula încă de acum un an. Din cîte mi s-a spus, dumneavoastră aveţi de lămurit probleme mai importante.

— Le-am rezolvat, domnule Trebon. Iar în ceea ce ne priveşte, vă spun că n-am de gînd să stau cu mîinile la piept. Domnişoara Paula mă iubeşte. Tatăl ei este cel care o împinge...

De furie, Trebon izbucni într-o tuse nervoasă, împroşcîndu-l pe Radu cu tutun din pipa lui veche. Era atît de pornit, încît nu reuşea să articuleze un cuvînt.

Radu îşi şterse faţa de tutun, sub privirea lui fixă. Se mai înfruntară o clipă, apoi Radu îi întoarse spatele şi plecă. Trebon se uită mult timp după el, răsuflînd ca un om care ridică o piatră de moară. Nu se putea linişti.

Cînd reveni în restaurant, Ştefănescu îl aştepta nerăbdător.

— Ce s-a întîmplat ?

— Un individ obraznic ! răsuflă impresarul, dar nu avu vreme să continue, pentru că tocmai atunci reveniră la masă Dino Fabriani şi Paula.

Trebon avu grijă să ia biletul şi să-l rupă.

— De la cine e ? se interesă cîntăreţul.

— De la o admiratoare, dar acum nu mai ai dreptul să le citeşti, zîmbi el, arătînd spre fată.

În primul moment, Radu voi să se urce în autobuz, să se ducă drept acasă, dar se răzgîndi. După obiceiul lui, porni să se plimbe, cu mîinile în buzunar. Voia să se mai liniştească.

Îl înfuriase atît de tare Trebon, încît ceva parcă se rupsese în el. Acum simţea că-l cuprinde o moleşeală, care parcă îl liniştea. Nu mai tremura ca în clipa confruntării.

Se mai linişti, spunîndu-şi: „În fond, ce am eu cu trepăduşul ăsta? El nu face decît să-şi apere stăpînul. George Ştefănescu este vinovatul. El admite căsătoria Paulei, fără să ţină seama de sentimentele ei... Dar care sînt sentimentele acestei fete? Doar nu este un copil. Dansa cu Dino Fabriani... Era tandră cu el... Nu cumva m-am înşelat în privinţa sentimentelor ei?"

Totuşi nu se simţea bine. Îi era din ce în ce mai rău de la ficat. De cîte ori se enerva, ficatul îi dădea de furcă.

Se urcă în autobuz. Peste zece minute păşea agale pe strada lui. Curtea i se păru pustie. Nu ardea becul în faţa uşii. De cînd era copil, acel bec îl pomenise întotdeauna aprins. Seara, cînd aprindea lumina în casă, automat se ducea să aprindă şi becul din faţa uşii. De multe ori îl uita arzînd pînă a doua zi.

Intră în casă. Se opri în pragul camerei în care fusese fratele lui. Privi în jur. Se opri în cercul de cretă desenat lîngă masă... Descoperi pe perete tabloul adus de Marian. Nu-l observase pînă atunci. Îl privi contrariat. Ce era cu el aici?

Privindu-l, începu să realizeze ce s-a întîmplat... Parcă cineva i-a luat o pînză de pe ochi. Citi pentru a treia oară plăcuţa de alamă prinsă de ramă: Colecţia M. Harian.

Obosit, se rezemă de masă, ducîndu-şi mîna la frunte... „Da, da, aşa trebuie să fie!" îşi spuse. Ar fi sărit în sus, dacă nu i-ar fi fost atît de rău. Se simţea

la capătul puterilor. Resimţea acum, deodată, oboseala, emoţiile, nervii ultimelor zile. Aşa se întîmplă de obicei. Parcă se strîng toate undeva şi te copleşesc la un semn, mai ales atunci cînd treci de ele.

Se smulse din loc şi, păşind greu, se duse la telefon şi ridică receptorul.

— Alo ! Vă rog cu tovarăşul căpitan Dima.

— Nu este aici, reveniţi mîine dimineaţă.

— Vă rog să-i transmiteţi că l-a căutat inginerul Radu Popa... Să-mi telefoneze la orice oră...

Dima, în acest timp, era la restaurant. Stătea la o masă retrasă şi privea din cînd în cînd spre grupul lui George Ştefănescu. Părea un om dus pe gînduri. Stătea cu ochii pe jumătate închişi, cu coatele pe masă şi bărbia rezemată în palme. Un om care a consumat un pahar de băutură şi s-a lăsat furat de amintiri.

Într-adevăr, prin mintea lui Dima treceau nenumărate gînduri. Toate se refereau la un anume om : George Ştefănescu. Aştepta chiar aici un răspuns în legătură cu el. Iar vor avea o surpriză ?

Îl privea ca şi cînd ar fi vrut să pătrundă în sufletul lui...

Cel observat era dus şi el pe gînduri. Dima remarcase că nu mai era nici pe departe bine dispus ca la teatru. Acolo părea de-a dreptul fericit. Un tată fericit, care îşi privea copilul cu indescriptibile sentimente paterne. Dar acum ?

Era un om încărcat de gînduri. Lui Dima chiar i se păru că ocoleşte privirea fiicei lui. Stătea mai mult cu capul în jos. De faţă se ocupau Trebon şi Dino Fabriani. Ştefănescu şi Singer tăceau... Cînd ridica privirea, Ştefănescu părea preocupat mai mult de persoana lui Singer, cu care schimba, din cînd în cînd, cîteva cuvinte. Îl interesa acest om pe care îl privea, ciudat, cu interes şi uşor dispreţ în acelaşi timp. Oare ce raporturi erau între aceşti doi oameni ? Singer i-a

făcut un serviciu lui Ştefănescu ? Funcţionara de la Poştă îl identificase pe el drept persoana care depusese banii. Între ceilalţi, Singer nu se simţea tocmai bine. Ridica mereu dintr-un umăr, nervos. Părea un om mai modest. În clipa aceea probabil că ar fi vrut să nu fie la masa lor, ci într-un colţ, neprivit de nimeni, să bea şi să mănînce sănătos, apoi să-şi cureţe dinţii rari cu o scobitoare, ceea ce nu putea face acum în toată voia. Nici băutura nu-i prea plăcea. Se gîndea că şampania nu e pentru el. Un coniac bun, pe care să-l clătească o dată în gură, înainte să-i dea drumul pe gît, ar fi fost de o mie de ori mai bun. Dima îşi spuse că Singer nu putea avea nici o legătură cu Lovin. Probabil că nici nu ştie de existenţa lui. Ştefănescu l-a trimis să expedieze banii. Aproape sigur că i-a dat mandatul completat gata.

La un moment dat Singer păru atît de plictisit, încît voi să se ridice, dar un semn al lui Trebon îl făcu să renunţe.

— Mergem cu toţii.

— E timpul, întări şi George Ştefănescu.

Mai rămaseră, totuşi, destul timp, pînă cînd Singer făcu o a doua tentativă de a pleca. Atunci chemară ospătarul.

Dima făcu semn unui consumator de la o masă vecină şi acesta se duse repede după fata care strînsese tacîmurile.

— Te rog să-mi dai mie aceste pahare.

Îi explică cine este şi le obţinu.

Dima se ridică şi el de la masă şi se îndreptă spre ieşire.

Cum ajunse la serviciu, prima lui grijă fu să afle rezultatul pe care îl aşteptase în restaurant.

— George Ştefănescu are cazier ?

— Nu.

— Mulţumesc.

Se duse în birou şi găsi un bileţel :

„A telefonat Radu Popa că vrea să vă spună ceva foarte important. Telefonaţi-i la orice oră".

Se grăbi să sune la Radu. Nu-i răspunse nimeni. Contrariat, închise şi formă alt număr.

— Alo, Mihai ?

— Ce s-a întîmplat ?

— Du-te imediat pînă la Radu Popa. M-a căutat.

— Telefonează-i.

— Nu-mi răspunde, cu toate că mi s-a spus că este acasă.

Stătea ca pe ghimpi. Avea sentimentul că trebuie să facă ceva, dar nu ştia ce. Să se ducă la George Ştefănescu ? Îşi consultă ceasul. Nu era o oră potrivită. Totuşi, era aproape sigur că el a trimis banii datoraţi de Radu lui Lovin. De ce a făcut-o ?... Ca să-l compromită ? Ca să-l salveze ?

Erau mai multe argumentele care pledau pentru compromitere. De aceea a şi vrut să rămînă în umbră şi l-a folosit pe Singer...

Dar dacă Singer a făcut-o pe cont propriu ? Atunci totul se ducea de rîpă. Nimic din ceea ce gîndise pînă atunci nu mai era valabil. Va trebui, desigur, să se intereseze şi de acest umil Singer, să vadă ce se ascunde sub masca lui.

În sfîrşit, primi telefonul lui Mihai.

— Radu e mort !

— Cum ? !

— Vino repede aici !

Mihai îl aştepta în uşă.

Radu era în pat, cu perna aşezată sus, pe tăblie. Pe genunchi avea o carte, pe care aşezase o foaie de hîrtie. Scrisese un singur rînd :

Dragă Paula,

În sfîrşit, am aflat ce a făcut...

— Uşile închise, ferestrele închise... Nici o urmă.., vorbi Mihai, ca un om care nu mai înţelege nimic.

— Dar ce mama dracului, vreţi să cred în stafii ? ! izbucni Dima, cu o violenţă neaşteptată la el. Cine l-a omorît ?

— S-o fi sinucis ?

— În nici un caz ! A fost oprit să-mi spună ceva. Nu uita că m-a căutat, lăsîndu-mi vorbă să-i telefonez la orice oră. Descoperise ceva important. Poftim ! arătă el scrisoarea începută. Îi scria Paulei, voia să-i mărturisească ce a aflat. Şi apoi — se lăsă el în genunchi, privind atent — mi se pare că l-a omorît aceeaşi otravă ca şi pe fratele lui. Priveşte-i corneea.

— Ai dreptate. Dar cum de-a venit cineva să-l suprime, fără să lase cea mai mică urmă ? Substanţa asta omoară în cîteva secunde. Înseamnă că cineva i-a administrat-o cînd el începuse să scrie. Cum a reuşit să se apropie atît de mult de el ?

— Cineva cunoscut.

— Femeia de serviciu.

— Trimite pe cineva la ea să afle ce a făcut în ultimele trei ore.

— Alte cunoştinţe ? Trebuie să vedem cum şi-a petrecut seara Tilda. Ea se putea apropia de el fără să-i trezească vreo bănuială.

— Putea să-l şi îmbrăţişeze.

— La ea mă duc chiar eu. George Ştefănescu, Paula şi ceilalţi erau la restaurant, sub ochii noştri, cînd a fost omorît. Ştiu cu absolută precizie ce a făcut fiecare dintre ei.

— Şi Singer ?

— N-a fost acolo ?

— A venit ultimul. Au fost împreună la teatru, dar la restaurant, nu.

Între timp sosi medicul legist, care își spuse părerea asupra timpului cînd s-a produs decesul. Cadavrul fu ridicat.

În cameră rămaseră numai Dima și Mihai.

Nu le venea să creadă că nu pot descoperi cea mai mică dovadă că cineva fusese aici. Mihai cercetă cu lupa fiecare obiect. Căutară urme pe paharul de ceai de pe noptiera patului. Ceaiul îl trimiseseră la analiză și acum așteptau răspunsul. Peste cîteva minute le-a fost comunicat rezultatul : nu conținea nimic altceva decît... zahăr.

— Și, totuși, ce a vrut să-mi spună omul ăsta ! bombăni Dima, ca pentru el. Ce a vrut să-mi spună ?... În după-amiaza asta el a descoperit ceva.

— Și cineva știa că el a aflat acest „ceva", altfel nu-l suprima.

Dima ajunse iar în fața fotoliului așezat atît de ciudat, spre perete. De ce o fi stînd așa întors ?

Văzînd că acordă fotoliului o atenție deosebită, Mihai îl întrebă :

— Ce îți atrage atenția ?

— Nu vezi cum e așezat ? Cel care stă în el nu privește decît peretele...

Se așeză. Cercetă cu privirea peretele din față. Ajunse să privească și tabloul... Închise ochii, vrînd să-și amintească ceva, apoi spuse :

— Nu privești decît peretele și acest tablou. Mihai, îți amintești dacă în seara morții arhitectului Marian tabloul ăsta era tot așa de strîmb ? Înclin să cred că de atunci i-a schimbat cineva poziția.

Tabloul atîrna acum într-o parte.

— Cred că era la locul lui.

Dima îndepărtă rama tabloului de perete. În spate nu văzu urma de praf, pe care o găsești de obicei. Ridică și un alt tablou, de pe celălalt perete : urma de praf era.

— A fost adus de curînd, îi spuse lui Mihai, în timp ce se lăsa pe genunchi să privească mai de aproape praful de tencuială de pe parchet. A fost atîrnat după ce s-a măturat ultima dată.

Citi plăcuța de alamă de pe ramă, apoi se duse să telefoneze. Vru să caute un număr în carte.

— Mihai! Ia uite cum este deschisă!

Telefonul era așezat pe cartea de telefon deschisă chiar la litera „H", pe pagina unde era și numele colecționarului Harian. Înseamnă că inginerul Radu îi telefonase, poate chiar de curînd?

— Așteaptă-mă aici! spuse Dima, copiind adresa din carte.

Mașina opri în fața unei vile nu prea mari, foarte bine întreținută. În fața ușii, Dima ezită o clipă, înainte să apese pe butonul soneriei. Era o oră cu totul nepotrivită, dar ceea ce trebuia să afle nu suferea nici o amînare.

În pragul ușii apăru un bătrînel supărat.

— Ce doriți dumneavoastră? întrebă el acru.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta. Dacă n-ar fi fost absolută nevoie...

Ca să-i poată cîștiga încrederea și să-l primească în casă — bătrînelul stătea în ușă, fără să pară dispus să-l lase să intre — se legitimă.

Se trezi într-un hol imens, cu pereții plini de tablouri, așezate înghesuit. Bătrînelul, acum simpatic, își luase din cap fesul alb și părea altul.

— Vă deranjez în legătură cu un tablou, pe rama căruia am citit numele dumneavoastră. Ați înstrăinat de curînd vreunul?

— Dacă am înstrăinat? Da...

— Puteți să-mi spuneți cui?

— Sigur că da... Ați auzit de Marian Popa?

— Arhitectul?

— El... Piesa pe care am avut-o îl interesa în cel mai înalt grad. De ani de zile se ține de capul meu să i-o dau.

— La ce oră a trecut pe la dumneavoastră arhitectul Marian ?

— Să fi fost vreo șapte și jumătate.

— Pentru ce sumă l-ați vîndut ?

— 10 000 de lei... Destul de ieftin. E o piesă extraordinară.

— Ați făcut, desigur, formele necesare.

— E, dragul meu, ce forme să facem ? I-am dat o simplă chitanță. Sîntem vechi cunoștințe.

— Ați fost foarte amabil. O singură întrebare : N-ați reținut unde a pus chitanța ?

— A pierdut-o ?

— Poate că a rătăcit-o numai.

— Păi... ia stai... Da, sigur că da. În libretul de economii. Venise de la C.E.C. și a scos pe masă, banii o dată cu libretul. Chitanța a pus-o în el.

— Mulțumesc.

Dima se grăbi să se înapoieze la locuința inginerului Radu, unde îl aștepta Mihai, nerăbdător.

— Ceva nou ?

— Cu două ore înainte de a intra în această casă, arhitectul Marian a primit o chitanță de 10 000 de lei.

— A cumpărat tabloul ăsta ?

— Da.

— Putea să lase cuiva chitanța ?

— N-avea nici un rost. Cu atît mai mult cu cît, dacă ținem seama de ora la care a vorbit la telefon cu George Ștefănescu, putem fi aproape siguri că de la colecționar a venit direct acasă. Era și firesc să nu se plimbe prea mult în oraș, avînd tabloul la el.

— N-am găsit nici o chitanță, deși am cotrobăit peste tot. Aș jura că nu este aici.

— Cine avea interesul să o ascundă ? Pe Radu îl scot din cauză. Lipsa banilor îl acuza. El ar fi fost primul care ne-ar fi spus că fratele lui a cumpărat tabloul. Cred că asta şi aflase, cînd m-a căutat la telefon.

Îşi dădu o palmă peste frunte. Uitase ceva mai mult decît important.

— Mihai, vino să asculţi şi tu cum voi fi înjurat.

Formă numărul colecţionarului Harian.

— Tot eu sînt, începu Dima, numai miere.

— Dumneata n-ai somn ? se răsti bătrînul, morocănos foc, pentru a doua oară trezit din somn.

— Aveţi dreptate să fiţi supărat, dar am omis să vă întreb ceva. V-aş fi recunoscător...

— Întreabă-mă, domnule, odată. Acum se face ziuă.

— În seara asta v-a telefonat cumva fratele arhitectului Marian ?

— Un inginer Radu ?

— Exact.

— M-a întrebat dacă fratele lui a cumpărat tabloul de la mine.

— Pe la ce oră, vă rog ?

— Şi el m-a trezit din somn. Cred că era aproape douăsprezece.

— Vă promit că orice s-ar întîmpla nu vă mai deranjez.

Bătrînul pusese de mult receptorul în furcă. Dima îl privi pe Mihai, zîmbindu-i complice.

— E supărat rău. Şi de ce naiba ? ! Cînd dormi, eşti ca şi mort. Dacă s-ar putea, eu n-aş dormi niciodată.

— De ce nu i-ai explicat toate astea ?

— M-am intimidat şi...

— Telefonează-i şi spune-i că ai uitat.

Făcură amîndoi haz de supărarea întemeiată a bătrînelului, dar cine era de vină ?

— Va să zică, acum ştim precis ce a aflat inginerul Radu. Era sincer cînd ne spunea că nu are bani. Am putea fi siguri că nu el l-a omorît pe arhitectul Marian. Singurul mobil, banii, a căzut.

— Ceilalţi bani de la C.E.C. i-ar fi rămas tot lui.

— E adevărat, şi nu uit asta. Totuşi nu i-ar fi putut ridica atît de repede... Şi nu ştiu cum, dar dacă nu erau banii aceia lichizi... Mă înţelegi ?

— Atunci cine a avut interesul să-l omoare ?

— Cred că trebuie să reconsiderăm totul, privind faptele din unghiul acestei noi întîmplări. Vrei să ne gîndim puţin ? Cu tine alături sînt mai deştept.

— E şi explicabil.

— Aşază-te în fotoliul de-acolo şi ascultă, îl invită, amuzat de răspunsul prompt al prietenului, în timp ce îşi scotea din buzunar carnetul de însemnări. Uite aici o listă de oameni. Ai vreo preferinţă ?

— Alfabetic.

— Ca autorii în culegeri. Nu se supără nimeni... Să începem, totuşi, cu femeia de serviciu. Ar fi putut fi interesată dacă ar fi fost banii în casă. Acum ştim precis că nu. De libret nu s-ar fi putut folosi. Putem conchide că mobilul banilor lipseşte. Vezi cumva altul ?

— Categoric nu.

— Tipul cu care urma să se întîlnească aici... cred că e în aceeaşi situaţie cu ea. De acord ?

— Cred că da.

— Tilda. Mi-a dat mai multă bătaie de cap în legătură cu Radu. Pe bătrîn nici nu-l cunoştea. Ce motiv s-o împingă la acest fapt ?

— Nici unul.

— Lovin aştepta nişte bani. El prefera să-l şantajeze pe inginer, ameninţîndu-l că se duce la serviciu. Era mai interesat să-l ştie pe bătrîn în viaţă. Bănuia că Radu putea împrumuta bani de la el.

— De acord.

— Paula ?

— În nici un caz, din cîte o cunoaştem.

— George Ştefănescu ?

— Îl cunoscuse pe arhitect în urmă cu cîteva săptămîni. Primise invitaţia de a sta de vorbă despre copii. Chiar dacă nu-l voia pe Radu de ginere, nu avea nimic cu arhitectul. Nu trebuie să scăpăm din vedere faptul că în clipa morţii arhitectului el era acasă.

— Nici eu nu văd ce ar fi avut cu el. Dar cu Radu ?

— Radu este altceva... În seara morţii arhitectului Marian, numai el şi femeia au fost aici. Unul dintre ei putea să ia chitanţa... Ascultă, Mihai, cum o fi înţelegînd fericirea acest tată îndrăgostit peste poate de fiica lui ?

— Te gîndeşti la Dino Fabriani ?

— Şi la el. George Ştefănescu poate să creadă că e bărbatul ideal pentru fiica lui.

— În clipa asta trebuie să fie fericit. Paula s-a logodit...

— Dar fata o fi la fel de mulţumită ?

— Greu de spus. E sigur că îl ascultă pe tatăl ei. Poate că Dino Fabriani nici nu-i este indiferent. Cîntăreţul vine cu mirajul gloriei... În acelaşi timp, Radu a fost o mare dezamăgire. Ai asistat la scena aceea. Fata a aflat despre Tilda. La vîrsta ei uiţi şi ierţi orice, numai dragostea pentru o altă femeie nu !

Dino Fabriani îndreptase maşina spre şosea. Deşi ora era înaintată, noaptea frumoasă îl ispitea. Îi propusese Paulei şi tatălui ei o plimbare. Fata primise chiar bucuroasă. Simţea nevoia să stea cuibărită în colţul maşinii şi să gîndească. În întuneric parcă se putea feri mai uşor de ceilalţi.

Oare ce se întîmplase cu ea ? Ce avea să urmeze acum ? Iată, se plimba cu un om care avea să-i fie soţ, dar pe care nu-l iubea. Era simpatic, avea succes

în societate, plăcea oamenilor, îi cucerea ușor cînd era pe scenă, dar ea nu și-l putea apropia atît cît s-ar fi cuvenit. Își mărturisi că gîndul îi era tot la Radu. Și pe măsură ce își revenea din „aventura" acelei seri, voia și mai mult să-l vadă. Deși se convinsese pe deplin că e cu totul altfel decît și-l închipuise, tot nu-l putea dispreţui, așa cum s-ar fi cuvenit. Se gîndi că ar trebui să-și impună să-l dispreţuiască de cîte ori îi zboară gîndul la el. Un ușuratic!... Doamne, poate și mai mult! Tatăl ei insinuase lucruri îngrozitoare cu privire la fratele lui Radu. Oare ar fi putut Radu face o faptă atît de... Nu, nu! Ar fi jurat că nu... Cu toate astea, tatăl ei, care știa atîtea, care niciodată nu se înșelase apreciind un om, în care ea avea atîta încredere, el... el îl crede vinovat. A făcut tot ce a putut ca să-l salveze, dar tot îl crede vinovat.

Avusese o discuţie hotărîtoare cu tatăl ei. Îl rugase să facă totul ca să-l salveze pe Radu, și el îi promisese.

Atunci avusese pentru prima oară în viaţă sentimentul sacrificiului. În sufletul ei se felicita pentru noblețea gestului. Deși se despărţea de Radu, nu-l ura, ci, dimpotrivă, lupta pentru salvarea lui. I se părea nobil să se poarte așa.

Îi promisese tatălui ei că dacă îl salvează, nu se va mai întîlni cu el. Promisese! Apoi începuse această seară, care se termina acum și care nu-i lăsa decît un gust sălciu. Deși fusese impresionată de tot ceea ce se întîmplase, nici o clipă nu crezuse în nimic. Parcă asistase la un spectacol fals, regizat.

Tatăl avea convingerea că e copleșită de impresiile serii. O lăsă în colţul ei să-și trăiască în tihnă plăcerea de a-și rememora totul. Așa credea și Dino Fabriani. Era sigur că fata îl urmărise emoţionată. Considera că spectacolul fusese reușit.

Paula privea pe fereastra mașinii și se gîndea că pe acolo trecuse cu Radu, ţinîndu-se de mînă. Își aminti

chiar o glumă de-a lui, de fapt o răutate la adresa unei fete cam excentrice.

În mintea Paulei se furişase un gînd de care nu mai putea scăpa. Voia neapărat să-i telefoneze, să-l audă, să-i spună. Nu trebuia să audă de la altcineva că s-a logodit. De la ea trebuia să afle. Ştia că n-o să reziste, că o să-i spună plîngînd toate astea — deşi ea ar fi vrut să se poată stăpîni — iar el poate că o va ironiza.

— Ne întoarcem ? întrebă Dino Fabriani, cînd ajunseră pe podul din apropierea restaurantului „Bordei".

— E cam tîrziu, spuse tatăl.

Trebon, care pînă atunci moţăise lîngă cîntăreţ, se trezi în momentul virajului.

— Acasă ? întrebă el, abia stăpînindu-şi un căscat. N-ar fi rău.

În faţa casei coborîră toţi patru. Dino Fabriani îi sărută Paulei mîna, spunîndu-i :

— Mîine trec să te iau la plimbare.

— Aştept.

Trebon îi spuse noapte bună fără să-şi scoată nelipsita-i pipă din gură, din care cauză fata aproape că nu-l înţelegea ce vorbeşte.

Cînd maşina s-a îndepărtat, Paulei parcă i s-a luat o piatră de pe inimă. Avea sentimentul că ceva s-a terminat. Ceva despre care nu putea spune limpede dacă era rău sau bun. Era bine că încetase.

George Ştefănescu o ocolea. Fata simţea că se ferea să-i vorbească. Oare şi el se bucura că se terminase această seară ? Iată, ceea ce era de făcut se făcuse. Bine că s-a sfîrşit...

În hol a sărutat-o pe frunte şi, aproape grav, i-a spus :

— Culcă-te, eşti foarte obosită !

Paula remarcase că el nu fusese prea bine dispus în a doua parte a serii. Oare se întîmplase ceva ?

Cum a rămas singură, uitînd de ora înaintată, i-a telefonat lui Radu.

Dima şi Mihai tocmai voiau să plece cînd telefonul i-a întors din drum. Să răspundă ? Nu ?

Dima îi făcu semn lui Mihai să ridice receptorul. De la celălalt capăt al firului se auzi :

— Radu ?... Alo, Radu ?

— Cine întreabă ? răspunse Mihai, după o scurtă ezitare.

— Eu sînt, Paula !

Dima, din imediata apropiere, auzind cine este, i-a şoptit lui Mihai :

— Spune-i că s-a sinucis...

— Radu... Ce-i cu tine ?

— Domnişoară Paula... nu e inginerul Radu la telefon.

— Dar cine ?

— Altcineva... Inginerul Radu s-a sinucis.

Se auzi un ţipăt, apoi un hohot de plîns. Mihai aşteptă cu receptorul la ureche. Interveni un glas de bărbat, care întrebă ceva, fiind mai departe.

— Ce s-a întîmplat ?

— Radu... s-a...

Mihai ar fi jurat că bătrînul şovăie să ia receptorul.

— L-a mustrat conştiinţa, îl auzi spunînd. Alo, cine este acolo ? luă el receptorul.

Dima se grăbi să răspundă :

— Căpitanul Dima.

— Ce nenorocire !

— Aş vrea, dacă se poate, să stau cîteva minute de vorbă cu dumneavoastră.

— A... acum ? !

— Ţin foarte mult. Nu vă răpesc decît foarte puţin timp.

— Bine... poftiţi. Vă aştept.

Lăsă receptorul.

— Mihai, mergem la el.

— Îl arestăm ?

— Da.

— Chiar dacă o să conteste că el a expediat banii pentru Lovin ?

— Mă pripesc ?

— Poate.

Erau în maşină. Mihai continuă să-şi exprime îndoielile :

— Astă-seară era la restaurant, cînd a murit Radu.

— A încercat să-l compromită.

— Sau să-l salveze.

Mihai avea dreptate. Dima ştia asta.

— Îl rog să vină să dea o declaraţie. După aceea, vom mai vedea. Între timp vom avea şi rezultatul amprentelor de pe pahare. Se ocupă cineva de ele ?

— Chiar tovarăşul colonel Aldea.

— Atunci e bine.

Pentru George Ştefănescu vestea morţii lui Radu fusese ca o bombă. Dima îi spusese că s-a sinucis... I-a spus *lui* că s-a sinucis. Dacă era aşa, de ce voia să-i vorbească ? Şi de ce acum, în puterea nopţii ? Poate că nu credea în această sinucidere ? !

Paula apăru cu fulgarinul pe umeri.

— Mă duc acolo.

— Ce să cauţi ?

— Dar ce să fac, tată, ce să fac ? se căină.

— Ce mai poţi tu să faci, Paula ? Ce să mai faci ? Am încercat amîndoi totul... De oricine poţi scăpa, de tine niciodată. Adesea faptele noastre sînt cele care ne pedepsesc.

Vorba domoală, monotonă o mai linişti. Cuvintele lui o obişnuiau cu gîndul că Radu e vinovat. Vinovat de o faptă mai mult decît gravă... Dacă era aşa, oare nu era mai bine că avusese acest curaj ? Pedeapsa i-ar fi fost grea... Doamne, tocmai ea a trebuit să cunoască un ast-

fel de om ? Şi îl crezuse bun, şi vesel, şi deschis. Cît putea să fie de neştiutoare !

Tatăl îi prinse capul în palme şi i-l aşează pe piept.

— Nu vrei să treci în camera ta ? îi spuse el, după un timp.

— Da... mă culc... promise, dezbrăcîndu-şi fulgarinul cu mişcări încete.

Rămas singur, Ştefănescu se grăbi să se ducă în camera lui. Luă o servietă şi plecă de acasă. Traversă strada, cu pas neaşteptat de vioi. Era un loc de unde ştia că se vede în camera fiicei lui. Îi văzu umbra proiectată pe peretele opus.

Dori ca Paula să treacă prin dreptul ferestrei şi se întîmplă ca Paula chiar să vină lîngă geam, să ia o carte de pe măsuţa din apropiere. „Se culcă", gîndi el, şi făcu un efort să se smulgă din loc.

Porni pe o stradă perpendiculară cu aceea pe care stătea. Străzile se intersectau chiar în faţa casei lui... Se opri în dreptul unui gang. Aşteptă cîteva minute, pînă cînd văzu două maşini oprind, una după alta, în faţa casei. Înţelese rostul lor. Dacă ar fi fost numai una, şi din ea ar fi coborît doar Dima, s-ar fi întors, ca şi cînd ar fi făcut o plimbare. Din a doua maşină mai coborîră încă doi bărbaţi, care rămaseră jos. Numai Dima urcă la el.

Ştefănescu se întoarse şi îşi văzu de drum.

Dima văzu lumină şi era convins că Ştefănescu îl aşteaptă. În uşă apăru Paula. Era în pijama, peste care îmbrăcase o rochie de casă. Rămase nedumerită cînd îl văzu pe Dima.

— Bună seara, domnişoară Paula. Tatăl dumneavoastră mă aşteaptă.

— Da ? ? ! Poftiţi... Tată ! Tată !

Nu-i răspunse nimeni. Se duse şi deschise uşa camerei, strigînd din ce în ce mai contrariată :

— Tată ! Tată !

Dima se repezi să privească în cameră. Acum era sigur că nu-l va mai vedea în noaptea aceea pe George Ştefănescu.

— Seara, înainte să se culce, obişnuieşte să facă o scurtă plimbare. Luaţi loc.

— Mulţumesc !

Dima nu voia să-i dea fetei impresia că bănuieşte ceva necurat. Părea convinsă că tatăl ei trebuie să sosească din clipă în clipă.

Vestea morţii lui Radu lăsase urme pe chipul Paulei. Dima observă că se maturizase. Faţa ei nu mai exprima candoarea din ziua cînd o cunoscuse. „Cîte iluzii a pierdut această fată în ultimele zile ! o compătimi Dima. Mulţi şi-au pierdut copilăria într-o singură zi."

Oamenii obişnuiţi cu suferinţa ştiu să primească o nenorocire. Paula era dezarmată...

— Domnişoară Paula, aţi aflat cumva că tatăl dumneavoastră a expediat o oarecare sumă de bani ?

Întrebarea lui Dima o puse pe gînduri. Oare ce ştia el ? Radu o rugase să nu vorbească nimănui despre datorie. Tatăl o sfătuise de asemeni să nu spună nimănui că îl salvase. Recunoscînd că el i-a plătit datoria, recunoştea implicit că Radu era dator... Dar acum Radu nu mai era... Nici tatăl ei nu mai avea de ce să se ascundă. Mărturisirea ei nu-l mai compromitea pe Radu.

— Tatăl meu... a expediat o sumă de bani în locul lui Radu.

— În ce scop ?

— Voia... Dacă acea persoană primea banii, nu-l mai ameninţa... N-avea de unde să ştie că i-a primit de la el, şi poate că nici n-o interesa.

— Înţeleg. A încercat să-l salveze.

— A făcut-o pentru mine. Eu l-am rugat.

Dima şi-a dat curînd seama că n-are rost să mai rămînă acolo.

— Domnişoară Paula, e prea tîrziu ca să mai aştept. Nu era ceva chiar atît de important ca să nu pot amîna. Rugaţi-l să treacă mîine dimineaţă pe la mine. Sau să-mi telefoneze. Aveţi aici numărul meu.

Lăsă pe cineva să supravegheze casa şi el se grăbi să se ducă să stea de vorbă cu colonelul Aldea.

Între timp, colonelul Aldea primise rezultatul amprentelor găsite pe pahare. Pe biroul lui era acum un dosar pe care era scris un număr : 22112. Era numărul pe care îl dăduseră amprentele descoperite pe paharul lui George Ştefănescu. Iar pe dosar era un alt nume : *Tassi Olivian.*

Colonelul se plimba în jurul biroului, pufăind nervos din ţigară. De puţine ori i se întîmplase în viaţa lui să aibă o surpriză ca aceea pe care i-o adusese dosarul din faţa lui.

Îl citise de două ori, dar se aşeză iar pe scaun. Chiar pe coperta dosarului era o fotografie, pe care o privi îndelung. Nu încăpea nici o îndoială că era a lui George Ştefănescu, mai tînăr cu peste douăzeci şi cinci de ani. Sublinie din text următoarele pasaje care i se păreau mai importante :

„Tassi Olivian este originar din Sibiu. Plecat din ţară la vîrsta de 18 ani, ajunge un cunoscut hoţ de obiecte de artă. În anul 1940 este declarat hoţ internaţional şi urmărit de toate poliţiile din Europa. Se pare că între două mari lovituri, el ducea o viaţă paşnică undeva în apropierea oraşului natal.

Profitînd de situaţia tulbure din timpul războiului, în anul 1943 el a reuşit să comită un extraordinar furt la „Muzeul sec. XIX" din Paris, sustrăgînd pînze celebre, de o valoare incalculabilă. De asemenea se bă-

nuieşte că lovitura a pus-o la cale cu un vechi complice de-al lui, pe nume John Tiller.“

Intrarea lui Dima îl opri din lectură.

— George Ştefănescu a fugit! spuse el cum păşi pragul.

Colonelul Aldea primi vestea cu un calm pe care Dima nu-l înţelese.

— E absolut sigur ceea ce v-am spus, întări el, crezînd că n-a fost înţeles.

— Nu mă îndoiesc! Citeşte, te rog, această pagină şi ai să vezi de ce nu mă mai mir nimic.

Dima parcurse în fugă textul, de data asta el fiind din ce în ce mai mirat. Unicul său comentariu, cînd ajunse la sfîrşit, fu un şuierat lung.

— Ai stat de cîteva ori de vorbă cu unul dintre marii hoţi căutaţi de Interpol.

— Da, da!... spuse Dima, rămas pe gînduri. Înţeleg, în sfîrşit, dibăcia cu care a lucrat. De ce o fi recurs la crimă, această soluţie disperată?

— Nu există decît o explicaţie: graba. Cel puţin la prima vedere.

— Grăbit?

— Îl sileşte o lege bancară. Orice avere depusă, de care nu se interesează nimeni timp de douăzeci de ani, este însuşită de banca respectivă. Cîţi ani au trecut de la război? Douăzeci. Probabil că celelalte pînze sînt depuse într-un seif din străinătate.

— Ce firesc se înlănţuie acum totul, spuse Dima, scoţîndu-şi carnetul de însemnări. Nu-mi lipsea decît mobilul acestor acţiuni. Vă rog să vă uitaţi aici, îi întinse el carnetul deschis. Mobilul lipsea.

Colonelul citi următoarele însemnări:

1. *Inginerul Radu Popa încurcă nişte planuri. Cineva încearcă să-l înlăture.*

2. *Fratele cade victimă în locul lui.*

3. *Inginerul Radu e arestat, bănuit de crimă. Acel cineva jubilează, deoarece a reuşit să arunce vina pe el, înlăturîndu-l într-altfel : prin închisoare.*

4. *Inginerul este, totuşi, eliberat.*

5. *Acel cineva încearcă a doua oară să se scape de el prin compromitere. Trimite lui Lovin datoria în locul lui. Aflîndu-se că şi-a achitat datoria, Radu putea fi acuzat de însuşirea banilor fratelui său.*

6. *Radu continuă să fie liber şi... MOARE !*

— Cred că toate aceste puncte sînt adevărate. Mobilul l-am aflat abia acum... sau cel puţin putem socoti că îl ştim. George Ştefănescu vrea să ajungă în străinătate, să intre în posesia averii. Dar nu îndrăzneşte să ceară un paşaport, se teme să nu fie recunoscut... Tocmai cînd era mai disperat, apare Dino Fabriani, care se îndrăgosteşte de fiica lui. Se putea un noroc mai mare ? Căsătorindu-se cu el, fata poate pleca din ţară, poate ridica averea. El va veni într-un fel sau altul, ceva mai tîrziu. ...Dar planurile îi sînt încurcate chiar de fiica lui. Îndrăgostindu-se de Radu, ea îl refuză pe cîntăreţ. Radu trebuia compromis în ochii ei şi ai justiţiei. Dacă n-a putut fi compromis, a fost înlăturat.

— Moartea fratelui ne-a derutat. Principala atenţie i-am acordat-o lui Radu şi excrocului de Lovin.

— Şi totuşi am o nelămurire, spuse Aldea.

— Fata ?

— Nu. Mă întreb de ce a fugit George Ştefănescu chiar în seara asta ? Ne-a scăpat pur şi simplu printre degete.

— Cred că eu sînt vinovat... Acum îmi dau seama de asta, recunoscu Dima.

— De ce ?

— Eram încă în locuinţa inginerului Radu, cînd a telefonat Paula. I-am spus că Radu s-a sinucis. Mă gîn-

deam că asta îl va liniști pe tatăl ei, care știa cît de *curat* a lucrat. Numai că Tassi Olivian nu este un miel. Dacă știam că s-a sinucis, de ce am mai cerut să-i vorbesc, și încă chiar atunci ? Invitația mea de a-i vorbi i-a dat de bănuit.

— Fiica lui ?

— Credea că este dus să se plimbe.

— Credea ?

— Aproape sigur. Despre ea am o părere destul de bună. Nu-și dă seama că în toată această afacere ea a fost *obiectul* disputat.

— O singură lămurire, Dima. Din cele spuse de tine am dedus că îl bănuiai dinainte pe Ștefănescu.

— Din clipa cînd am aflat că Singer a trimis banii pe care îi datora inginerul Radu lui Lovin. Am adus la teatru pe funcționara de la poștă, care l-a recunoscut pe Singer. Or Singer era imposibil să aibă atîția bani românești. Nu cunoaște nici limba. Eram aproape sigur că i-a făcut un serviciu lui Ștefănescu.

— Perfect logic, spuse colonelul, privind în carnetul pe care i-l dăduse Dima. Văd că ai încercat și o biografie a lui Ștefănescu.

— Nu prea exactă.

— Acum o putem reface, și poate că n-ar fi rău să încercăm. Cel puțin de la război încoace. În ce an s-a născut fiica lui ?

— August 1944.

— Cu cine a fost însurat ?

— Cu Alina Predescu, fostă Miss România. O femeie de o rară frumusețe, pe care a adorat-o.

— Cred că venise în țară să-și ia familia și l-au prins aici evenimentele de la 23 August. Cu un copil e greu să fugi, mai ales cînd rămîi singur cu el. Nevasta i-a murit la naștere ?

— Da.

— Tot ce a putut să mai facă a fost să se cumințească. Ani de zile a trăit ca un corect funcționar, dar în tot acest timp gîndul n-a fost decît la „comoara" din străinătate. Crezi această „poveste" ?

— Ca și cînd mi-ar spune-o el. Nu vreau decît să aflu un mare mister pentru mine : Cum l-a omorît pe Radu ?

— Ai pus degetul pe rană. Un alibiu mai bun decît să fie sub ochii noștri, într-un restaurant, nici nu se putea. Or Ștefănescu, Trebon, Singer și Dino Fabriani au toți acest alibiu.

George Ștefănescu simți nevoia să stea undeva cîteva minute, să se reculeagă. Cu mintea răvășită de acum nu putea gîndi nimic bun. Dacă ar fi fost să dea ascultare primului imbold, s-ar fi înapoiat acasă imediat ce a văzut mașinile plecînd din fața casei. S-ar fi întors, deși știa că locuința trebuie să fie supravegheată acum. Numai că niciodată, poate, nu-i fusese atît de dor de fiica lui. Și, iată, n-o mai poate vedea.

Îl persecuta gîndul că s-a grăbit. Dacă, totuși, nu veniseră să-l aresteze ? Nu-și dădea seama că această îndoială era de fapt dorința lui de a se întoarce acasă. Acum, în clipa asta, regreta totul. Îl regreta chiar pe Radu, care ar fi putut să-i facă fata fericită. Se mira singur de acest gînd. Să-l regrete tocmai pe Radu, împotriva căruia luptase fără nici un scrupul ?

Intră într-un scuar și se așeză pe o bancă, să reflecteze. Acum o să se dea alarma, și peste puțin timp va fi căutat. Dar poate că nu era căutat, se mai putea mișca. Ce să facă mai întîi ?

Se hotărî să verifice dacă pericolul era sigur.

Luă primul getax și în cîteva minute ajunse în fața locuinței lui Harian.

Sună. De dincolo de uşă se auziră proteste vehemente : „Nu se mai poate dormi pe lumea asta ?"

— Ce doriţi dumneavoastră ? se răţoi la el bătrînul colecţionar.

— În legătură cu un tablou pe care l-aţi vîndut arhitectului Marian.

— Iar tabloul ăsta ? Toată noaptea vreţi să explic acelaşi lucru ? L-am vîndut, am dat chitanţă, şi gata.

— Aţi mai fost deranjat ?

— Nici o oră nu e. Refuz să mai vorbesc despre acest tablou. Şi nu în puterea nopţii.

— Aveţi dreptate. Nu mi-am dat seama că e foarte tîrziu. Vă rog să mă scuzaţi. Pot să revin mîine ?

— Treaba dumitale !

Colecţionarul îi trînti uşa în faţă.

Rămase un timp nemişcat, dezorientat.

Îl cuprinse disperarea gîndindu-se că fiica lui va avea cel mai mult de suferit. Trebuia să facă totul ca s-o salveze !

Acum avea certitudinea că Dima venise să-l aresteze. Aflase că arhitectul Marian cumpărase tabloul şi primise chitanţă pentru banii daţi. Dima şi-a dat seama că numai el putea să ia chitanţa, în seara morţii arhitectului Marian.

Străbătînd curtea, se hotărîse. Trebuia să-şi salveze fata ! Trebuia !

Paula nu mai ştia ce să creadă. În primul moment fusese sigură că tatăl ei plecase să se plimbe. Obişnuia, seara, să facă înconjurul cîtorva străzi.

Dar trecuseră aproape două ore şi el nu se întorsese.

Tot felul de gînduri începură să-i dea tîrcoale. Ce să se fi întîmplat cu el ?

Parcă niciodată nu se simţise atît de singură ca acum. Mai bine zis, acum îşi dădea seama cît este de

singură. Ar fi vrut să fie cineva lîngă ea în aceste clipe, dar nu avea pe cine să cheme. Doamne, chiar atît de singură e pe pămîntul ăsta?!

Căută carnețelul cu numerele de telefon și îl găsi pe al lui Lucian. Singurul coleg de care se simțea mai apropiată. Dar să-l trezească la ora asta?

Se duse iar în fața ferestrei. Nu putea sta liniștită, să aștepte. Îi telefonă, totuși, lui Lucian.

— Ce s-a întîmplat, Paula?

— Lucian... te rog să mă scuzi... Nu știu ce să fac... Tata nu s-a întors acasă.

— Cum nu s-a întors?

— A plecat să se plimbe și nu s-a mai întors!

— Ai telefonat la Salvare?

— Nu.

— Telefonează la Salvare.

— Da... Ai dreptate... Dar ce se putea întîmpla?

Lucian simți că Paula e gata să plîngă.

— Vrei să vin pînă la tine? Într-o jumătate de oră sînt acolo.

— Nu... N-are rost să-ți pierzi noaptea... Am să chem Salvarea...

— Telefonează. Dar spune-mi și mie dacă s-a întîmplat ceva. Aștept lîngă telefon.

— Bine, Lucian. Îți mulțumesc.

Dar n-a telefonat. Îi era teamă să nu afle cine știe ce veste. Mai bine să aștepte.

Sună telefonul. Țîrîitul lui o eliberă deodată de un coșmar.

— Da... Casa Ștefănescu... Fiica lui... Cum?... Unde... unde să vin? Nu știu... nu știu! Și ce să fac? Spuneți-mi, vă rog, ce să fac?... Da, imediat!

Într-o tăcere îngrozitoare — ar fi vrut să țipe, să plîngă, dar nu putea — se îmbrăcă și alergă spre prima stație de mașini.

Bărbatul care tot timpul privise fereastra şi sesizase mişcarea neobişnuită dinăuntru se trezi că fata trece alergînd chiar pe lîngă el. Se luă după ea.

Un sfert de oră mai tîrziu, Paula cobora din maşină în apropierea unui pod de cale ferată. Un grup de oameni se zărea ceva mai departe. Cineva plimba lumina unei lanterne de colo-colo.

Cînd ajunse lîngă grup, o întîmpină Dima. Fără nici un cuvînt, el o luă de braţ şi o duse să-i arate ceva acoperit cu cîteva ziare. Abia acum îi spuse :

— Trebuie să-l recunoaşteţi.

Cineva luă ziarele şi lumină. Fata dădu un ţipăt şi căzu în braţele lui Dima.

A TREIA NECUNOSCUTĂ

Primele cercetări dezvăluiră fapte neașteptate. Dacă la început atît colonelul Aldea, cît și Dima fuseseră convinși că George Ștefănescu s-a sinucis, descoperirea anumitor fapte i-au făcut să-și pună problema dacă nu fusese omorît. Cadavrul nu putea fi cercetat, deoarece era pur și simplu ciopîrțit de tren. Găsiseră însă, foarte aproape de locul întîmplării, urmele unei mașini care trecuse de curînd pe acolo. O mașină care ajunsese, prin pădurice, pînă aproape de linia ferată ! ? Crengile copacilor fuseseră de curînd rupte. Ce să caute acolo o mașină ? Dacă ar fi fost un getax, n-ar fi intrat în acel loc. Dacă ar fi venit Ștefănescu cu ea, ar mai fi fost și acum acolo. Singura concluzie logică era aceea că victima fusese adusă cu o mașină și aruncată pe linia trenului.

Ajunși la această concluzie, se impunea firesc o întrebare : Cine avea interesul să-l suprime pe Ștefănescu ?

Dacă ar fi trăit Radu, s-ar fi putut gîndi la el. Avea motive să-l urască.

Tilda ? Mai degrabă i-ar fi fost recunoscătoare, pentru că îl refuza pe Radu.

Dino Fabriani ? Cîntărețul știa că tatăl îl apreciază. Faptele se petrecură așa cum voise el.

Trebon ? Dacă Dino era mulțumit, el nu avea nici un motiv să nu fie.

Singer ? Ce să aibă cu George Ștefănescu ?

— Dar dacă această crimă ne aruncă deodată cu totul pe un alt drum ? spuse Dima.

Chiar în clipa cînd rostise aceste cuvinte, în sinea lui le şi retractase. Nu putea să nu pună această moarte în legătură cu fuga lui Ştefănescu de acasă. În acest caz, existau trei posibilităţi :

— George Ştefănescu a fost înlăturat pentru că a fost descoperit, şi prin el se putea ajunge la *altcineva*.

— George Ştefănescu s-a sinucis, încercînd să oprească cercetările în loc, salvînd astfel reputaţia fiicei lui.

— Între moartea lui Ştefănescu şi urmele acelei maşini se putea să nu fie nici o legătură. O maşină, ajunsă în acel loc, putea ascunde o întîlnire sentimentală.

Prima posibilitate ridica problema acelui cineva care a intrat în panică în clipa în care Ştefănescu i-a spus că este urmărit. Fiindu-i teamă că acesta va fi prins în cele din urmă, şi astfel se va ajunge la el, l-a suprimat. Cine putea să fie acel „cineva" ?

A doua posibilitate era plauzibilă, deoarece între fuga de acasă şi moarte nu trecuseră mai mult de două ore. Ori, la ora aceea atît de tîrzie, poate că îi venise greu să ia legătura cu acel cineva, să-i spună ce s-a întîmplat. Era mai uşor de crezut că s-a dus şi a băut ceva, ca să-şi facă puţin curaj, apoi s-a aruncat în faţa trenului. În sîngele cadavrului se descoperise o cantitate apreciabilă de alcool.

A treia posibilitate se putea lămuri numai dacă vor reuşi să găsească maşina care staţionase în apropierea locului crimei. Dima ceruse imediat să se ia un mulaj al urmelor lăsate de cauciucurile maşinii şi dădu dispoziţie să fie cercetate turismele cu acel tip de anvelope.

A doua zi, Dima se duse la Paula. Spera să afle ceva care să-l orienteze într-o direcţie anume. Trebuia să-i ducă şi obiectele găsite asupra cadavrului.

Paula îl primi îmbrăcată în negru. Suferinţa ei era decentă, resemnată. Se părea că vizita lui Dima nu-i produce nici o impresie, ca şi cînd s-ar fi aşteptat să-l

vadă. Sau poate că nu mai avea putere să-şi pună astfel de întrebări ?

Dima o rugă să recunoască obiectele :

— Bricheta ?

— Da.

— Carnetul ?

— Da.

— Buletinul de identitate şi o fotografie ?

— Mama, şopti ea.

Acum observă şi el că tabloul mare al mamei era această fotografie mărită.

— E tot ce s-a găsit asupra lui.

— Ceasul s-a pierdut ?

— Poate că l-a lăsat acasă.

Fata se duse şi trase sertarul măsuţei din camera tatălui. Ceasul nu era.

— Nu se despărţea niciodată de el.

— Îl mai căutăm. Toate au fost împrăştiate.

Dima privi în jur. Avea ordin de percheziţie. I-l arătă Paulei.

— Percheziţie ? ! se miră ea.

— Încerc să găsesc ceva care să facă lumină în cazul tatălui dumneavoastră.

— Lumină ? ! !

Dima intenţionat îi vorbise deschis, ca să observe reacţia ei.

Se apucă să cerceteze sertarele mesei de lucru.

— Dar ce credeţi dumneavoastră ?

— Moartea lui mi se pare ciudată. Ce căuta tocmai acolo tatăl dumneavoastră ?

Într-adevăr, ce căuta acolo ? O întrebare simplă, la care ea nu se gîndise. Era de ajuns să-i dea dreptate acestui om ca să-şi pună unele probleme.

— Tatăl dumneavoastră ducea o viaţă retrasă ?

— O, da, foarte retrasă !

— Treceţi printr-o împrejurare foarte grea. Aveţi nevoie de o rudă, un prieten. Mi se pare că v-aţi logodit.

— Da.

— Logodnicul dumneavoastră ştie ce s-a întîmplat ?

— I-am comunicat.

Dima trecu la şifonier. Deschise uşile, se uită mai întîi *în mare,* apoi ridică lucrurile.

— Obişnuia să bea ?

— Aproape niciodată.

— În seara asta presupun că era beat... În sînge am găsit foarte mult alcool.

— Veneam de la restaurant.

— Aveţi dreptate...

Dima ştia că în sînge fusese găsită o cantitate de alcool destul de mare, deşi Ştefănescu nici nu gustase măcar din şampanie. De ce să fi băut după aceea ? Şi-a făcut curaj ?

Găsi o cutie cu acte şi tot felul de alte hîrtii, pe care începu să le răsfoiască.

— În ultimul timp a primit vreo vizită, v-a vorbit despre unele neplăceri ?

— Dimpotrivă, era mulţumit, mărturisi ea, privindu-şi verigheta.

Dima îi surprinse privirea.

— Logodna dumneavoastră ?

— A ţinut la ea.

— Vă iubea foarte mult.

— Trăia pentru mine.

— Prin căsătorie vă pierdea. Străinătatea...

— Ar fi venit şi el.

— Îşi pregătea actele pentru paşaport ?

— Desigur.

Dima ştia acum că Ştefănescu nu ceruse paşaport. Se temea că îi va fi descoperită adevărata identitate.

În camera fetei, uitîndu-se în bibliotecă, descoperi un teanc de cărți, legate cu o fundă albă. Deasupra lor era o carte de vizită :

Clasa XI-a

Premiul I

Paula Ștefănescu

Va să zică Paula fusese un elev foarte bun. Nu se înșelase în privința ei.

Îl surprinse faptul că toate cărțile primite drept premiu erau de chimie.

— Profesorii știau că voi urma chimia, explică ea, simțindu-i nedumerirea.

— Și... ați renunțat ?

— Da... Adică nu... Nu știu ce am să fac.

— Doreați, într-adevăr, să ajungeți chimistă ?

— Foarte mult.

— Atunci veți urma, fără doar și poate, această facultate frumoasă. Și eu citesc cu pasiune astfel de lucrări.

— Da ? !

— Cînd eram elev, întocmisem un mic laborator, împreună cu doi colegi.

— Noi am lucrat la Palat. Mă pasionează chimia organică. Problema...

Paula se uita spre fereastră. Dima îi urmări privirea. Văzuse ceva. Auzi ușa unei mașini închizîndu-se. De unde era el, nu se vedea însă mașina. Bănuia cine trebuie să fie.

Cineva sună. Paula rămase nemișcată. Dima se prefăcu preocupat de hîrtiile pe care le cerceta. Clopoțelul soneriei se auzi a doua oară, lung...

Peste puțin timp se auzi iar ușa mașinii închizîndu-se. Se ridică și, în treacăt, privi în stradă. Era mașina lui Dino Fabriani...

— Să vă servesc o dulceață, îi spuse Paula, cînd motorul mașinii nu se mai auzi.

— Mulțumesc, dar tocmai voiam să plec.

Dima dăduse dispoziție să fie căutat ceasul lui Ștefănescu, dar nu fu găsit. Pierduseră degeaba o grămadă de timp. Cînd se convinse că nu poate să fie acolo, se hotărî să se ducă la Morgă. Bănuiala i se părea din ce în ce mai întemeiată. Îl obseda gîndul că Ștefănescu nici nu gustase măcar din șampanie.

Medicul îl cunoștea.

— Ce vă interesează ?

— Totul. Spune-mi despre el tot ce poți.

— Nimic în plus față de ce știți. Peste cîteva minute vine să-l ia. Îl înmormîntează.

— Poți să-ți dai seama dacă a fost mai întîi lovit și apoi aruncat pe linia ferată ?

— Imposibil ! Aș putea spune că a fost beat, sau îmbătat și aruncat.

Dima se apropie de cadavru și, spre mirarea doctorului, îi luă amprentele.

— Cred că o să ne mai vedem, și cît de curînd, promise doctorului, în clipa cînd pleca.

Al doilea drum îl făcu la laborator.

— Ai amprentele de pe paharul lui George Ștefănescu ? îl întrebă pe laborant.

— Desigur. Aveți nevoie de ele ?

— Compară-le cu astea de aici. Dar cît mai repede.

Se lăsă cu toată greutatea pe scaunul de lîngă masă. Își luă tîmplele în palme și le masă îndelung, în timp ce se gîndea la rezultatul pe care urma să-l primească. Dacă va fi acela pe care îl bănuia, totul se răsturna — pentru a cîta oară ? — cu capul în jos. Aceste continue răsturnări de situații începuseră să-l obosească.

Laborantul se întoarse.

— Nu sînt aceleaşi amprente.

— Sigur ?

— Absolut sigur. Nu au nimic comun.

Înviorat ca prin minune, Dima sări de pe scaun şi se duse glonţ la colonelul Aldea.

— George Ştefănescu trăieşte ! spuse el repezit, cum deschise uşa.

— Ce spui ?

— Am dovada materială.

— Atunci spune odată şi nu mai face pe misteriosul.

Lui Dima îi plăcea să lanseze „bombe" în faţa colonelului, apoi să-i aţîţe curiozitatea, pierzîndu-se în explicaţii, dar fără să-i spună esenţialul. Procedă şi de data asta la fel.

— Astăzi m-am gîndit că ar fi bine să mă duc să stau de vorbă cu Paula Ştefănescu, începu el pe un ton diametral opus celui cu care anunţase „bomba". Pentru că tot trebuia să-i înmîneze cineva obiectele găsite asupra tatălui ei. Cu prilejul ăsta am aflat că ceasul de care nu se despărţea niciodată nu l-am găsit...

— Ascultă, Dima ! Crezi că nu-ţi înţeleg jocul ? Poţi să crezi asta ?

— Nu.

— Atunci de ce nu renunţi ? Tot n-o să-ţi meargă ! Ei bine, iată că nu sînt nici curios, nici nervos, afirmă colonelul şi, drept dovadă, se aşeză liniştit pe scaun.

Aldea se angaja de multe ori în mici jocuri nevinovate...

— Te rog să-mi povesteşti pe îndelete şi foarte amănunţit cum ai procedat. Îţi dau patruzeci şi cinci de minute pentru explicaţii, preciză colonelul.

— Vă mulţumesc, n-am nevoie decît de trei secunde. Amprentele nu sînt aceleaşi cu cele de pe paharul cu care a băut şampanie Ştefănescu !

— Ce spui ?! se ridică interesat colonelul, uitînd de joc. Vreau să le văd.

— Aveţi aici rezultatele laboratorului.

Privi hîrtia pe care i-o întinse Dima.

— Da, da, da ! spuse el, pe gînduri. Şi ce te-a determinat să compari aceste amprente ?

— Ca orice maniac, s-a dat de gol. Cînd am fost prima dată la el, mi-a arătat un ceas de buzunar foarte interesant, pe care mi l-a prezentat ca pe o piesă excepţională, confecţionată cu două sute de ani în urmă. Printre obiectele găsite asupra lui n-a fost şi ceasul. Fiica lui a întrebat de el, mărturisind că nu se despărţea de acest obiect. Am bănuit că i-a fost imposibil să renunţe la el şi să-l lase aruncat pe şinele trenului. Şi-a spus că vom crede că s-a pierdut în momentul accidentului. Amănuntul care trădează.

— Te felicit ! Dar atunci mă întreb : cine o fi nenorocitul de la Morgă ?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. Un cunoscut sau un oarecare, găsit beat şi sacrificat ?

— Găsit beat sau îmbătat. Oare Ştefănescu a luat identitatea acestui nefericit, găsit pe linia ferată, sau avea alta, confecţionată gata ?

— Înclin să cred că i-a luat identitatea.

— Atunci sub ce nume se ascunde ?

— Voi anunţa să mi se comunice orice dispariţie sesizată.

— Anunţă-i şi semnalmentele. Să fie pus sub observaţie. Cu actele victimei poate călători oriunde, şi n-ar fi de mirare ca acum să fie undeva departe de aici.

— Individul ăsta îşi iubeşte fata cu atîta pasiune, încît nu-l cred capabil să stea departe de ea. Prin fată putem ajunge la el. Mi se pare aproape imposibil să nu încerce s-o vadă sau să-i vorbească.

— Ai dreptate... sînt atît de mulţumit de tine, încît aş fi gata să-ţi dau... trei zile de arest. Ar fi singura posibilitate de a te lăsa un timp să te odihneşti.

Izbucniră amîndoi în rîs. Cînd să iasă, Dima îşi mai aminti ceva :

— În legătură cu victima. Mă gîndesc că n-ar fi imposibil să fie chiar proprietarul maşinii care a venit pînă în apropiere de locul crimei.

— Ai dreptate.

— Cine ştie sub ce pretext l-a dus pînă acolo, apoi i-a făcut de petrecanie. În momentul de faţă George Ştefănescu s-ar putea să aibă la dispoziţie o maşină, cu care să se deplaseze mai uşor.

— Anunţă să fie supravegheate turismele.

Venind de la înmormîntare, Paula l-a rugat pe Dino s-o lase singură. Cîntăreţul a înţeles că fata vrea să se regăsească şi n-a insistat. Paula a plecat spre casă însoţită numai de Lucian. Era singurul pe care îl voia în preajma ei.

Au rămas împreună pînă seara, tîrziu, ocolind să vorbească despre ceea ce se întîmplase. Neştiind că Paula este logodită, Lucian aduse vorba despre examene, despre facultate, făcu planuri de viitor, în dorinţa de a o îndepărta de la gîndurile ei. Paula îşi scoase verigheta, să n-o vadă Lucian.

Împreună, timpul trecu mai uşor. La plecare, el îi promise că a doua zi va veni iar să înveţe împreună. Ştia că nu vor învăţa de loc, dar trebuia să-i dea Paulei senzaţia că totul a intrat în normal.

A doua zi de dimineaţă, telefonul sună de trei ori, dar Paula nu răspunse. Cu Lucian avea un consemn, ştia cînd telefonează el.

După-amiază se hotărî să răspundă.

Primul care telefonă fu Dino, care în clipa cînd auzi că îi răspunde, izbucni alarmat :

— În sfîrşit ! Bine că te găsesc ! Eram foarte îngrijorat ! Ce s-a întîmplat ?

— Am fost în parc.

— Trebuie să te văd. Trec pe la tine. Vreau să facem o plimbare.

— Să ne întîlnim undeva în oraş.

— Cum vrei tu.

Nu voia ca el să vină în casă, cînd era singură. Stabiliră ora şi locul unde să se întîlnească.

Constată că dovezile de compasiune ale cîntăreţului o iritau. Îşi dădea seama că el n-are nici o vină, dar nu-şi putea schimba sentimentele.

— Spre şosea, nu ? întrebă el.

— Oriunde.

O invită în faţă, dar ea ceru permisiunea să stea în spate. Se furişă într-un colţ, ascunsă în întuneric, şi se simţi mai liniştită. N-ar fi vorbit nimic, toată seara.

— Curaj ! spuse Dino, privind-o prin oglinda retrovizoare. În curînd nu vom mai fi aici. Ai să uiţi mai uşor. Eşti prea singură.

— Pînă deunăzi nu-mi dădeam seama, şopti ea pentru sine. Tata îmi umplea viaţa. A fost un om foarte singur.

— Un om superior, însingurat.

De două zile o preocupa acest gînd al singurătăţii ei. Fusese tot timpul atît de departe de cei din jur, chiar atunci cînd stătuse în mijlocul colegilor.

— Te-a iubit mult.

— Trăia numai pentru mine. În jurul meu a fost întotdeauna el, iar acum e un gol imens. Parcă m-a lăsat în mijlocul unui pustiu.

— Sîntem aşteptaţi pretutindeni.

În spatele lor venea o altă maşină condusă de un bărbat în vîrstă.

Cele două maşini trecură pe lîngă Statuia Aviatorilor, ocoliră Arcul de Triumf şi se îndreptară spre Băneasa. În curînd, luminile aeroportului apărură ca o salbă roşie întinsă pe sute de metri.

Cîteva minute mai tîrziu, cele două maşini făcură la dreapta, pe un drum lateral.

— Unde mergem ? întrebă Paula, văzînd că au părăsit şoseaua.

— E aici un restaurant discret şi plăcut...

— Nu pot să merg.

Abia atunci Dino şi-a dat seama că fata, îmbrăcată în negru, nu avea ce căuta acolo.

— Iartă-mă, nu m-am gîndit decît la masă. Vrei să rămînem cîteva minute în parc ?

— Cred că m-aş simţi bine.

Coborîră. Cîntăreţul o prinse de după umeri şi o conduse.

Cealaltă maşină trecuse pe lîngă ei şi oprise chiar în faţa restaurantului. Bărbatul care conducea coborîse şi acum stătea în dreptul unui vas mare, de flori, şi îi urmărea.

Aerul plăcut o învioră pe fată.

Se aşezară pe o bancă şi cîntăreţul îi prinse umerii, apropiind-o de el. Fata se împotrivi, dar ajunse, totuşi, cu fruntea pe umărul lui. Se retrase numai cînd simţi sărutul lui pe păr.

— Te rog ! îl imploră.

— Aş vrea să te fac să uiţi orice griji. Nu ştiu ce poţi să spui unui om în situaţia ta, ca să se simtă bine. Te rog să te bizui pe mine.

Ca să fie mai convingător, îi luă mîna în palma lui. Atunci observă că Paula nu mai poartă verighetă.

— N-o mai ai ?

Întrebarea lui o crispă. Sosise clipa cînd trebuia să-i mărturisească adevărul. Nu ştia cum să înceapă, deşi tot timpul se gîndise la ceea ce avea să-i spună. De aceea acceptase plimbarea.

— Tata ţinea mult la căsătoria noastră, începu ea, simţindu-şi gîtul uscat de emoţie.

— Dar tu ?

Paula ezită iar. Ar fi trebuit ca el să înțeleagă, să n-o lase să spună mai mult.

— Mă simt vinovată față de dumneata.

— Dar ce s-a întîmplat ? Totul părea hotărît. Te și vedeam alături de mine străbătînd lumea.

Fata zîmbi amar. Desigur, el nu putea înțelege ce se petrecea în sufletul ei. Să-i vorbească despre teama de a pleca în necunoscut, singură ? Despre dorința ei de a studia chimia ? Despre... Radu ?

— Trebuie să plecăm de aici, să uiți...

— Ești prea bun cu mine. Eu...

— Lîngă mine o să-ți fie mai ușor. Sînt bogat. Îți pot oferi orice.

— Îți mulțumesc, dar nu vreau mai mult decît am.

— Ce s-a întîmplat ? De cînd am venit, mi s-a părut că ești schimbată.

Fata se simți obligată față de memoria lui Radu să-i mărturisească adevărul :

— Iubesc un alt om.

Recunoașterea deschisă l-a derutat pe cîntăreț.

— Bine, dar tatăl tău...

— Știu că el ținea la căsătoria noastră.

— Și logodna ?

Își plecă fruntea, vinovată.

— M-am lăsat furată de lucruri fără valoare... Iubeam pe altcineva și nu trebuia să primesc. Nu țin atît de mult la dumneata, încît să mă căsătoresc.

Paula nu avea conștiința durității cuvintelor ei. Îi mărturisea ceea ce simțea. Cîntărețul aruncă ultimul argument :

— Refuzi să vezi lumea ? Sînt așteptat pretutindeni. Pot încheia un contract oriunde vreau !

— Aș fi o companie prea tristă pentru dumneata. Eu trebuie să mă retrag undeva și să uit tot ce-a fost. Trebuie să uit și să mă schimb. Sînt o fire închisă,

retrasă, deşi mi-a plăcut întotdeauna să privesc oameni veseli. Le-am căutat compania. Mă impresionează un om care rîde... Am avut o copilărie foarte sobră... După ce l-am cunoscut pe... Radu, am rîs prima dată, din toată inima. Nu puteai să-i reziști... Era atît de deschis... încît nu pot să cred nimic rău despre el... Acum nu pot să mai cred...

— Îmi vorbeşti de...

— Da. De *el.*

Paula nu mai credea acum în vinovăţia lui Radu. Înainte de a veni să-l vadă pe Dino, se hotărîse să stea de vorbă cu Dima, să-l întrebe care este adevărul despre Radu.

— Nu vrei să mergem ? propuse ea, vrînd să pună capăt explicaţiilor penibile.

Se ridicară. Aproape de maşină, cîntăreţul se opri. Îi prinse umerii şi o întoarse spre el. Ştia că odată urcaţi în maşină, nu mai putea s-o ţină aproape, iar acasă ea va sări grăbită pe trotuar şi-i va spune noapte bună.

Era sincer afectat de răspunsul ei. O iubea.

— Promite-mi că ai să mai meditezi. Te rog să mă priveşti. Să ştii că te iubesc. Cînd am venit în ţară, nu te iubeam. Erai mai mult o amintire plăcută... Mă gîndeam la puritatea ta. Cînd trăieşti într-o lume ca a mea... puritatea este suprema frumuseţe pe care o cauţi. Apoi... te-am văzut *domnişoară*...

— Te rog ! Nu-mi mai vorbi...

— Trebuie să-ţi spun totul ! Trebuie ! Numai după aceea mă vei crede. Să ştii că...

Un pumn de o violenţă uluitoare îl aruncă la pămînt. Vorbind, nu sesizaseră apropierea bărbatului care îi urmărise şi care ascultase vorbele lui Dino.

Fata scăpă un ţipăt şi fugi în maşină. Dino se ridică de jos, clătinîndu-se. În viaţa lui nu-şi închipuise că cineva poate lovi atît de puternic. Nu simţea nici o durere, dar îl cuprinsese o frică de animal hăituit.

Își scutură capul și se uită la cel care îl atacase... și nu-i venea să creadă că este el.

Adversarul se apropie de el, și mai pornit, șuierînd printre dinți :

— Canalie !...

Veni în fața lui, și Dino, parcă paralizat, nu schiță măcar gestul de a fugi. Al doilea pumn îl aruncă iar la pămînt.

— Canalie !

Fata din mașină nu-l putea vedea din față pe agresor. Îi era teamă să strige.

De jos, Dino reuși să articuleze :

— Singer, ești nebun ?

— Canalie !

Cîntărețul se rostogoli de două ori, ca să se îndepărteze, apoi sări în picioare și o rupse la fugă spre mașină. Adversarul rămase în picioare, privindu-l. Mașina se smuci din loc, plecînd cu maximă viteză.

Pînă acasă nu schimbară nici un cuvînt. Îi era rușine de fată. Era și prea furios. Abia aștepta s-o lase în fața casei și să se ducă la Trebon, să-i ceară socoteală. Ei îl angajase pe Singer corepetitor.

Trebon era în camera lui, tocmai se pregătea de culcare. Dino ciocănise atît de tare, încît veni alarmat să deschidă.

— Ce s-a întîmplat ?

— Cine e acest Singer ?! strigă cîntărețul, trîntind ușa.

Trebon văzu ochiul vînăt, însîngerat al cîntărețului, hainele lui pline de praf.

— Liniștește-te și explică-mi.

— Cine e acest individ ?! A îndrăznit să mă atace !

Îi povesti lui Trebon întîmplarea.

— Mărturisesc că n-am crezut, spuse Trebon.

— Ce n-ai crezut ?

— Cînd l-am angajat, chitaristul echipei mi-a mărturisit că Singer e bolnav, dar nu l-am crezut. Am fost convins că-mi spune asta din invidie. După cum ştii, Singer a fost rănit la cap. Se zice că are momente de amnezie, cînd uită cine e şi devine agresiv.

— Cum de ai putut să iei cu tine un asemenea individ ?

— De unde era să prevăd toate astea ? E un bun corepetitor.

— Dă-l afară ! Refuz să-l mai văd !

— Foarte bine ! Deşi, nenorocitul, poate veni chiar mîine să-ţi ceară iertare. Poate că nici nu ştie ce a făcut.

— Nu-mi pasă dacă ştie sau nu ! Refuz să-l mai văd !

— Am înţeles... Linişteşte-te ! Mă duc chiar acum la el. Poate că o să-mi explice.

— M-a atacat sub ochii Paulei. Din cauza lui, a refuzat să se mai logodească.

— Ce spui ? ţipă Trebon,

— Nu se mai mărită cu mine !

Impresarul a rămas pironit în mijlocul camerei, incapabil să mai rostească un cuvînt, să mai facă un pas. Dino îi strigă :

— Să nu-l mai văd ! Nu mai am nevoie de nimic ! Nu vreau decît să plec.

— Cum se poate ? Dino, îmi eşti dator. Mi-ai promis acest serviciu. Eu te-am făcut om şi ai obligaţii faţă de mine. Avem o înţelegere... Tu ştii ce putere are Trebon. Mîine dacă declar că vocea te lasă... Şi tu ştii că te lasă... Ştii că ai nevoie de banii pe care ţi i-am promis. Linişteşte-te ! Mă duc la el ! Are să-ţi ceară scuze. Dacă nu, îl concediez.

Singer coborî din maşină ca un om bătrîn. Privirea lui, care sclipise o clipă, se stinsese iar, devenind omul blajin cunoscut. Oricine, văzîndu-l, n-ar fi bănuit puterea lui extraordinară.

Urcă scările hotelului aproape împleticindu-se. Pleoapele îi căzuseră, îmbătrînindu-l şi mai mult.

În faţa uşii camerei sale se opri. Auzi dincolo un zgomot suspect. Ezită, apoi băgă repede cheia în broască şi intră.

În cameră era Trebon. Stătea pe scaun şi citea ziarul. Singer intră fără să-i spună un cuvînt. Dintr-o privire şi-a dat seama că Trebon îi cotrobăise prin lucruri. Pe masă era o valiză, din care atîrna mîneca unei cămăşi.

— Nu-mi plac rufele şifonate, spuse el, ridicînd capacul şi aranjînd lucrurile.

Se duse în baie şi se privi lung în oglindă. Fără grabă, îşi prinse barba şi şi-o dezlipi. Făcu acelaşi lucru cu sprîncenele, apoi îşi scoase monoclul. În clipa aceea, în faţa lui Trebon apăru... George Ştefănescu.

— Cauţi cifrul ? îl întrebă pe musafir, prin uşa întredeschisă.

— Te aşteptam.

— Cifrul e aici, îşi arătă George Ştefănescu fruntea. Degeaba încerci să-l furi. Mai întîi ai vrut să-mi dai o lovitură acasă, dar te-am simţit. Credeai că nu te-am recunoscut în noaptea aceea ? Eşti atît de grăbit ?

— Mîine plec. N-am venit să-mi las pielea aici.

Impresarul era pornit.

— Şi eu ? întrebă Ştefănescu, oprindu-se din mers şi înfigîndu-şi privirea în celălalt.

— Faci prostii ! De unde vii ? O cauţi. Ţi-am spus că un tată gelos e mai rău ca un soţ gelos. Mîine plec. Dacă vrei, rămîi.

— Mi-ai forţat mîna şi acum mă joci cum vrei.

Trebon îl privi deschis. Aici voia să ajungă.

— Îţi dai seama ? E foarte bine ! Eu nu te invit la o călătorie de plăcere. Dacă ajungem în două luni, bine, dacă nu... Am riscat prea mult.

Ochii lui Ştefănescu se înviorară iar. Parcă primeau o forţă nebănuită din adîncul fiinţei lui. Scăpărau...

Lui Trebon nu-i scăpă această nouă sclipire. O cunoştea. O mai văzuse cu ani în urmă, în anumite momente. Îi era teamă de sclipirea asta.

— M-ai uitat, Trebon ! îi spuse amenințător. Crezi că mă pot juca ?

— Mi-e frică. Nu pot să mai rămîn.

— Ştii că sînt între ciocan şi nicovală. Că sînt disperat. Că nu pot să plec, nu pot să rămîn. Şi tu m-ai adus aici. Ai făcut totul ca să ajung să fiu urmărit şi să mă forţezi să fac ce vrei tu. Şi acum pleci, nu ? Ei bine, Trebon, n-ai s-o ştergi fără mine. Ştiu că nu vrei decît să mă forţezi să vin cu tine, fără ea. Dar asta n-o s-o fac ! Auzi tu ? Fără ea nimic nu există pentru mine !

— Are să vină. E logodită. O vom aştepta. Aici stai degeaba.

— Aşa ar fi fost dacă imbecilul ăla nu-şi lua rolul în serios. Trebuie să veghez.

— Am să-i vorbesc.

— Aminteşte-i că-l plătesc pentru serviciul pe care mi-l face.

— S-a îndrăgostit.

— Să nu se joace cu copilul meu ! Orice altceva îi pot ierta ! N-am visat pentru ea un cîntăreţ oarecare.

— Atunci lasă-mă să-i vorbesc Paulei.

— Niciodată !

— Femeile sînt mai practice.

— Ascultă, Trebon ! şuieră Ştefănescu, mocnind o ură care îl înfioră pe impresar. Să nu-ntinzi coarda prea mult !

Vorbea apropiindu-se de el. Şi ochii îi sclipeau iar, aşa cum numai Trebon ştia că pot să sclipească.

— Tassi, eşti nebun ! bîlbîi el, dîndu-se un pas înapoi.

— Ai făcut ce-ai vrut, m-ai împins la fapte necugetate, ţi-ai atins scopul, dar dacă fiica mea află ceva...

— Atunci ce vrei, pentru numele lui Dumnezeu !?

— Ea trebuie să știe că are un tată bun și cinstit, care o adoră. Trebuie să mă iubească... Fără dragostea ei, eu nu mai sînt !

— Ești orb. Ți-e teamă să n-o pierzi, și nu știi ce să faci. E femeie, Tassi ! Spune-i că e bogată și are să-nțeleagă.

— Niciodată ! Urăște oamenii ca noi ! De douăzeci de ani lupt s-o păstrez pură, naivă, așa cum ai cunoscut-o. Numai eu știu cît a trebuit să lupt ! Am ridicat un zid în jurul ei, am ferit-o de colegi, de prieteni. Și tu vrei să distrugi totul dintr-o vorbă ?

— A refuzat să se căsătorească ! aruncă Trebon ultimul argument. Sînt disperat.

— Cînd ?

— Astă-seară. Mi-a spus Dino că i-a înapoiat verigheta. N-am vrut să-ți spun, pentru că n-ai mai fi plecat... Trebuie să-i vorbești.

În clipa aceea, Ștefănescu simți că totul e pierdut. Visul dintotdeauna al vieții lui se destrăma. Știa că nimic n-o poate determina pe Paula să revină. O cunoștea prea bine...

Pentru prima dată în viața lui se gîndi la moarte ca la o soluție. Poate că el trebuia, într-adevăr, să piară. Să rămînă aici nu mai putea, pentru că nu mai exista. Să plece fără fată, îi era imposibil.

Trebon îl văzu îmbătrînind sub ochii lui. Privirea i se stinse. Trebuia să-l îmbărbăteze.

— Tassi, e nefiresc să te porți așa, începu impresarul, cu voce joasă. În general, te-ai purtat așa cum n-ar fi trebuit. Nu-ți cunoști copilul.

— O cunosc... O cunosc !

— Ah, cît sînt de convins că greșești. Nu avem decît o șansă : să-i vorbești, s-o convingi că trebuie să se mărite cu Dino Fabriani.

— Pentru ea sînt mort.

— Ai să învii. Bucuria de a te şti în viaţă o va copleşi. Te iubeşte. Te-a pierdut, şi deodată te regăseşte. Şi cînd te regăseşte, ai să-i spui o veste mare. Ai să-i spui că e bogată, uluitor de bogată. Spune-i să se căsătorească de formă. Ea nu-l vrea pe Dino pentru că a luat această căsătorie în serios. La vîrsta ei crede în iubire, o vrea. E tînără. Explică-i tu ce înseamnă adevărata viaţă... Îi vorbeşti, Tassi ?

Vorbise pe nerăsuflate. Dorea din tot sufletul să-l convingă, să-l însufleţească. Nu concepea să piardă totul, acum, cînd era atît de aproape de scop.

— E ultima noastră şansă. N-avem voie s-o ocolim. După primul moment de surpriză... te va asculta... Vrei ?

— Lasă-mă singur, te rog.

Ca un copil cuminte, Trebon se ridică şi plecă. În seara aceea nu putea obţine mai mult de la el.

Acum trebuia să se ducă să-l potolească pe Dino, să-i spună că l-a concediat pe Singer. Cei doi nu aveau să se mai întîlnească niciodată.

Paula era hotărîtă să afle adevărul despre Radu. Era vinovat sau nu ? Singurul om care ar fi putut să-i spună adevărul era Dima. Îi telefonă şi îşi exprimă dorinţa de a-i vorbi. Pentru că avea o clipă de răgaz, el îi promise să treacă s-o vadă chiar atunci.

Dima veni convins că fata vrea să-i facă o destăinuire. Poate să-i spună ceva despre tatăl ei ?

— Aţi vrut să-mi vorbiţi, domnişoară Paula, deschise el vorba.

— Singur dumneavoastră puteţi să-mi spuneţi care este adevărul în legătură cu Radu. S-a sinucis pentru că era... vinovat ?

— N-a fost vinovat ! afirmă categoric Dima.

— Nu ?! se miră ea, bucurîndu-se şi întristîndu-se în acelaşi timp.

— Am dovezi categorice.

— Bine, dar atunci... de ce...

— Inginerul Radu nu s-a sinucis... a fost omorît.

Paula își ascunse fața în palme. Oare ce avea să mai audă ? Cine să-l fi omorît ? Și de ce ?

— Spuneți-mi totul.

— Domnișoară Paula... în ultimul timp ați trecut prin împrejurări deosebit de grele. Îmi cereți să vă spun mai mult, dar n-am să vă aduc decît durere. Poate că ar fi prea mult pentru acum... Conștiința mă îndeamnă să vă opresc de la un singur pas greșit...

— Continuați. Pot să fiu tare...

— Căsătoria dumneavoastră este o farsă.

— Aseară am refuzat-o.

Dima deveni atent.

— De ce ?

— Mi-am dat seama că niciodată n-o să înțelegem viața la fel.

— Sentimentele dumneavoastră vă leagă de inginerul Radu... De aceea a trebuit să moară.

— Ce vreți să spuneți ?

Dima stătea în cumpănă. Să-i spună sau nu ? Era convins de nevinovăția ei. Dar avea voie să-i dezvăluie adevărul ? Îi era milă de ființa din fața lui. În general nu putea spune că îi era milă de cineva, pentru că mila înjosește. Putea să fie alături de el într-o împrejurare grea, dar nu să-i fie milă. De fata asta îi era milă. O simțea zbătîndu-se încercuită de o lume pe care n-o cunoștea. Se izbea de un zid pe care nu-l vedea, dar îi simțea tăria. Era strivită și nu știa cine și de ce o zdrobește.

„Să fie o mare actriță ? se întrebă Dima, mai mult din prudență decît din convingere. Dacă ar fi așa... cu atît mai mult ar trebui să-i spun."

Calculul era simplu. Dacă îi mărturisea că tatăl ei trăiește — și ea știind — va fi aproape imposibil să nu încerce să-l prevină. Pentru că nu avea o anume

experienţă, putea să comită o gafă, fie ea oricît de mică... Dacă nu ştia... Da, trebuia să-i spună că George Ştefănescu trăieşte !

— Vreau să spun că inginerul Radu a fost omorît pentru că dumneavoastră l-aţi iubit.

— Dino Fabriani ?!

— Nu... Pot să spun că nu... Tatăl dumneavoastră trăieşte.

Figura Paulei împietri. Numai mîinile începură să-i tremure atît de tare, încît Dima se sperie.

— Domnişoară Paula !... Poate că e o confuzie, retractă imediat, dorind s-o ajute să-şi revină.

În pieptul fetei se auzi, înăbuşit, un ţipăt reţinut şi începu să bolborosească fără sfîrşit :

— Nu-i adevărat !... Nu-i adevărat ! Vă rog !... Vă rog !... Ce aveţi cu mine ?... Ce aveţi toţi cu mine ?

— Poate că mă înşel...

— A fost un om bun !... Cel mai bun tată !... M-a iubit !... M-a iubit ! Nu-i adevărat ! Nu poate să fie adevărat !

Se clătină. Dima se repezi şi o prinse.

S-a trezit în pat, învelită cu două pleduri, dar tot tremurînd. Căuta cu privirea pe cineva.

— Vă simţiţi mai bine ?

— Da, mulţumesc.

— Vreţi să înghiţiţi pastila asta ?

— Mulţumesc.

— Pot să vă fiu de folos ?

Întrebarea lui însemna, de fapt, vreţi să mai vorbim despre tatăl dumneavoastră ?

— Nu... Aş vrea să rămîn singură.

Ca orice bărbat, nepriceput în astfel de împrejurări, fu bucuros că poate pleca.

Cum ieşi pe uşă, fata sări din pat şi începu să se îmbrace. Ca o idee fixă se înfipsese în mintea ei gîndul că trebuie să se ducă la cimitir, la mormîntul tatălui ei.

Voia să stea de vorbă cu el. Dima chiar îi spusese în ultimul moment că poate se înșeală. Doar ea îl văzuse pe tatăl ei, primise obiectele lui, îi recunoscuse hainele.

Într-un suflet ajunse în stația de tramvai. Cum ajunse în cimitir se îndreptă alergînd spre mormîntul tatălui ei. Dar, pe măsură ce se apropia, pașii i se încetineau, șovăiau.

— Paula !... Paula ! o strigă cineva, ferit în spatele unui cavou.

Nu auzi chemarea șoptită.

— Paula !

Tresări. Întoarse privirea și dădu cu ochii de Singer. Se opri nedumerită.

— Paula, vino ! Eu sînt !

Singer își scoase monoclul și își desprinse barba. Își recunoscu tatăl. Uimirea din prima clipă se schimbă în spaimă, apoi în durere. Tot ceea ce-i spusese Dima era adevărat !

— Vino !

Mînia, deznădejdea o copleșiră. Simți că fiecare fibră a trupului se revoltă.

— Mincinosule ! Mincinosule ! strigă, acoperindu-și ochii.

— Paula !

Tatăl, disperat, se apropie de ea, îi prinse brațul, dar fata se smulse și fugi.

— Paula ! Te rog !... Te rog !

O ajunse și o prinse de umeri, întorcînd-o spre el. Părea cuprins de nebunia groazei că fiica lui îl părăsește. Vorbea în neștire, rugînd-o, implorînd-o, țipînd.

— Fetița mea ! Ascultă-mă ! Te rog ! Nu mă judeca ! Tot ce am făcut a fost pentru tine, pentru fericirea ta !...

Fata se zbătu să scape din strînsoarea lui. Își acoperise ochii cu palmele, să nu-l vadă, și hohotea în plîns.

— Paula ! Ascultă-mă ! Ești bogată ! Auzi tu, bogată ! Ai încredere în mine ! Mărită-te cu Dino !

— Mincinosule !

— Ai să înţelegi totul. Acum ascultă-mă ! Eu trebuie să plec. Tu cu cine rămîi ? Sîntem bogaţi ! O avere imensă ne aşteaptă. Dino te aduce la mine ! Auzi tu, la mine !

Fata îşi clătina capul, refuzînd să-l asculte. Disperat, el îşi scoase ceasul şi i-l întinse.

— Eu am să plec ! Gîndeşte-te, Paula, plec ! Ţine ceasul ăsta. În el e cifrul. Orice s-ar întîmpla, să ştii că aici sînt milioane. Trebon are al doilea cifru. Ai să fii fericită.

— Radu... ce-ai avut cu Radu ! gemu ea.

— Nu eu... Trebon. Trebon l-a omorît, ca să ne forţeze să plecăm ! Ştia că din cauza lui îl refuzi pe Dino. Eu nu îndrăzneam să te fac să suferi.

Lîngă el apăru cel al cărui nume fusese rostit. Ştefănescu îl văzu şi rămase cu privirea la el, îngrozit. Trebon rînjea sinistru.

— Mă pîrăşti ca la şcoală, Tassi !

Încet, el îşi duse luleaua la gură. Bănuindu-i intenţiile, Ştefănescu îl imploră :

— Nu, Trebon, nu ! În clipa asta trebuie să fim împreună... Spune-mi şi tu...

Trebon astupă cu palma luleaua şi suflă puternic. Ştefănescu îşi duse palma la ochi, ţipînd :

— Nu, Trebon !... Nu ! Lasă-mă !... La...să...mă ! şopti aproape, frecîndu-şi ochii.

Fata împietrise. Nu înţelegea nimic. Tatăl ei se clătină... Făcu doi-trei paşi, apoi încercă să se înfigă în picioare. Întinse mîna spre fiica lui... şi căzu. Paula se repezi lîngă el.

Îl auzi şoptindu-i :

— Ceasul... ia-l ! Eşti bogată !... Eşti bo... ga... tă !

Mîna îi căzu. Ceasul se auzi izbindu-se sec în piatra propriului său mormînt.

Trebon se repezi şi-l culese. Cînd se ridică, să fugă, în faţa lui se trezi cu revolverul lui Dima.

— Mîinile sus !

Rămase uluit, de parcă cineva l-ar fi izbit pe la spate. Cu coada ochiului îl văzu în dreapta pe Mihai, tot cu revolverul întins. Ridică încet mîinile şi dădu drumul ceasului.

La un pas de el, George Ştefănescu murise. Capul lui căzuse chiar lîngă inscripţia de pe piatra funerară care îi pomenea numele. Ochii lui larg deschişi priveau undeva în sus, ca un om care încearcă să înţeleagă ceva, dar nu poate.

Extrase din raportul
prezentat de căpitanul Dima,
în legătură cu cazul
inginerului Radu Popa

Venit în țară să-și ia familia, Tassi Olivian este prins de evenimentele de la 23 August. Soția lui decedînd la naștere, i-a fost greu să treacă fraudulos granița, avînd cu el copilul de numai cîteva zile.

. . . . . .

Ani în șir, el a trăit sub numele fals de Ștefănescu, dar în tot acest timp a visat ziua cînd va putea să plece din țară, pentru a intra în posesia unei colosale averi, pe care o avea depusă la o bancă în străinătate, împreună cu complicele său.

. . . . . .

În tot acest timp, complicele său, Johann Tiller, alias Ara Trebon, n-a încetat să-l cheme în străinătate, deoarece nici el nu putea profita de avere, neavînd decît unul dintre cele două cifruri care deschideau seiful închiriat cu douăzeci de ani în urmă. Dar Ștefănescu a refuzat de fiecare dată să plece. Cerînd pașaport, putea fi descoperită adevărata lui identitate, de hoț internațional, căutat de polițiile tuturor statelor. Să plece fraudulos, îi era imposibil, din cauza fiicei lui.

. . . . . .

George Ştefănescu se afla astfel într-o situaţie deosebit de grea : pe de o parte averea mare din străinătate, pe de altă parte teama că fiica lui ar afla cine este. Iubindu-şi fără margini copilul, ar fi fost în stare de orice, numai să nu ştirbească sentimentele pe care i le purta fiica lui.

. . . . . .

Dar iată că Trebon, eminenţa cenuşie a acestui caz, în disperare de cauză, găseşte un mijloc ingenios de a-i scoate pe cei doi din ţară. Profitînd de îndeletnicirea lui de impresar şi de marea influenţă pe care o avea asupra cîntăreţului Dino Fabriani, l-a „rugat" să-i facă un mic serviciu : să se căsătorească fictiv cu fiica lui George Ştefănescu, pentru a o scoate din ţară. Ştim cît de obligaţi sînt artiştii faţă de impresarii lor. Fiind o fire uşuratică, Dino Fabriani a acceptat, cu atît mai mult cu cît Trebon i-a promis ceva bani. Vocea lui Dino e pe ducă şi banii l-au tentat.

. . . . . .

Pentru scoaterea din ţară a lui George Ştefănescu, Trebon a întocmit un plan de-a dreptul criminal. L-a adus cu el pe pianistul Singer, cu scopul precis de a-l omorî. George Ştefănescu urma să plece din ţară dîndu-se drept Singer, corepetitorul lui Dino Fabriani.

. . . . . .

Totul se părea că merge bine, dar iată că se produce un fapt deosebit de grav pentru planul lor : Paula Ştefănescu se îndrăgosteşte de inginerul Radu Popa şi refuză să mai asculte de tatăl ei. George Ştefănescu nu ştie ce să facă. S-o forţeze pe fiica lui să se mărite cu Dino îi era imposibil, deoarece o iubea atît de mult, încît era incapabil să-i producă cea mai mică durere.

Atunci a început să facă totul pentru a-l discredita pe inginerul Radu în ochii fiicei lui. S-a interesat cine e, ce legături are, a ajuns pînă la Tilda. Atunci a tri-

mis anonima care trebuia să-l compromită definitiv în ochii fiicei lui.

. . . . . .

Tocmai în acest moment a sosit în Bucureşti Ara Trebon, cu toate actele pregătite pentru căsătorie. George Ştefănescu i-a mărturisit că fata refuză să se mai mărite cu Dino Fabriani. Grăbit şi lipsit de scrupule, Trebon nu a ezitat nici o clipă. A aflat de la Ştefănescu adresa lui Radu Popa şi s-a dus să se scape de el. Ghinionul a făcut ca să-l găsească acasă nu pe Radu, ci pe fratele lui.

Arma lui, deosebit de periculoasă, era luleaua, care poate fi privită, fiind alăturată dosarului. Forma ei puţin ciudată te făcea să crezi că poate fi folosită şi ca lulea, şi ca ţigaret. Cum o folosea ?

Proceda întocmai ca acei copii care aruncă boabe de orez cu ajutorul unei ţevi de sifon, sau ca popoarele primitive, cu aşa numita lor *sarbacană*. Astupa coşul lulelei şi sufla. Micul proiectil ţîşnea şi se înfigea în pielea celui care trebuia să moară. Era atît de fin şi ascuţit, încît victima dacă simţea ca o uşoară pişcătură.

Proiectilul era făcut dintr-o substanţă pe care sîngele o dizolvă. În această substanţă era îmbibată otrava. Dizolvînd proiectilul, sîngele antrena în corp şi otrava. În cel mult o jumătate de oră, victima murea.

. . . . . .

Prin fereastra întredeschisă, el a trimis proiectilul spre cel pe care-l credea Radu Popa. Astfel a fost omorît arhitectul Marian.

. . . . . .

Deşi nu-l omorîse pe Radu, tot îşi ajunsese, într-un fel, scopul, compromiţîndu-l.

Totul părea în ordine, cu atît mai mult cu cît noi l-am reţinut pe inginer pentru primele cercetări.

. . . . . .

George Ştefănescu nu se aştepta ca Trebon să comită această crimă. El a fost pus în faţa unui fapt împlinit, care nu i-a convenit, deoarece, printre alţii, putea fi şi el bănuit. Lui însă, cea mai mică bănuială îi era fatală, ştiind cine este.

De acest fapt îşi dădea seama şi Trebon, care intenţionat a comis crima, pentru a-l forţa pe Ştefănescu să asculte de el, adică să plece din ţară — prin mijlocul propus — cu sau fără fiica lui.

. . . . . .

În seara crimei, Ştefănescu, abil, a găsit un mijloc foarte simplu prin care a realizat două mari scopuri : îndepărta cercetările de la el, îl compromitea definitiv pe Radu, atît în faţa fiicei lui, cît şi în ochii noştri. Ce-a făcut ? A luat din libretul de economii chitanţa pe care arhitectul Marian o primise de la colecţionarul Harian. Lipsind chitanţa, noi am căutat banii abia retraşi de la C.E.C. şi, firesc, l-am suspectat pe Radu.

Un al doilea pas al lui Ştefănescu a fost acela de a ne pune pe drumul care ne ducea la Tilda şi Lovin, pentru a afla că Radu are datorii. A făcut-o mimînd o scenă disperată, chiar sub ochii mei. Radu Popa a fost şi mai mult acuzat atunci cînd am aflat că avea de achitat, în termenul cel mai scurt, zece mii de lei.

. . . . . .

Al treilea pas al lui Ştefănescu în descotorosirea de inginer a fost trimiterea banilor lui Lovin, în numele lui Radu. A fost prima dată cînd Ştefănescu s-a machiat, prezentîndu-se la poştă drept Singer. Foarte abil, el şi-a dat seama că vom afla de la Lovin că el a primit datoria.

. . . . . .

Dar această abilă maşinaţiune avea să-l dea de gol, deoarece funcţionara de la poştă l-a recunoscut.

Numai acest fapt, însă, nu-l putea speria. El era pregătit să pretindă că o făcuse nu ca să-l compromită, ci ca să-l salveze. Mai mult, manevrase în aşa fel încît chiar fiica lui să-l roage să facă ceva pentru inginerul Radu.

. . . . . .

Ceea ce l-a determinat pe Trebon să-l omoare pe Radu a fost o scrisoare, care putea fi interpretată şi ca ameninţătoare, pe care inginerul i-a trimis-o lui George Ştefănescu în seara logodnei. Trebon se temea că Radu a aflat ceva şi îi poate da de gol. De altfel, atîta timp cît era în viaţă, inginerul era o permanentă ameninţare pentru el.

. . . . . .

A reuşit să-l omoare chiar sub ochii noştri, simulînd un acces de tuse. Stînd de vorbă cu el, în plină stradă, în faţa restaurantului, a suflat spre el proiectilul otrăvit. Inginerul a simţit probabil uşoara înţepătură, dar a crezut că este un fir de tutun. Într-o jumătate de oră trebuia să moară, ceea ce s-a şi întîmplat. Aşa se explică faptul că noi nu am găsit acasă absolut nici o urmă.

. . . . . .

Momentul cheie al acestui caz a fost descoperirea că arhitectul Marian a cumpărat un tablou, pe care a dat banii abia retraşi de la C.E.C. De acest fapt şi-a dat seama şi Radu, cu puţin timp înainte să moară, şi a vrut să-l comunice pentru a se disculpa.

. . . . . .

George Ştefănescu, în clipa cînd a aflat că Radu este mort, şi-a dat seama că este imposibil să nu fie bănuit. Din precauţie, a plecat de acasă, dar a ţinut să se convingă că nu s-a pripit. Discuţia cu Harian l-a lămurit pe deplin : trebuia să fugă. S-a dus la Trebon şi chiar în noaptea aceea au pus la cale substituirea. L-au îmbătat pe nenorocitul Singer, l-au îmbrăcat în

hainele lui Ştefănescu şi l-au aruncat înaintea trenului. Ştefănescu era acum Singer şi putea pleca oricînd din ţară, sub acest nume.

. . . . . .

Totul ar fi fost magistral întocmit, dacă n-ar fi făcut o mică greşeală : nu s-a despărţit de ceasul la care ţinea foarte mult. Şi asta din două motive : pentru că era, într-adevăr, o piesă rară, cu care se obişnuise, dar şi pentru că, pe capacul lui interior, avea gravat cifrul seifului din străinătate.

În clipa cînd am sesizat că ceasul nu este acasă, şi nici la locul decesului, am bănuit o substituire. Comparînd amprentele cadavrului găsit pe linia ferată cu cele de pe paharul lui Ştefănescu, am avut certitudinea faptului.

. . . . . .

...Atunci mi-am dat seama că refuzul fetei îl va determina să încerce, într-un fel oarecare, să intre în legătură cu ea, pentru a o determina să nu renunţe la căsătorie. S-a dus s-o întîlnească în cimitir. Trebon l-a urmărit, să vadă cum se termină această convorbire. A înţeles uşor că fata, în clipa cînd a aflat adevărul, şi-a urît tatăl. Dar a auzit şi unde are George Ştefănescu cifrul : în ceas. N-a ezitat nici o clipă. I-a trimis cîteva mici proiectile în ochi, deoarece ştia că se absorb foarte repede. Emoţiile, vîrsta, otrava l-au omorît în cîteva secunde.

Omul cel mai greu încercat a fost fiica lui George Ştefănescu. Suferind un puternic şoc nervos, ea este în prezent internată într-un sanatoriu, unde primeşte toate îngrijirile necesare...

CUPRINS

Cine-i „Vrăjitorul" ?	5
Neliniște	32
Prima necunoscută	53
A doua necunoscută	111
A treia necunoscută	161
Rezultatul	185

Redactor responsabil : CONST. GHEORGHIU
Tehnoredactor : GABRIELA TĂNASE

Dat la cules 25.08.1965. Bun de tipar 06.11.1965. Apărut 1965. Comanda nr. 7060. Tiraj 40 120. Hîrtie semivelină de 63 g/m² 700×1000/32. Coli editoriale 9,1. Coli de tipar 6. A.T. 11 525. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—31.

Tiparul executat sub comanda nr. 50.690 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România.

LE I 4,25